

Jamsai

Jamsai

คดีของอ่าน

Jamsai

คดีของอ่าน

Jamsai บัญชี
นรธา โสภณภพ

คดีของอ่าน

捉拿美人欽犯

ไฉ่เยี่ยน 英顏 คังน
พรธนาภพ นรธา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่มีชื่อผมใจใจไว้คู่กัน

หญิงผู้นั้นถึงกับแกล้งตาย นางรู้หรือไม่ ตอนได้รับข่าวว่านางตายเขาเสียใจมากเพียงใด รักมากเพียงใด หัวใจก็เจ็บปวดมากเพียงนั้น ความเสียใจของเขาแปรเปลี่ยนเป็นความแค้น เขาแค้นนาง เขาจะต้องจับตัวนางมาให้ได้ การจับตัวนางได้กลายเป็นความมุ่งมั่นของเขาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้เขาไม่เพียงจับตัวบุตรสาวมา ยังออกประกาศจับไปทั่วทั้งใต้หล้า
ไม่ว่านางซุกซ่อนตัวอยู่ที่ใด ต่อให้ขึ้นสวรรค์ลงนรก เขาก็จะต้องหาตัวนางให้พบให้ได้!

มากกว่ารัก บัญชาปราบโฉมงาม

ไม่เคยียน เซียน พรักหอม แปเป

《捉拿美人欽犯》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2016 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2409-6

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พินพูน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับนักอ่านท่านใดที่คิดถึงงานเขียนเรื่องใหม่ ๆ ของท่านไม่เหยียนมากกว่ารักขอเอาใจทุกท่านด้วย 'บัญชาปราบโจมงาม' ชุด 'ข่าวลือในยุทธภพ' เล่มนี้ที่จะทำให้ทุกท่านได้สนุกสนานไปกับเรื่องราวของตัวละครเอกทั้งสอง โดยในเรื่องมีทั้งเสียงหัวเราะ ความหวานฉ่ำละมุนละไม และกลยุทธ์ที่ต่างใช้เพื่อล่อลวงฝ่ายตรงข้ามรับรองว่าอ่านแล้วจะอยากรู้ฉากต่อๆ ไปจนวางไม่ลงเลยละค่ะ

ในชุดนี้ก็มีอีกหนึ่งเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสอดคล้องกัน นั่นก็คือเรื่อง 'โจมงามสองหน้า' สามารถอ่านแยกได้ แต่หากจะให้ดีอ่านเล่มนี้แล้วต่อกับเรื่อง 'โจมงามสองหน้า' จะได้อรรถรสดียิ่งขึ้นค่ะ

เรื่อง 'บัญชาปราบโจมงาม' นั้นบอกเล่าเรื่องราวของ 'อู๋มูจิน' ประมุขของหุบเขาหมื่นบุปผาที่เพิ่งจะเข้ามาในยุทธภพครั้งแรกก็พบเจอกับรัชทายาทที่ปลอมตัวมาเป็นชาวบ้านธรรมดาผู้หนึ่งเพื่อแผนการใหญ่เสียแล้ว ทว่าหากแค่พบเจอกันปกติก็คงไม่เป็นอะไร เพราะต่างฝ่ายต่างปกปิดฐานะที่แท้จริงของกันและกันเอาไว้ แต่ทั้งสองกลับรักใคร่ 'พันผูก' กันเหนียวแน่นทั้งที่ไม่รู้ถึงฐานะที่แท้จริงของอีกฝ่ายนี้เสีย จึงทำให้เรื่องนี้ยุ่งยากขึ้นมา เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทั้งสองจะลงเอยอย่างไร ความยิ่งใหญ่เบื้องหลังของทั้งคู่จะไขปัญหาหรือไม่ หากเลือกจะตัดใจจะตัดได้จริงๆ หรือ บอกเลยว่าสนุกและน่าติดตามมากจริงๆ ค่ะ หากไม่เชื่อละก็ พลิกกระดาษหน้าต่อไป เข้าสู่ยุทธภพและหุบเขาหมื่นบุปผาไปพร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ไปหลี่ซี
อู๋ซีฮ่องเต้ บุระผู้เมืองคาพยพทั้งห้าบนใบหน้าประณีตละเอียดอ่อน มีความมองอาฆาตหาญของผู้เป็นจอมทัพ รวมทั้งความสุ่มลุ่มลึกและมีสง่าผ่าเผยที่ เกิดจากการหล่อหลอมมานานปี เป็นฮ่องเต้ที่ดีของอาณาจักร
- * อู๋ไฉวี่
เด็กสาวอายุสิบเจ็ด เด็กกำพร้าที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยง สั่งสอนปลูกฝังสิ่งดีงามและมอบความรักใคร่ให้ ไม่ต่างจากมารดา มอบให้นุตรสาว
- * อู๋มู่ฉิน
ประมุขของหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นสตรีที่งามหยาดเยี่ยม ลุ่มบ้านลุ่มเมือง ถูกคัดเลือกในฐานะผู้สืบทอดตำแหน่ง ประมุขตั้งแต่ห้าขวบ
- * อู๋หั่นเซียง
ผู้คุมกฏอินทรี เป็นชนเผ่าเหมียวที่รับหน้าที่รวบรวมข่าวในยุทธภพให้กับประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา มีความงามเพริศพรั่งและเก่งกาจด้านวรยุทธ์ยิ่ง
- * ซื่ออู๋หราน
แม่ทัพซื่อผู้เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมน่าเกรงขามและน่าเลื่อมใส สร้างความดีความชอบในการศึกมา มาก และจงรักภักดีต่อฮ่องเต้ที่สุด

* ต้นไทรขิง

ยอดฝีมือนามกระเดื่องในยุทธจักร ฉลาดเฉียบแหลมยิ่ง
มีวิชาฝ่ามือสยบมังกรของบ้านสกุลตันเป็นอาวุธร้าย
ที่รู้จักกันทั่วยุทธภพ

* สิงฟู่อิว

ราชวงศ์ครักษ์ ซึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งราชสำนัก
ที่อยู่ซ่องเต๋ไว้วางใจ และเป็นผู้มีฝีมือที่หาได้ยากยิ่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

หลายเดือนมานี้ ไม่ว่าจะในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ต่างๆ ในหมู่ราษฎร
กระทั่งในหมู่ชาวยุทธ์ ต่างพากันโจษจันเป็นที่เอิกเกริกอยู่สามเรื่องใหญ่

เรื่องที่หนึ่ง ขุนนางใหญ่หลายสิบคนทางเจียงหนานถูกค้นบ้าน
และยึดทรัพย์

การตรวจค้นในครั้งนี้นับพบทองคำหนึ่งร้อยหมื่นตำลึง อู๋ซีฮ่งเต๋
ทรงชิงชังขุนนางที่ทุจริตต่อหน้าที่เป็นที่สุด จึงมีรับสั่งให้ค้นบ้านและ
ยึดทรัพย์ขุนนางที่กินสินบาทคาดสินบนทุจริตต่อหน้าที่ ปลุกเร้าให้ราษฎร
ในเจียงหนานมีกำลังใจอีกเข็ม เหล่าอาณาประชาราษฎร์ต่างสดุดีสรรเสริญ
คุณูปการและคุณธรรมของฮ่งเต๋ เลื่องลือไปพันลี้

เรื่องที่สอง โจษจันกันว่าฮ่งเต๋จะทรงรับพระธิดาบุญธรรมคนหนึ่ง
ว่ากันว่าเด็กสาวผู้นั้นรูปโฉมงดงามดุจบุปผา ฮ่งเต๋ไม่เพียงจะทรง
รับเป็นพระธิดาบุญธรรม ยังจะทรงแต่งตั้งนางเป็นองค์หญิงอีกด้วย

ทุกยุคทุกสมัยทุกราชวงศ์ ที่ไม่ขาดแคลนมากที่สุดก็คือขุนนางที่ทุจริตต่อหน้าที่และผู้กระทำผิดความผิด ราชวงศ์ใดบ้างไม่มีขุนนางที่ทุจริตต่อหน้าที่ การค้ำบ้านยึดทรัพย์จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

ส่วนเรื่องที่ต้องเต้จะทรงรับพระธิดาบุญธรรมก็ไม่นับเป็นเรื่องผิดปกติอันใด แต่ที่แปลกประหลาดก็คือกล่าวกันว่าสตรีผู้นั้นเป็นคนในยุทรภพ อีกรั้งยังมาจากหุบเขาหมื่นบุปผา เรื่องนี้ทำให้คนแปลกใจอย่างมาก

ทุกคนต่างรู้ดี หุบเขาหมื่นบุปผาถูกมองว่าเป็นพรหมมาร และสตรีในหุบเขาหมื่นบุปผาก็ถูกมองว่าเป็นนางมาร ไม่รู้ว่านางเป็นนางมารคนใด ชื่อเรียงเสียงใด เพราะไม่รู้จักนามของคนผู้นี้ และไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อน จึงทำให้ผู้คนไม่รู้จะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร

เนื่องจากต้องเต้ทรงมีรับสั่งว่าหุบเขาหมื่นบุปผายอมสวามิภักดิ์ และจงรักภักดีต่อราชสำนักแล้ว ดังนั้นไม่ว่าสำนักหรือพรรคใด ก็ห้ามทำร้ายคนของหุบเขาหมื่นบุปผา ทันทีที่มีพระบัญชาลงมา ผู้คนจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าต้องเต้จะทรงรับพระธิดาบุญธรรมจริง หรือถูกสตรีในหุบเขาหมื่นบุปผาทำให้ลุ่มหลงกันแน่ แต่ก็หาผู้ใดกล้าซุบซิบนินทาในเรื่องนี้นอกเสียจากจะไม่ต้องการศิระแล้ว ด้วยเหตุนี้ ความสนใจของผู้คนและหัวข้อสนทนาว่างขณะดื่มน้ำชาหลังอาหาร จึงเปลี่ยนมาเป็นเรื่องใหญ่เรื่องที่สามทั้งหมด

เรื่องที่สาม จับกุมผู้กระทำผิดคนสำคัญของราชสำนัก

จากตะวันออกไปถึงตะวันตก จากเหนือจรดใต้ ต้องเต้มีพระบัญชาให้ออกประกาศจับผู้กระทำผิดผู้หนึ่ง

ที่อื่นยังไม่ต้องการกล่าวถึง เพียงแค่กระดานติดประกาศจับในเมืองหลวง

ทุกวันจะต้องมีชาวบ้านกลุ่มใหญ่ยืนอยู่หน้าภาพวาด วิพากษ์วิจารณ์ คนในภาพต่างๆ นานา เพราะผู้กระทำผิดที่ถูกประกาศจับเป็นสตรีผู้หนึ่ง ทั้งยังเป็นสตรีที่รูปโฉมงดงามยิ่ง

ภาพวาดสาวงามผู้ใดบ้างไม่อยากจะ หัวข้อสนทนาของชาวบ้าน จึงวนอยู่กับเรื่องสาวงามผู้กระทำผิด ที่แปลกก็คือบนกระดานติดประกาศจับ ไม่ได้บอกว่างานกระทำผิดเรื่องใด

การคาดเดาต่างๆ เป็นไปอย่างเกือวกรวาว ยิ่งเป็นการเพิ่มความลึกลับ ให้กับสาวงามผู้กระทำผิดผู้นี้อีกชั้นหนึ่ง

อีกด้าน ในคดีหาสน์ของผู้มีอำนาจราชศักดิ์แห่งหนึ่ง แถบชานเมืองหลวง บุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ในห้อง แสงอาทิตย์จาก นอกหน้าต่างส่องกระทบร่างของเขา อาบย้อมเงาร่างสูงตระหง่าน ลำสันแข็งแรงของเขาให้มีประกายสีทองเคลือบอยู่ชั้นหนึ่ง

เขายืนอยู่ข้างผนัง หยุดหนึ่งเป็นเวลานานเพียงเพราะบนผนัง มีภาพหญิงงามภาพหนึ่งแขวนอยู่ นักวาดวาดภาพนี้ตอนหญิงงาม เพิ่งอายุสิบห้า เป็นภาพในพิธีปักปัน* ของนาง

ฝีมือของนักวาดยอดเยี่ยมลึกล้ำดุจเทพเซียน วาดใบหน้าและ ลักษณะท่าทางอันมีเสน่ห์ชวนพิศมัยของหญิงงามออกมาราวกับมีชีวิต มุมปากสวยงามหยักโค้งเป็นรอยยิ้มงดงามชวนลุ่มหลง เพิ่งจะอายุสิบห้าปี ก็มีรูปโฉมดุจเทพธิดา งามลุ่มบ้านลุ่มเมืองแล้ว

นัยน์ตาดำสนิทมองไม่เห็นก้นบึ้งของบุรุษผู้ปักปันคดีจะมีประกายเยียบเย็น คมกริบทำให้คนเคารพยำเกรง แต่ยามมองสตรีในภาพวาด แหวดากลับ

* พิธีปักปัน คือพิธีแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่พร้อมที่จะออกเรือนของหญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้าปี

ทอประกายลึกล้ำอ่อนโยนยากที่ผู้ใดจะสังเกตเห็น ในสายตาของผู้ที่มองมา จะเห็นเพียงว่าเขามองหญิงสาวในภาพ แต่ความจริงแล้วเขากำลังมองหาของหญิงสาวอีกคนหนึ่งผ่านหน้าต่างาและลักษณะท่าทางของหญิงงามในภาพวาดต่างหาก

สายตาของเขาจดจ่อเช่นนั้น คล้ายจะสลักภาพวาดหญิงงามลงไป ในสมอง เวลาคล้ายหยุดนิ่งอยู่กับที่ กระทั่งมีคนมาทำลายความเงียบ

"ฝ่าบาท พาคณมาแล้วพะยะคะ"

หยวนเจี๋ยปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังดูเงาพลาจางรายงานเสียงต่ำ ต่อผู้เป็นนายด้วยความนอบน้อม

ในที่สุดไปหลี่ซีก็เบนสายตาจากคนในภาพวาด ยามที่หันมามอง หยวนเจี๋ย แสงอาทิตย์ก็ส่องกระทบใบหน้าหล่อเหลาเหนือผู้คนของเขา คู่ซึ่งอ่องเต๋ไฉนวัยสามสิบหก ที่ว่าร่างมีกลิ่นอายของบุรุษที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ท่วงทีสุภาพเยือกเย็น หนักแน่นสุขุมเก็บงำความรู้สึก รวมทั้งมีพลังอำนาจของผู้เป็นหน่อเนื้อเชื้อกระดูกที่จารีกอยู่ในกระดูก

ยามนี้ในดวงตาดำสนิทมีประกายเจิดจ้าระริกไหว น้ำเสียงก็คล้ายมีความพยายามกดข่มความตื่นเต้นใต้ใจเจืออยู่จางๆ

"คนเล่า?"

"จัดให้อยู่ที่เรือนซี่จู่ ให้คนดูแลปรนนิบัติรับใช้ ไม่กล้าละเลย พะยะคะ"

ในดวงตาของไปหลี่ซีพลันเปี่ยมไปด้วยความเบิกบาน เส้นสายบนใบหน้าที่ดูแข็งกระด้างเย็นชาก็ผ่อนคลายลง มุมปากหยักโค้งเป็นรอยยิ้มจางๆ ดูอบอุ่นดูแจ่มใสแสงอาทิตย์ที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ประกายอ่อนโยน

ละมุนละไมในดวงตาคล้ายสามารถแบกรับความมืดมิดในโลกนี้ได้

หยวนเจี๋ยที่ติดตามอยู่ข้างกายอีกฝ่ายมานานปีอดทอดถอนใจ
อยู่ในใจไม่ได้ เขาไม่ได้เห็นผู้เป็นนายดีใจเช่นนี้มานานแสนนานแล้ว

ก็ปีมาแล้ว นับแต่สตรีผู้นั้นหายตัวไป ฝ่าบาทก็ทรงไม่เคยมีความสุข
อย่างแท้จริง

"หยวนเจี๋ย"

"กระหม่อมอยู่นี่พะยะค่ะ"

"ปีนี้นางอายุเท่าไรแล้ว"

"สิบเจ็ดพะยะค่ะ"

"สิบเจ็ดแล้วหรือ..." ไปหลี่ซีถอนใจเบาๆ ด้วยความปลื้มปิติ จากนั้น
ก็เอ่ยเบาๆ คล้ายพูดกับตนเอง "สิบเจ็ดปีแล้ว นางช่างเหี้ยม..."

ในน้ำเสียงที่ทอดถอนใจ นอกจากมีความสุขแล้วยังมีความเจ็บปวด
ชอกช้ำและไม่ยินยอม รวมทั้งความแค้นใจที่พูดไม่ออก

หยวนเจี๋ยรีบกำหน้าลง ไม่กล้ามีความคิดเห็นต่อ 'นาง' ที่อีกฝ่าย
เอ่ยออกมาแม้แต่น้อย หลายปีมานี้ ในโลกนี้ก็ยังมีเพียงสตรีผู้นั้นที่ทำให้
ผู้เป็นนายของเขาเฝ้าคิดถึงไม่ลืมเลือน แม้ผ่านไปหลายปีก็ยังคงฝังลึก
อยู่ในใจราวใช้มีดสลักไว้ ไม่สามารถลบออก และไม่สมควรใจจะลบ

แต่ก็ไม่น่าแปลก สตรีผู้นั้น...พิเศษอย่างแท้จริง ดูเหมือนมีรักลึกซึ้ง
แต่กลับไร้ปรานี บอกไว้ใจแต่กลับมีใจ ตอนนั้นที่นางจากไปเป็นเพราะ
เห็นแก่ส่วนรวม คิดเพื่อฝ่าบาทอย่างแท้จริง เพียงแต่ในใจของฝ่าบาท
ไม่อาจปล่อยวางได้เท่านั้น เมื่อวันเวลาผ่านไปนานเข้าก็กลายเป็นปมในใจ
และเป็นเคราะห์กรรมของพระองค์เอง

หยวนเจี๋ยติดตามผู้เป็นนายมาแต่ครั้งอีกฝ่ายยังเป็นรัชทายาท ตั้งแต่เป็นองครักษ์เล็กๆ ที่ไม่สำคัญ ใต้เท้าขึ้นมาจนมีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการใหญ่อยู่ข้างกายฮ่องเต้ ได้เห็นผู้เป็นนายย่ำผ่านกองโลหิตขึ้นมาทีละก้าวๆ กระทั่งได้นั่งบนบัลลังก์มังกรที่อยู่สูงสุดเหนือผู้คน ด้วยตาตนเอง

แต่โรมาผู้เป็นนายทำสิ่งใดก็จะตัดสินใจดำเนินการอย่างฉับพลัน ไม่โยกโย้พิริ้วพิไร มีความเด็ดขาดและวิธีการของผู้เป็นกษัตริย์ เป็นความเปรี๊ยะปราดที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่ยามอยู่ต่อหน้าสตรีผู้นั้น กลับเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน บางครั้งเขาเองก็ยังสงสัยว่าผู้เป็นนาย ไซ่ถูกวางยาด้วยหนอนพิษหรือไม่ หาไม่เวลาผ่านไปนานปีเพียงนี้ เหตุใดถึงยังไม่ล้มเลิกความตั้งใจอีก

เพื่อจะเอาตัวนางกลับมา ฝ่าบาทได้ทรงทำทุกวิถีทาง กระทั่งไม่เลือกวิธีการ ทรงบัญชาให้ติดป้ายประกาศจับไปทั่วแคว้น เรื่องนี้ก็แล้วไปเถิด เวลานี้ยังจับลูกศิษย์ของผู้อื่นมาอีก ทั้งปล่อยข่าวออกไปว่าจะรับเป็นพระธิดาบุญธรรม และแต่งตั้งให้เป็นองค์หญิง!

ข่าวปล่อยออกไปแล้ว ถัดจากนี้ก็ต้องดูว่าสตรีผู้นั้นจะเล่นด้วยหรือไม่ ในความคิดของหยวนเจี๋ย สตรีผู้นั้นใจดำอำมหิตมากพอ ไม่แน่ว่าอาจตัดสินใจเด็ดขาดหลบซ่อนตัวไม่ออกมา ความมุ่งหวังของฝ่าบาท ก็คงต้องคว้าน้ำเหลว

ที่ว่าคำพูดเหล่านี้หยวนเจี๋ยกล้าคิดอยู่เพียงในใจเท่านั้น ไม่กล้าเอ่ยออกจากปาก นั้นเป็นปมในใจของฝ่าบาท เป็นสิ่งต้องห้ามของผู้เป็นกษัตริย์ที่แตะต้องไม่ได้เด็ดขาด

ไปหลี่ซี้กล่าวกับหยวนเจี๋ยเบาๆ "ไปเถิด เราอยากจะไปดูนาง ให้เต็มตา"

"พะยะค่ะ" หยวนเจี๋ยถอยไปอยู่ด้านหนึ่ง รอผู้เป็นนายเดินผ่านไป แล้วจึงตามหลังไปอย่างเสียบๆ

สถานที่ที่พวกเขาอยู่ในเวลานี้คือคฤหาสน์ชานเมืองที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงสิบลิ้ว เพื่อหลบเลี่ยงหูตาของคนในวัง หลังจากพวกเขาจับตัวลูกศิษย์ของสตรีผู้นั้นได้ก็คุ้มกันและส่งตัวมายังเมืองหลวง จากนั้นก็จัดให้อยู่ที่นี้อย่างลับๆ

ระหว่างทางจากเรือนหลักไปที่เรือนซี้จู่ ไปหลี่ซี้ก้าวอย่างอย่างสุขุม มั่นคง ไม่รีบไม่ร้อนแฉกเช่นปกติ แต่หยวนเจี๋ยรับรู้ได้ถึงผีเท้าที่เบาและรวดเร็วของผู้เป็นนาย

"หยวนเจี๋ย"

"กระหม่อมอยู่นี่พะยะค่ะ"

"เจ้าว่า...นางรูปร่างหน้าตาเหมือนคนในภาพหรือไม่"

"ทูลฝ่าบาท แม่นางผู้นี้ดูสดใสมีชีวิตชีวากว่าคนในภาพพะยะค่ะ"

"เช่นนั้นหรือ" มุมปากของไปหลี่ซี้หยักโค้งมากขึ้น จากนั้นก็ถามอย่างออกจะเป็นกังวล "ที่เราจับกุมนางมา นางโกรธหรือไม่"

หยวนเจี๋ยบ่นอุบอิบในใจ จับตัวผู้อื่นมาyingจะกลัวผู้อื่นโกรธอีกหรือไม่ผิดจากที่คาด พอฝ่าบาทเจอเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสตรีผู้นั้นก็เปลี่ยนเป็นไม่ปกติแล้ว แต่ปากของเขาไม่กล้าพูดออกไปเช่นนี้ จึงรีบตอบคำ "แม่นางผู้นี้ควบคุมอารมณ์ได้ดียิ่ง ไม่อะอะไม่ไววาย"

"อ้อ" ไปหลี่ซี้คาดคิดไม่ถึง หันไปมองหยวนเจี๋ย "นางไม่อะอะ"

"ไม่ไว้วางใจ แล้วไม่หวาดกลัวหรือ"

"แม่นางผู้นี้แม้อายุน้อย อุปนิสัยกลับสุขุมหนักแน่น มีท่วงท่าของการเป็นผู้นำ" ลูบตามขน* ของผู้เป็นนายยิ้มไม่ติดแน่

ไปหल्लीซีฟิงแล้วดวงตาเปล่งประกายวาว รอยยิ้มยิ่งกว้างขึ้น ไม่พูดอะไรอีก หมุนตัวเดินไปข้างหน้าต่อ

หยวนเจี๋ยถอนหายใจด้วยความโล่งอก จากนั้นก็เดินตามหลังผู้เป็นนายไป

มาถึงเรือนสีรุ้ง สีด้านล้วนมีผู้รักษาการณ์ พวกเขาเป็นยอดฝีมือของราชสำนักที่รับบัญชาจากไปหल्लीซีมาเผ่าพิทักษ์คนที่เขาอยากพบ ส่วนคนที่อยู่ในห้องก็คือแม่นางน้อยที่เขาตั้งใจให้คนไปจับตัวมา

ถึงไปหल्लीซีจะอยู่ในราชสำนักเรียกลมเรียกฝนมานานปี พบเจออุปสรรคมากมาย แต่ทุกครั้งก็สามารถรับมือได้โดยไม่สะทกสะท้าน มาบัดนี้เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่อยู่ในห้อง เขากลับตื่นเต้นขึ้นมาอย่างฉับพลัน

เขาหยุดฝีเท้าอยู่ที่หน้าประตู ภายนอกยังคงดูสงบนิ่งสุขุม แต่หยวนเจี๋ยกลับมองออก มือที่กำแน่นของผู้เป็นนายบ่งบอกให้รู้ถึงความตื่นเต้นและกังวลในใจ ผู้เป็นกษัตริย์มักเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ภายในใจจนลึก ไม่เผยด้านที่อ่อนแอออกมาให้เห็นง่ายๆ ดังนั้นหยวนเจี๋ยจึงได้แต่แสสร้งทำเป็นไม่เห็น ยืนนอบน้อมอยู่ด้านหลัง ส่วนไปหल्लीซีลั่งเฉยอยู่เพียงชั่วขณะก็ฉลัดประตูเข้าไปเหมือนไม่มีอะไร

หญิงสาวที่อยู่ภายในห้องเมื่อได้ยินเสียงเคลื่อนไหวนอกประตู

* ลูบตามขน เป็นสำนวน หมายถึงคล้อยตามความคิดเห็นของผู้อื่น

ก็หมุนตัวมา มองประสานสายตากับเขา

วินาทีที่สายตาสบประสานกัน ไปหลීซีพลันอึ้งตะลึงไป ภาพวาดจะอย่างไรก็คือภาพวาด ต่อก้าวได้ร้าวกับถอดซีวิตจิตใจออกมา ก็เทียบไม่ได้กับตัวจริง

ห้วงเวลานี้แม้เขาจะเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน แต่ยังคงไม่อาจสะกดกลั่นคลื่นอารมณ์ที่ซัดสาดขึ้นมาในใจเอาไว้ได้ มีความตื่นเต้นดีใจ ความตื่นตันใจ ความคิดถึง และความเศร้าใจอย่างลึกซึ้ง หลากหลายอารมณ์ความรู้สึกผสมปนเปตาโถมเข้ามาในใจของเขา

เขาจ้องมองนาง นางก็จ้องมองเขาด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ดวงตางามแวววาวใสกระจ่างดูจ่น้ำในทะเลสาบ ไสบริสุทธ์ดุจนัยน์ตาของกวางน้อย มีความประหลาดใจ ความพิศวงสงสัย ที่มากกว่านั้นก็คือความอยากรู้

อู๋เสวี่ยู้จักเขา เพราะในห้องเก็บภาพวาดของประมุขหุบเขาหมื่นบุผามีภาพวาดของคนผู้นี้แขวนอยู่ นางคิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าคนที่จับตนมาจะเป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน...อู๋ซีฮ่องเต้

อู๋ซีฮ่องเต้เป็นฮ่องเต้ที่ดี เขาทุ่มเทกำลังบริหารราชกิจ รักอาณาประชาราษฎร์ ลงโทษขุนนางที่ทุจริตต่อหน้าที่และข้าราชการบังหลวงอย่างเด็ดขาด ภายใต้การปกครองของเขา อาณาประชาราษฎร์ล้วนอยู่เย็นเป็นสุข ชนต่างเผ่าไม่กล้ารุกราน

"นางหนูเสวี่" ไปหลීซีเรียกนางเบาๆ

อู๋เสวี่ยู้ตกตะลึง ในโลกนี้คนที่เรียกนางว่า 'นางหนูเสวี่' นอกจาก

อาจารย์ที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็มีแต่สิ่งฟู้อวีคนรักของนางเท่านั้น ทว่าเวลานี้ฮ่องเต้ที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันก็เรียกนางแบบนี้เช่นกัน ความสนิทสนมและความรักใคร่เอ็นดูที่อยู่ในน้ำเสียงปรากฏออกมาจนหมดสิ้น ทำให้นางยิ่งงุนงงสงสัย

แม้นางจะถูกจับตัวมาแต่ก็หาได้หวาดกลัวแม้แต่น้อย เพราะคนที่จับตัวนางมาเหล่านี้ล้วนเคารพนบและมึ่มารยาทต่อนางมาตั้งแต่เริ่มต้น ไม่กล้าทำร้ายนางแม้แต่เส้นผม กระทั่งปกป้องคุ้มครองนางอย่างที่สุด ราวกับถ้านางถูกกระแทกกระทั้นแม้แต่น้อยนิดก็จะทำให้พวกเขาศิระชะหลุดจากป่าเช่นนั้น

นางไม่กลัวฮ่องเต้ เพราะนางสัมผัสถึงแรงปรารถนาชั่วร้ายใดๆ จากรอบกายฮ่องเต้ไม่ได้ ฮ่องเต้จับนางมาหาใช่เพื่อเรื่องชู้สาว อีกทั้งความรู้สึกที่นางมีต่อฮ่องเต้...เป็นความรู้สึกสนิทสนมใกล้ชิดที่แปลกประหลาดและบอกไม่ถูก

ไปหลีกชีก้าวไปข้างหน้าช้าๆ แต่ก็กลัวจะทำให้นางตกใจ ดังนั้นจึงรักษาระยะห่างไว้หลายก้าว ปลอดภัยอย่างอ่อนโยน

"ไม่ต้องกลัว อยู่ที่นี่เจ้าจะปลอดภัยทุกอย่าง ไม่มีผู้ใดทำร้ายเจ้า"

น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนอย่างที่สุด ที่มากกว่านั้นคือความจริงใจและห่วงใย หัวใจของนางได้รับการปลอบบำรุงขวัญอย่างประหลาด ทำให้นางมีความกล้าที่จะมองจ้องเขามากขึ้น นางกวาดตาดูขึ้นลง มองประเมินเขา นัยน์ตาดูกระจ่างน้อยของนางเบิกจกนกลมโต สาดประกายแวววาวด้วยความอยากรู้

"เพราะเหตุใดท่านจึงจับตัวข้ามา" นางเอ่ยถามอย่างสงสัย

"ให้เจ้าทนาย" เขาหัวเราะ ในน้ำเสียงมีความรักใคร่เอ็นดู

"เอ่อ...ข้าทนายไม่ถูก" นางสั่นศีรษะเบาๆ

"เจ้ามองดูข้า ไม่รู้สิกว่าหน้าตาของเราสองคนมีส่วนคล้ายกันหรือ"

อู้อี้เสวียเบิกตากว้าง คล้ายตระหนักรู้ขึ้นมาในฉบับพลัน มีนางเห็นเขาแล้วถึงได้รู้สึกละอายใจจนกลืนใจ ไช้แล้ว นางกับเขาหน้าตาคคล้ายกันอยู่บ้าง

ฮ่องเต้แม้จะเป็นบุรุษ แต่องค์กายพททั้งห้าบนใบหน้าของเขาก็ประณีตละเอียดอ่อน เพียงเพราะเขามีความองอาจห้าวหาญของผู้เป็นจอมทัพ รวมทั้งความสุ่มลุ่มลึกและความมีสง่าผ่าเผยที่เกิดจากการหล่อหลอมมานานปี จึงทำให้คนมองข้ามเส้นสายอันประณีตละเอียดอ่อนบนใบหน้าของเขาไป เมื่อพิจารณาดูอย่างละเอียดความจริงแล้วเขาดูสุ่มลุ่มลึกสุภาพเรียบร้อย โดยเฉพาะยามคลี่ยิ้มยิ่งดูหล่อเหลา

จุดที่เหมือนกันระหว่างเขากับนางคือดวงตา แต่ขนคิ้วของเขาค่อนข้างหยาบ ถ้าละเอียดกว่านี้สักหน่อยละก็...นางพบว่าใบหน้าช่วงบนของเขาเหมือนตนอย่างมาก

"ท่านเป็นอะไรกับข้า"

นางแน่ใจ บุรุษผู้นี้จะต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับนางแน่นอน นางเป็นเด็กกำพร้าที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยง ไม่มีบิดามารดา มีเพียงอาจารย์กับศิษย์ที่ศิษย์น้องที่หุบเขาหมื่นบุปผาอยู่กับนาง นางมักคิดอยู่เสมอ ไม่นานนางอาจจะมีคนในครอบครัวกับเขาเช่นกัน เพียงแต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงได้ทอดทิ้งนางที่ยังเป็นทารก เวลานี้นางพลันมีความคิดที่อาจหาญขึ้นมา

อีกอย่างหนึ่ง บางทีอาจไม่ใช่ทอดทิ้ง หากแต่ไม่ระวังทำหายไป

ไปหลี่ซีฟิงพอใจในการพูดจาตรงๆ ไม่อ้อมค้อมของนางอย่างมาก เพียงเห็นหน้าครั้งแรกเขาก็ชอบเด็กคนนี้แล้ว

"ทั้งคิ้ว ขนตา และดวงตาของเจ้าคล้ายข้า เจ้ามีส่วนที่คล้ายกันมาก เช่นนี้ ข้าน่าจะป็นอะไรกับเจ้า"

นางชะงักอึ้ง จากนั้นก็คาดเดาอย่างไม่ค่อยแน่ใจ "พี่ชาย"

"พรีต..." หยวนเจี๋ยที่อยู่นอกประตูได้ยินแล้วแทบจะหลุดหัวเราะออกมา ตกใจจนต้องรีบเอามืออุดปาก นี่ไม่อาจตำหนิที่เขาคลื่นไม่อยู่ได้ เพราะมันน่าขันเกินไปจริงๆ

เด็กสาวอายุสิบเจ็ดเรียกฝ่าบาทที่มีพระชนมพรรษาสามสิบหกว่า พี่ชาย ทั้งที่พระชนมพรรษาของฝ่าบาทมากกว่าพอที่จะเป็นบิดาของนางได้ แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก ฝ่าบาทของพวกเขาบำรุงรักษาร่างกายได้ดี ดูแล้วยังหนุ่มแน่นหล่อเหลา มีเพียงอย่างเดียวที่แตกต่างจากเดิมนั้นคือลักษณะท่าทางอันเคร่งขรึมน่าเกรงขามที่เพิ่มเข้ามาเนื่องจากประสบการณ์ชีวิตอันยาวนาน

ไปหลี่ซีอึ้งไปแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ พร้อมกับนั้นก็ถลึงตาไปทางนอกประตูทีหนึ่ง เพื่อไม่ให้นางหนูเสวี่ยหวาดกลัวดังนั้นเขาจึงไม่ได้ให้คนปิดประตู แต่ให้กองรักษาคืนอื่นล่าถอยออกไป เหลือเพียงหยวนเจี๋ยเฝ้าอยู่หน้าประตูคนเดียว

หยวนเจี๋ยถูกผู้เป็นนายชิงตาใส่ ตกใจจนต้องกลืนลมหายใจ ยืนตัวตรงแน่ว

ไปหลี่ซีหันหน้ากลับมา หัวเราะแล้วส่ายหน้าบ่อยๆ ให้นาง "เด็กเอ๊ย

ข้าอายุไม่น้อยแล้ว"

แม้เขาจะอยู่ในวัยฉกรรจ์ยังหนุ่มแน่น แต่เปรียบกับนางก็นับว่าแก่แล้ว

อู้อี้เสวี่ยคาดเดาต่อ "เป็นอา? เป็นน้ำ? หรือลุง?"

ไปหลี่ซีชอบท่าทีการพูดที่ใสซื่อบริสุทธิ์เพราะความอยากรู้และไม่มีความหวาดกลัวเขาของนางอย่างมาก ในที่สุดก็หำมใจไม่อยู่ยื่นมือไปลูบไล้ดวงหน้าน้อยๆ ของนางด้วยความรักและสงสาร

"ลูกเอ๊ย ข้าเป็นพ่อของเจ้า"

อู้อี้เสวี่ยตะลึงงัน ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็นึกไม่ถึงว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ หยวนเจี๋ยที่อยู่หน้าประตูตื่นตะลึงราวกับเป็นหินแกะสลักไปแล้ว ทว่าไปหลี่ซีไม่มีเวลาจะไปสนใจเขา หากแต่มองจ้องอู้อี้เสวี่ยนิ่ง

"ไม่ผิด ข้าเป็นพ่อของเจ้า ส่วนแม่ของเจ้าก็คืออาจารย์ของเจ้า อู่มู่ฉิน"

อู้อี้เสวี่ยปากอ้าตาค้าง พุดอะไรไม่ออกเป็นนานสองนาน แต่นางรู้คนผู้นี้ไม่มีความจำเป็นต้องโกหกนาง เพราะเขาเป็นฮ่องเต้ เขาไม่จำเป็นต้องทำทุกวิถีทางจับนางมาเพียงเพื่อจะโกหกนางว่าเขาเป็นพ่อของนาง

"...พ่อ"

"ใช่ นางหนูเสวี่ย เจ้าเป็นลูกของข้ากับฉินเอ๋อร์ เป็นลูกสาวของข้าไปหลี่ซี" นัยน์ตาของเขาเปี่ยมชุ่ม แม้จะพยายามข่มกั้น แต่ขอบตาก็ยังคงแดงเรื่อ บุรุษไม่หลังน้ำตาต่างๆ นับประสาอะไรกับบุรุษที่เป็นฮ่องเต้ น้ำตาของผู้เป็นกษัตริย์ล้ำค่ายิ่งนัก

สำหรับอู้อี้เสวี่ย นี่เป็นเรื่องน่าตื่นตระหนกตกใจเกินไปแล้ว

นางไม่รู้ควรรับมืออย่างไร ส่องแต่เป็นบิดาของนาง เรื่องนี้ก็น่าตื่นตระหนกมากพอแล้ว แต่เทียบไม่ได้เลยกับความตื่นตระหนกตกใจที่นางมีต่ออีกเรื่องหนึ่ง

อาจารย์เป็นมารดาของนาง!

"จะเป็นไปได้ได้อย่างไร อาจารย์ นาง...นางไม่เคย..." อู้อี้เสวี่ย พุดขึ้นซ้ำๆ แต่เป็นนานก็พูดออกมาไม่จบประโยค

"นางหนูเสวี่ย อย่าตำหนินาง เป็นความผิดของพ่อเอง ที่นางไม่บอกเจ้า เพราะต้องการปกป้องเจ้า หากไม่ทำเช่นนั้น เจ้าคงไม่อาจใช้ชีวิตอย่างมีอิสระ ไร้สิ่งผูกมัดเช่นนี้ได้ เวลานี้ได้เห็นเจ้าด้วยตาตนเอง พ่อไม่อาจไม่ยอมรับการตัดสินใจของนางในตอนนั้น...ถูกต้องแล้ว..." ทว่าก็โหดเหี้ยมไร้เยื่อใย ถึงกับปิดบังเขามาจนนานเพียงนี้ ไม่ให้เขาได้รู้เลยว่าตนเองมีบุตรสาวที่น่านรัก อยู่คนหนึ่ง กระทั่งเพื่อจะตัดขาดเบาะแสทั้งหมด แม้แต่บุตรสาวนางก็ปิดบัง ใช้ฐานะของอาจารย์มาดูแล ความรู้สึกของเขาที่มีต่อสตรีผู้นั้นคือทั้งรัก ทั้งโกรธ ทั้งแค้นใจ

อู้อี้เสวี่ยก็ชอบตาแดงแล้วเช่นกัน น้ำตาเม็ดโตร่วงเผาะๆ ลงมา นางจับมือไปหल्ली ร้องให้ระบายความน้อยเนื้อต่ำใจ

"อาจารย์เป็นแม่ของข้า นี่มันเรื่องอะไรกัน เพราะเหตุใด นางจึงไม่บอกข้า ข้าอยู่กับนางมาหลายปีเพียงนี้ นางรักข้า เ็นดูข้า แต่เพราะเหตุใดจึงปิดบังข้ามาโดยตลอด กระทั่งตายก็ไม่ยอมบอกข้า"

ไปหल्लीร้องตัวนางเข้ามากอดไว้ เช็ดน้ำตาให้นางด้วยความปวดใจ เขามีความคับแค้นใจมากพอกับบุตรสาว หญิงเจ้าเล่ห์ผู้นั้นไม่เพียงโกหกเขายังโกหกบุตรสาว ตอนนี้นับว่าดียิ่ง มีบุตรสาวโกรธนางร่วมกันกับเขา

แต่เห็นบุตรสาวเสียใจเขาก็อดสงสารไม่ได้

"เจ้าไม่ต้องเสียใจ แม่ของเจ้ายังไม่ตาย"

เสียงร้องไห้พลันหยุดชะงัก อู้อี้เสวี่ยตื่นตระหนกตกใจอีกครั้ง ดวงตาชุ่มน้ำตาคะพริบปริบๆ ถามด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจ "นางยังไม่ตาย?!"

"ใช่ พ่อหาตัวเจ้ามากก็เพื่อล่อนางให้ปรากฏตัวออกมา มีเพียงต้องทำเช่นนี้ พ่อจึงจะ..." เขาคิดจะบอกว่า 'จึงจะจับตัวนางได้' แต่รู้สึกว้า คำพูดนี้พูดต่อหน้าบุตรสาวดูจะไม่เหมาะสม ครั้นแล้วจึงเปลี่ยนคำพูด "พ่อจึงจะได้พบนาง"

ใช่แล้ว เขาต้องการพบนาง นางเข้าใจว่าแสรังตายก็หลอกเขาได้ เช่นนั้นหรือ เขาไปหนีซีซีไม่ใช่คนที่จะถูกหลอกได้ง่ายตาย ตอนรู้ว่านางอาจไม่ได้ตายเขาโกรธมาก

หญิงผู้นั้นถึงกับแกล้งตาย นางรู้หรือไม่ ตอนได้รับข่าวว่านางตาย เขาเสียใจมากเพียงใด

รักมากเพียงใด หัวใจก็เจ็บปวดมากเพียงนั้น ความเสียใจของเขา แปรเปลี่ยนเป็นความแค้น เขาแค้นนาง เขาจะต้องจับตัวนางมาให้ได้ การจับตัวนางได้กลายเป็นความมุ่งมั่นของเขาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ เขาไม่เพียงจับตัวบุตรสาวมา ยังออกประกาศจับไปทั่วทั้งใต้หล้า

ไม่ว่านางซุกซ่อนตัวอยู่ที่ใด ต่อให้ขึ้นสวรรค์ลงนรก เขาก็จะต้องหาตัวนางให้พบให้ได้!

เพลิงโทสะทั่วร่างของเขา แม้แต่อู้อี้เสวี่ยที่อยู่ในอ้อมแขนก็สัมผัสได้ นางกะพริบตาที่มีหยาดน้ำตาคลอซึ้งมองสีหน้าของบิดา อย่าเห็นว่า

นางดูที่มีชื่อ นางเป็นหญิงสาวที่งดงามฉลาดเฉียบแหลมผู้หนึ่ง

ฮ่องเต้เป็นบิดาของนาง อาจารย์เป็นมารดาของนาง คนในราชวงศ์กับคนในยุทธภพให้กำเนิดนาง แต่คิดก็รู้ว่าเบื้องหลังจะต้องมีเรื่องราวที่มีสีสันน่าสนใจแน่นอน อีกทั้งท่านแม่ยังแก่ถึงตาย ที่ทำไปหากไม่ใช่เพราะต้องการจะซุกซ่อนตัวจากท่านพ่อแล้วจะเป็นเรื่องใดได้

หิวสมองของคู่อีเสวี่ยหมุนอย่างรวดเร็ว ที่ท่านพ่อฮ่องเต้ของนางจับตัวนางมาต้องทำไปเพื่อท่านแม่อาจารย์แน่นอน และเพราะเหตุใดที่ท่านแม่อาจารย์จึงยอมแสวงตาย ไม่ยอมพบหน้าท่านพ่อฮ่องเต้ เรื่องนี้จะต้องมีสาเหตุมากมายซ่อนแฝงอยู่ นางจะต้องรู้ให้แน่ชัด ครั้นแล้วนางก็คว่ำขายเสื้อของท่านพ่อฮ่องเต้ พร้อมเรียกออกมาคำหนึ่ง

"ท่านพ่อ"

สีหน้าที่หม่นขมขื่นของไป่หลี่ซีพลันตื่นจากภวังค์เพราะคำว่า 'ท่านพ่อ' ความเฉียบขาดดุจดั่งในดวงตาก็ก่เปลี่ยนเป็นใสกระจ่างเพราะน้ำเสียงนุ่มนวลละมุนละไมของบุตรสาว

"นางหนูเสวี่ย" เขาเรียกนางด้วยเสียงอ่อนโยน

"ท่านพ่อ ท่านโปรดเล่าให้ข้าฟังจะได้หรือไม่ ตอนนั้นท่านกับท่านแม่พบกันได้อย่างไร ข้าอยากฟังเรื่องราวของท่านพ่อท่านแม่ อยากเข้าใจพวกท่าน ข้าดีใจมากที่มีคนในครอบครัวแล้ว"

เมื่อใดที่คู่อีเสวี่ยประจบออกด้อ้นขึ้นมา ในหุบเขาหมื่นบุปผา ไม่มีผู้ใดต้านทานได้ นอกจากนางจะมีความงามลุ่มบ้าลุ่มเมืองแล้ว อุบนิสัยก็ยิ่งทำให้คนรักและเอ็นดู เป็นหญิงสาวที่ชวนลุ่มหลง คนเห็นคนรักผีเห็นผีห่วงใย นางเป็นฝ่ายทำตัวใกล้ชิดสนิทสนมกับไป่หลี่ซี แม่ไป่หลี่ซี

จะเป็นกษัตริย์ผู้สูงศักดิ์ แต่เมื่อมาอยู่ต่อหน้านางก็เปลี่ยนเป็นบิดา
ที่ใจอ่อนเปี่ยมไปด้วยรักและเมตตา

เขาถอนหายใจยาว ดึงมือบุตรสาวมานั่งลง ขณะจะเล่าเรื่องในอดีต
ให้นางฟังอย่างละเอียดอยู่นั้นเขาพลันหยุดชะงัก หันหน้ามองไป
แล้วก็เห็นหยวนเจี๋ยเงี้ยหรือฟิง สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นขมึนลงทันที

หยวนเจี๋ยถูกผู้เป็นนายถลึงตาใส่ก็ตกใจได้สติกลับคืนมา รีบเหยียดตัว
ขึ้นตรง

"หยวนเจี๋ย ปิดประตู สั่งการลงไปให้ทุกคนล่าถอยออกไปที่
ลานด้านนอก ไม่มีคำสั่งจากเรา ห้ามเข้ามาใกล้เป็นอันขาด"

"กระหม่อมน้อมรับพระบัญชา"

หยวนเจี๋ยรีบปิดประตู แม้เขาจะอยากฟังมาก แต่เขาอยากจะ
รักษาศีระะของตนไว้มากกว่า

อู้อีเสวี่ยถึงกับเป็นพระธิดาของฝ่าบาท! ความลับนี้ยิ่งใหญ่นัก
มีฝ่าบาทจึงมีพระบัญชา ถ้านางบาดเจ็บแม้ผมสักเส้น ก็ให้พวกเขา
บันศิริระะตนเองมาขอรับผิดชอบ นั่นคือองค์หญิงเซียวนะ

ดูจากท่าทางทะนุถนอมดุจของล้ำค่าหายากของฝ่าบาท ยังไม่เคยเห็น
ทรงปฏิบัติต่อองค์ชาย องค์หญิงองค์ใดในวังมาก่อน เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า
ในพระทัยของฝ่าบาท ตั้งแต่ต้นจนจบก็มีสตรีที่ชื่ออู๋มูจินเพียงผู้เดียวเท่านั้น

แม้ดูภายนอกฝ่าบาทจะแค่นสตรีผู้นั้น แต่กับบุตรสาวที่นางเป็น
ผู้ให้กำเนิดกลับทรงทะนุถนอมยิ่ง มีเพียงต้องรักสตรีผู้นั้นอย่างแท้จริง
เท่านั้น จึงจะรักและทะนุถนอมลูกที่ทั้งสองให้กำเนิดมา ฝ่าบาทกำลัง
หลอกตนเองและหลอกผู้อื่น

หยวนเจี๋ยสายหน้า เขาสั่งทุกคนให้ล่าถอยออกไปข้างนอก มอบเรือด่านในให้สองพ่อลูกได้พูดคุยกันอย่างใกล้ชิด เขามีลางสังหรณ์ องค์หญิงผู้นี้เป็นคนเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม การปรากฏตัวของนาง เป็นการเปลี่ยนแปลงพลิกสถานการณ์ จะต้องคลี่คลายปมที่อัดแน่นอยู่ในใจของฝ่าบาทมานานปี และทำให้สตรีผู้นั้นไม่ต้อรับต่อไปอีกได้แน่นอน

ในห้องเหลือเพียงพวกเขาสองพ่อลูก ในที่สุดไปหลี่ซี้ก็สามารถพูดคุยกับนางหนูเสวี่ยของเขาได้เต็มที่แล้ว

ในดวงตาของบุตรสาววาววับไปด้วยหยาดน้ำตา กำลังมองเขาอย่างแผ่วรอย ทำให้หัวใจของเขาอ่อนยวบ ประหนึ่งมีน้ำอุ่นในฤดูใบไม้ผลิ มารินรดหลอมละลายหัวใจที่ปิดแน่นเกาะตัวเป็นน้ำแข็งของเขา

"นางหนูเสวี่ย"

"เจ้าคะท่านพ่อ"

ไปหลี่ซี้ถูกคำว่า 'ท่านพ่อ' ที่นางเรียกทำให้รอยยิ้มกว้างไปถึงคิ้ว หัวทั้งร่างโอนอ่อนผ่อนตามจนไม่มีท่าที่หน้าเกรงขามหลงเหลือแม้แต่น้อย มีแต่ความรักและเอ็นดูเต็มเปี่ยม

"เรื่องนี้ต้องเริ่มจากเมื่อสิบแปดปีก่อน..."

ความทรงจำของไปหลี่ซี้ล่องลอยไปยังเรื่องราวเมื่อสิบแปดปีก่อน ณ หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกลแห่งนั้น แม้จะไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์และบ้านเรือนที่งามหรูหร่า ทั้งไม่มีอาหารเลิศรส ยิ่งไม่มีเหล่าขุนนางหมอบกราบอยู่กับพื้น แต่ช่วงเวลานั้นกลับเป็นช่วงเวลาที่เขามีโอกาสได้สัมผัสผู้คน และเรียบง่ายดีงามที่สุดในชีวิต

นางกับเขาในเวลานั้นไม่มีฐานะและตำแหน่งมาผูกมัด

ไม่มีอำนาจอิทธิพลและผลประโยชน์มาพัวพัน เป็นเพียงสามีภรรยาคู่หนึ่ง
 ในหมู่บ้านชนบท

เรื่องราวเริ่มขึ้นจากตอนที่เขาได้พบกับนาง เขากับนาง
 เดิมทีเป็นไปไม่ได้ที่จะได้พบเจอกัน ทั้งหมดเป็นเพราะสวรรค์ล้อเล่น
 กับคน...

2

เพื่อที่เขาหุบปีศาจที่อยู่ทางตะวันตกของจังหววยวน* มีลักษณะ
ภูมิประเทศสูงต่ำขรุขระเต็มไปด้วยอันตราย แต่กลับซุกซ่อนแดนสุขาวดี
ในโลกมนุษย์ไว้แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้มีชื่อเรียกว่า 'หุบเขาหมื่นบุปผา'
และอัญมณีก็คือประมุขของหุบเขาหมื่นบุปผา

ในหุบเขาหมื่นบุปผามีสี่ฤดูที่แบ่งแยกกันอย่างชัดเจน ฤดูใบไม้ผลิ
ดาราตาชไปด้วยบุปผานานาพรรณ ฤดูร้อนปุยมะขามเบา ฤดูใบไม้ร่วง
อาบย้อมไปด้วยใบเฟิงแดง ฤดูหนาวทุกแห่งถูกแต่งแต้มด้วยสีเงินยวง
มีดินฟ้าอากาศที่พิเศษไม่เหมือนที่ใดและได้รับการปกป้องโดยธรรมชาติ
จากลักษณะทำเลที่ตั้ง ทำให้ที่นี่อยู่ห่างไกลจากเรื่องราวโลกภายนอก

ประชากรในหุบเขาที่อาศัยอยู่ที่นี่ต่างมีความถนัดของตน
ทำในสิ่งที่ตนอยากทำ เรียนรู้ในสิ่งที่ตนรัก ไม่ถูกผูกมัดด้วยพิธีรีตอง

* จังหววยวน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนถึงตอนใต้ของ
ลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

และประเพณีนิยม ใช้ชีวิตอย่างสง่างามตามอำเภอใจของตน

ปฐมอาจารย์ของหุบเขาหมื่นบุปผาตอนก่อตั้งสำนักได้กำหนดกฎระเบียบไว้ข้อหนึ่ง ผู้เข้ารับตำแหน่งประมุขหุบเขาจะต้องเป็นสตรีที่งามหยาดเยี่ยมลุ่มบ้านลุ่มเมือง ส่วนวรยุทธ์นั้นไม่จำเป็นต้องดีมาก วรยุทธ์สูงส่งก็มอบให้ผู้คุมกฎทั้งสิ้น เสือดาว จึงจอก ฐ อินทรีไปตั้งอกตั้งใจฝึกฝนก็พอแล้ว

ตอนอุ้มฉินอายุห้าขวบก็ถูกอาจารย์ผู้เป็นประมุขหุบเขาคัดเลือกออกมา เริ่มรับการอบรมสั่งสอนในฐานะผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขที่เรียกว่าอบรมสั่งสอนก็คือให้นางไปเล่นสนุกอยู่ในเทือกเขาหุบปีศาจที่สูงชะโงกเงื้องมและเต็มไปด้วยอันตราย

ทุกวันนี้นางจะเที่ยวกระโดดโลดเต้นอยู่ในป่าเขาราววานรตัวหนึ่ง ปีนป่ายและห้อยโยน ผุ่งวานรกลายเป็นสหายที่ดีของนาง ผุ่งสุนัขป่ามีไมตรีจิตมิตรภาพต่อนางมาก พยัคฆ์และเสือดาวภายใต้การให้อาหารและเลี้ยงดูของนางก็หุดกรงเล็บให้กับนาง กลายเป็นสัตว์เลี้ยงที่คอยประจบออกอ้อน

นางพาสหายคนอื่นๆ ที่ร่วมฝึกฝนด้วยกันเล่นจากยอดเขาลูกนี้ไปถึงหุบเขาด้านโน้น เล่นจากลำธารสายนี้ไปถ้ำน้ำตกแห่งโน้น เล่นสนุกกระทั่งนางอายุแปดขวบ วันหนึ่งอาจารย์ก็เรียกนางเข้ามาในห้อง

"ป่าเขาในละแวกใกล้เคียงเจ้าคูนเคยหมดแล้วหรือ" อาจารย์ถามอุ้มฉินพยักหน้าแรงๆ ตอบด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ "คูนเคยดีเจ้าคะ" อย่าว่าแต่คูนเคย แม้แต่สัตว์ป่าที่มองดูแล้วรูปร่างหน้าตาเหมือนกันหมด นางยังแยกแยะได้ว่าตัวใดเป็นตัวใด

"ดีมาก ตอนนี้เจ้าไปเลือกคนมาสี่คน พรุ่งนี้ให้พวกเขาลงจากเขาไปเที่ยวเล่นกับเจ้า"

ดวงตาคู้งามของอู๋จินเปล่งประกายด้วยความตื่นเต้นดีใจ ในที่สุดนางก็สามารถเลือกผู้คุมกฎของตนได้แล้ว ที่อาจารย์ให้นางร่วมกินนอน เล่นกับเหล่าสหาย นอกจากเพื่อบ่มเพาะความเข้าใจรู้ใจกันแล้วยังเพื่อให้นางได้เรียนรู้ที่จะแยกแยะข้อดีข้อเสียของสหายแต่ละคนรวมทั้งเข้าใจถึงอุปนิสัยของพวกเขา และนางก็มีคนที่อยู่ในใจอยู่แล้ว จึงรีบไปหาสหายสี่คน พามาอยู่เบื้องหน้าอาจารย์

อาจารย์ถาม "ตอนนี้เจ้าพูดซิ เพราะอะไรจึงเลือกสี่คนนี้"

อู๋จินเริ่มวิเคราะห์ เนื่องจากนางเล่นอยู่ในป่าเขามาสามปีแล้ว จำนวนครั้งที่เจอสัตว์ป่ากินคน แมลงพิษ หรืองูพิษในป่าจึงไม่น้อย นอกจากอาศัยปฏิภาณไหวพริบของนางเองแล้ว ก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากสหายในการหลบหลีกจากอันตราย ถ้านางจะหาคนลงจากเขาไปด้วยกัน ไม่เพียงต้องหาคนที่เฉลียวฉลาดพึ่งพาได้ ยังต้องมีความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อนาง คิดเพื่อนางในทุกเรื่อง อีกทั้งคู่ควรแก่การเชื่อถือไว้วางใจ

อาจารย์ผงกศีรษะด้วยความพอใจ บอกนางพรุ่งนี้ลงจากเขาได้ให้นางไปเตรียมตัว กำหนดเวลาไว้หนึ่งปี ครั้นแล้วอู๋จินก็พาสหายสี่คนไปจัดเก็บสัมภาระ วันถัดมาทุกคนก็หอบหิ้วสัมภาระลงจากเขาไปผจญภัยด้วยความตื่นเต้นฮึกเหิม

หนึ่งปีให้หลัง อู๋จินกำขาบแล้ว ได้กลับมาถึงหุบเขาหมื่นบุผาเข้าคารวะอาจารย์

"สนุกหรือไม่" อาจารย์ถาม

"สนุกก็สนุกอยู่เจ้าคะ แต่คนที่ด้านล่างภูเขาเจ้าเล่าให้เปลี่ยนไปเยอะมาก" คนตัวน้อยทำปากยื่น ดูเหมือนจะได้รับความไม่เป็นธรรมมาไม่น้อย

อาจารย์เลิกคิ้ว ถามด้วยความสนใจ "พวกเขาเจ้าเล่าอย่างไรหรือ"

ตอนอยู่ด้านล่างภูเขาฉู่มูฉินได้รับความแค้นใจไม่น้อย ครั้นแล้วก็เริ่มระบายความคับแค้นใจให้อาจารย์ฟัง บ่นว่าไม่หยุดปาก นางบอกคนที่ด้านล่างภูเขาคำพูดกับการกระทำไม่เหมือนกัน พูดอย่างหนึ่ง ทำอีกอย่างหนึ่ง ละโมบโลภมาก ทำร้ายผู้อื่น โทกหลอกหลวงผู้อื่นต่าง ๆ นานา นางพูดจนนางหิว ตอนไปกินข้าวก็พูด หลังจากกินอิ่มแล้วก็ยังพูด พูดจนเหนื่อยแล้วอยากนอน แม้แต่ตอนละเมอก็ยังบ่นว่า นอนอิ่มแล้วตื่นขึ้นมาก็ยังพูดต่อ

พูดต่อเนื่องกันอยู่ห้าวันถึงได้หมดเรื่องที่น่าฟัง นางต้องการจะบ่น ตั้งแต่ต้นจนจบอาจารย์ก็รับฟังนางอย่างมีน้ำอดน้ำทน ทั้งไม่ขัดจังหวะ ปล่อยให้นางพูดจนหมดไส้หมดพุง อาจารย์เพียงยิ้มแล้วฟังนางเงิบๆ

"พูดหมดแล้ว?"

"อืม พูดหมดแล้ว" ฉู่มูฉินสีหน้าเต็มไปด้วยความอัดอั้นตันใจ ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม รออาจารย์มาโอบกอดนางอย่างนุ่มนวลอ่อนโยน ปลอบโยนนาง บอกนางว่าลำบากแล้ว ทว่าอาจารย์กลับโยนคำพูดมาให้นาง ประโยคหนึ่ง

"นั่นเป็นเพราะเจ้าโง่เขลา ไม่มีประสบการณ์"

ฉู่มูฉินตะลึงงัน

"สัตว์ป่าบนเขามีที่กินคน เป็นพิษต่อคน มีที่ดุร้าย แสนเขื่อง เจ้าเล่ห์ รวมทั้งโหดเหี้ยม คนที่ด้านล่างภูเขาก็เช่นกัน มีคนดี คนเลว คนเจ้าเล่ห์ คนจิตใจดี เจ้าไม่เคยบ่นว่าจิ้งจอกปลิ้นปล้อน เพราะเจ้ารู้ว่ามันเป็นจิ้งจอก นั่นเป็นสัญชาตญาณโดยธรรมชาติ เจ้ารู้จักหลบหลีกงูพิษ เพราะเจ้ารู้ว่ามันมีพิษ นั่นเป็นอาวุธของมัน ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงไม่เคยบ่นว่าสัตว์ป่า เพราะเหตุใดพอเปลี่ยนเป็นคนด้านล่างภูเขา เจ้าก็บ่นว่าไปหมด ไม่ว่าอะไรก็ไม่รู้จักไม่เข้าใจแล้ว"

อุมูจินถูกดูว่าจนสีหน้างงัน อาจารย์ไม่เพียงไม่ปลอบโยนนาง ยังเริ่มยกความผิดนางขึ้นมากล่าวเป็นข้อๆ

"เพราะเจ้าโง่เขลา ดังนั้นเจ้าจึงมองไม่ออก เจ้าไม่มีประสบการณ์ ดังนั้นจึงได้รับความไม่เป็นธรรม ถ้าเจ้าเฉลียวฉลาดแล้ว มีประสบการณ์แล้ว พวกเขาก็ไม่มีทางทำร้ายเจ้าได้ เจ้าเสียใจ แสดงว่าหัวใจของเจ้าไม่แข็งแกร่งพอ ถ้าคนโง่เขลา รูปร่างหน้าตาสวยงามจะมีประโยชน์อันใดก็ได้แต่ให้คนหลอกใช้ หรือไม่ก็ไปเป็นชิ้นเนื้อต้องห้าม* ของบुरุษ"

อาจารย์พูดสั่งสอนไม่หยุด ทำให้นางฟังจนปากอ้าตาค้าง ทิมที่ออกไปเลย

"อาจารย์ อะไรคือชิ้นเนื้อต้องห้าม" นางเพิ่งจะแก้ขวบ คำศัพท์ที่ลึกซึ้งเข้าใจยากเกินไปนางไม่เข้าใจ แต่สัญชาตญาณบอกว่าศัพท์คำนี้สำคัญมาก

อาจารย์มุมปากกระตุกไหว ยืนมือมาหยิกแก้มนาง "อาจารย์พูดกับเจ้าตั้งมากมาย เจ้ากลับสนใจเพียงชิ้นเนื้อต้องห้ามคำนี้!"

* ชิ้นเนื้อต้องห้าม หมายถึงสิ่งที่หวงแหน ต้องการครอบครองเพียงผู้เดียว ไม่อาจแบ่งปันให้ผู้อื่นได้

"อาจารย์อย่าหนีหน้า ข้าเจ็บ" นางทำท่าหน้าสงสาร ใช้ดวงตา
บริสุทธิ์น่ารักดึงดูดลูกกวางน้อยมองอาจารย์

"ฮึ อ๋ายมาทำเป็นน่าสงสาร สตรีที่กลายเป็นสมบัติส่วนตัวพวกนั้น
จึงจะน่าสงสารอย่างแท้จริง"

อาจารย์ปล่อยแก้มนุ่มนิ่มน้อยๆ ของนาง แล้วเริ่มยกความผิดนาง
ขึ้นมากล่าวเป็นข้อๆ ต่อไม่หยุด การยกความผิดขึ้นมากล่าวนี้ไม่ใช่จะยุติได้
ในเวลาอันสั้น นางบ่นว่ากับอาจารย์มาห้าวัน ก็ต้องแบกรับการ 'ตอบแทน'
จากอาจารย์ห้าวัน

หลังจากถูกผู้ฉินถูกตำหนิจนอ่อนเปลี้ยมาห้าวัน ก็รู้สึกมีนาง
สมอบวมโต ในหุมีเสียงหึ่งๆ พอเห็นอาจารย์ตั้งท่าจะเปิดปาก นางก็
ประสาทตึงเครียดไปหมด

"อย่างไร กลัวถูกอาจารย์ตำหนิ?"

นางหดคอ พยักหน้าหงิกหงัก กลัวอาจารย์จะบ่นนางอีก นาง
ไม่เคยถูกอาจารย์ตำหนินานเพียงนี้มาก่อน เรียกได้ว่าโหดร้ายต่อจิตใจ
อย่างยิ่ง

"ตอนนี้เจ้าเข้าใจถึงความน่ากลัวของคำพูดแล้วกระมัง ตอนนั้น
เจ้าบ่นว่ากับอาจารย์อยู่ห้าวัน อาจารย์แม้แต่หัวคิ้วยังไม่ได้ขยับเข้าหากัน
แม้แต่น้อย เจ้าต้องจำไว้ คำพูดแม้จะไร้รูป กลับทำร้ายคนได้อย่าง
ไม่เห็นร่องรอย บ่นว่ามากแล้วก็จะกลายเป็นผีขี้บ่น เจ้าต้องฟังมากดูมาก
ทำมากพูดให้น้อย คนที่มีประสบการณ์มีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบ
จะไม่เสียแรงไปกับการบ่นว่า ประสบการณ์เจ้ายังไม่พอ ลงจากเขาไป
ฝึกฝนเพิ่มเติม!"

ครั้นแล้วอาจารย์ก็เตะนางลงจากเขาไปอีก หากมองไม่ออก ไม่เข้าใจถึงจิตใจคนที่นำหวาดกลัวและอันตราย เช่นนั้นก็ฝึกไปจนกว่า จะมองออก ได้รับความไม่เป็นธรรมแล้วรู้สึกเสียใจ เช่นนั้นก็ฝึกไปจนกว่า จะไม่กลัวความเสียใจ ด้วยเหตุนี้อุมุฉินจึงพาผู้คุมกฏน้อยสี่คนลงจากเขา ไปหาประสบการณ์อีกครั้ง

ภายใต้การฝึกฝนหล่อหลอมของอาจารย์ อุมุฉินฝึกฝนจนอายุสิบห้า เข้าพิธีบัพพัน อาจารย์จึงได้มอบตำแหน่งประมุขหุบเขาให้นาง อย่างเป็นทางการ และผู้คุมกฏน้อยทั้งสี่ที่ลงจากเขาด้วยกันในตอนนั้นก็เติบโตใหญ่เป็นหนุ่มสาวรูปงามแล้ว วรยุทธ์ยิ่งเพิ่มสูงขึ้นอีกชั้น และได้เข้าสืบทอดตำแหน่งผู้คุมกฏทั้งสี่อย่างเป็นทางการ

หลังจากนางขึ้นสืบทอดตำแหน่ง อาจารย์ก็บอกว่าในที่สุด ตนก็สามารถปลดภาระหนักลงไปหาชายในดวงใจ เป็นเพื่อนเขา ไปท่องเที่ยวทั่วทุกสารทิศได้แล้ว

"อาจารย์ ศิษย์เพิ่งอายุสิบห้า ท่านก็ไม่อยู่ส่งสอนแล้วหรือ ทั้งศิษย์ ที่อายุยังน้อยไปเที่ยวอ้อระเหยอย่างมีความสุขกับชายในดวงใจ ท่าน ไม่รู้สึกผิดต่อมโนธรรมบ้างหรือ" อุมุฉินอาลัยอาวรณ์อาจารย์ เห็นว่า อาจารย์ทอดทิ้งนาง

อาจารย์กลับหัวเราะอย่างเปี่ยมเสน่ห์ชวนลุ่มหลง ไม่รู้สึกผิด แม้แต่น้อย "ดีชั่วอาจารย์ก็อยู่เป็นเพื่อนเจ้ามาสิบห้าปี นี่นับว่า เพียงพอแล้ว ความสวาทของสตรีล้นนัก อาจารย์จะมอบสิบห้าปีถัดไป ให้กับชายที่รัก"

"อาจารย์ วรยุทธ์ที่สืบทอดจากปฐมาจารย์ที่เราฝึกจะทำให้

รูปโฉมภายนอกไม่แก่แต่่า ท่านกำลังหลอกข้า"

"รู้ว่าอาจารย์หลอกเจ้า แล้วยังไม่รู้จักดูทิศทางลมแสสร้างทำเป็นโง่ม"

"อาจารย์ ท่านเห็นบุรุษดีกว่าศิษย์"

"คำพูดไร้สาระกล่าวให้หน่อยหน่อย ตำแหน่งประมุขหุบเขา เป็นของเจ้าแล้ว ถ้าเจ้าไม่พอใจ ก็ไปเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งสักคน มาฝึกฝน หรือไม่ เจ้าก็ให้กำเนิดผู้สืบทอดออกมาสักคนก็ได้"

"อาจารย์ เป็นอาจารย์หนึ่งวัน เป็นมารดาชั่วชีวิต..." โม่เมื่อใช้เหตุผล เกลี่ยกล่อมไม่สำเร็จ ก็ได้แต่ใช้อารมณ์ความรู้สึกมาสร้างความหวังไหว นัยน์ตางามจนบรรยายไม่ถูกคุณันมีหยาดน้ำตาเม็ดโตผุดขึ้นมาสองหยด ทันที

"อย่ามาใช้วิธีนี้ อาจารย์ของเจ้ามีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน ไม่อาจถูกน้ำตาแค่สองหยดเท่านั้นทำให้สั่นคลอนได้หรอก เช่นนี้ อย่าเห็น้อยเลย อาจารย์ไปแล้ว เจ้าดูแลตนเองให้ดี"

หลังจากสะกิดปลายเท้าด้วยวิชาตัวเบา เรือนร่างสง่างาม พลันเฝินทะยานออกไปดูเจตเพเซียน ชั่วพริบตาเดียวก็หายลับไปในป่าเขา อาจารย์ผู้เลอโฉมซึ่งกลายเป็นอดีตประมุขหุบเขาไปแล้วได้ทอดทิ้งลูกศิษย์ ไปหาชายคนรัก มุ่งไปสู่อนาคตอันสวยงามของการเป็นคู่รักที่ไม่ว่าผู้ใด ต่างก็อิจฉา

อู่มู่ฉินเหม่อมองป่าเขากว้างใหญ่ไพศาลไม่เห็นจุดสิ้นสุด ไบหน้าเปียกชุ่ม นางร้องให้ออกมาจริงๆ แล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้ลิ้มรส การพลัดพรากแยกจาก

"อาจารย์..." นางรำให้ร้องเรียกอยู่กลางป่าเขา ในหุบเขาเต็มไปด้วย

เสียงก้องสะท้อนของนาง

"ฉินเอ๋อร์ เข้มแข็งหน่อย แยกจากกันเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิต มีแยกจากจึงจะมีพบเจอ ดุจดังฤดูกาลทั้งสี่ที่หมุนเวียนเปลี่ยนไป ฤดูใบไม้ผลิจากไปฤดูใบไม้ร่วงย่างกรายมาถึง มีเกิดมีตาย อาจารย์มีเวลาว่างจะกลับมาเยี่ยมเจ้า อวยพรให้อาจารย์เกิด..."

การถ่ายทอดเสียงพันลี้* ของอาจารย์นุ่มนวลละมุนละไมดุจสายลม ในฤดูใบไม้ผลิโหมงาบึงหลิว โลมไฉ่หัวใจของนาง

หยดน้ำตาที่นางหลังออกมาถูกสายลมพัดกระจาย จางหายไปใ้อากาศ ดุจเดียวกับเงาร่างของอาจารย์ที่ค่อยๆ หายลับไปท่ามกลางท้องฟ้าและพื้นปฐพี หาไม่พบร่องรอย แต่คำพูดสุดท้ายก่อนจากไปของอาจารย์กลับยังคงอยู่ในใจของนาง

อาจารย์แม้จะจากไปแล้วก็ยังไม่ลืมสั่งสอนนาง ให้นางได้ลิ้มรสชาติของการแยกจาก ผีฝนหล่อหลอมจิตใจนางให้เข้มแข็ง

นางเข้าใจ อาจารย์ต้องการให้นางเห็นการพลัดพรากแยกจากเป็นเรื่องธรรมดา ยกขึ้นได้วางลงได้ นางยืนอยู่ที่ริมเขาเป็นเวลาเนิ่นนาน ปลอบประโลมความโศกเศร้าในใจตน หลังจากกลับคืนสู่ความสงบดั้งเดิม มุมปากก็มีรอยยิ้มผุดขึ้น นางเป็นประมุขคนใหม่ของหุบเขาหมื่นบุปผา นับแต่นี้ไปมีเรื่องให้ยุ่งมากมายแล้ว

หลังจากเป็นประมุขหุบเขาได้หนึ่งปี ยามนี้ฤดูจันทน์ก็อายุสิบหกแล้ว ไม่เพียงรูปร่างสูงขึ้น เส้นโค้งเส้นเว้าบนร่างกายก็มีความเป็นอิสตรีมากขึ้น อุปนิสัยก็สุขุมมากขึ้น มีผู้คุมกฎทั้งสี่และผู้อาวุโสทั้งหลาย

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

คอยให้ความช่วยเหลือ ทำให้นางดำรงตำแหน่งได้อย่างราบรื่น มีแต่ความสงบสุข ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล

ทุกวันนี้อุ้มฉิ่นจะใช้เวลาไปกับการอ่านบันทึกเรื่องราวความรักระหว่างชายหญิงและรับฟังเรื่องราวการทะเลาะเบาะแว้งในยุทธภพที่ผู้คุมกฎอินทรีรวบรวมมา แต่ระยะนี้มีสามเรื่องที่กระตุ้นความสนใจของนางอย่างมาก

เรื่องแรก ฮองเต้ผู้สูงวัยประชวรอยู่บนแท่นบรรทม

เรื่องที่สอง ไปหลี่ซือของศรีชทายาทหายตัวไป

เรื่องที่สาม คั่นเจอหลักฐานว่าแม่ทัพซือถูที่อยู่เฝ้ารักษาชายแดนสมคบกับข้าศึกทรยศบ้านเมืองและถูกจับขังคุก

สามเรื่องนี้เกิดขึ้นติดๆ กัน ทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับราชสำนักทั้งหมด เดิมห้องฟ้าอยู่สูง ฮองเต้อยู่ไกล ได้เห็นล้าสับสนวนวายก็เห็นกันจนชินชา ไม่ใช่เรื่องแปลก เรื่องการแย่งชิงอำนาจผลประโยชน์ที่น่าเบื่อพวกนี้หุบเขาหมื่นบุปผาแต่ใฝ่มาก็เห็นเป็นเพียงเรื่องซุบซิบยามว่างช่วงดื่มน้ำชาหลังอาหาร ทว่าเรื่องที่แม่ทัพซือถูถูกจับขังคุกกลับก่อความสงบสุขในหุบเขาหมื่นบุปผาไม่น้อย

"แม่ทัพซือถูถูกใส่ความ!" อุ้ววันเซียง ผู้คุมกฎอินทรีที่รับหน้าที่รวบรวมข่าวในยุทธภพตบโตะด้วยความเดือดดาล เพลึงโทสะทำให้สองแแก่นางแดงฉาน เพิ่มความงามเพริศพรั่งยิ่งขึ้น

"ระวังมือของเจ้า อย่าออกแรงมากเกินไป" อุ้มฉิ่นเตือนด้วยความปวดใจ

"มือของข้าไม่เป็นไร!" อุ้ววันเซียงพูดด้วยน้ำเสียงโกรธแค้น

"ข้ารู้มือของเจ้าไม่เป็นไร แต่โต๊ะของข้าเป็น นี่เป็นโต๊ะไม้มะเกลือ
ที่นายช่างเจียงเฟิงทำเสร็จเมื่อวาน สวยงามยิ่ง"

นายช่างเจียงเฟิงเป็นช่างไม้ผู้หนึ่ง ของที่เขาทำล้วนประณีตงดงาม
ทั้งเป็นผู้มีความสามารถด้านการแกะสลัก โต๊ะไม้มะเกลือตัวนี้
แกะลายดอกไม้และนกได้ราวกับมีชีวิต คุ่มูจินเห็นแล้วชอบ ปลูกได้
ไม่วางมือ

คุ่มูจินชี้แจงกล่าวอย่างไม่พอใจ "ท่านประมุขได้ฟังข้าพูดหรือไม่
แม่ทัพชื่อถูถูกใส่ความ!"

"ข้ากำลังฟัง ข้าฟังอยู่ ข้าเชื่อเจ้า ไม่ต้องตื่นตระหนก"

"ข้าจะไม่ตื่นตระหนกได้อย่างไร เขาถูกจับขังคุก ไม่รอได้สอบสวนอีกครั้ง
ก็ตัดสินโทษ ฟุ่งนี้จะคุมตัวไปเมืองหลวง ตัดศีรษะต่อหน้าราชฎแล้ว!"
คุ่มูจินชี้แจงกำหัด จะตบโต๊ะอีกแต่ถูกประมุขถลึงตาใส่ ทำได้เพียง
เปลี่ยนไปตบเส้าไม้ที่อยู่ข้างๆ แทน ทำให้เส้าไม้ยุบลงไปทันที

คุ่มูจินตัววัดตามองเส้าไม้แฉกหนึ่ง แล้วหยิบถั่วลันเตามาแกะกิน
ถั่วลันเตาในช่วงนี้เมล็ดอวบอิมรสชาติดี ปกตินางกินมันเป็นของกินเล่น

ไม่แปลกที่ศิษย์พี่คุ่มูจินเจียงจะเดือดดาลเช่นนั้น เพราะนาง
ชอบแม่ทัพชื่อถูผู้เปี่ยมไปด้วยความน่าเกรงขามและน่าเลื่อมใสผู้นั้น

ทุกครั้งที่ศิษย์พี่รวบรวมข่าวสาร ขอเพียงเป็นเรื่องเกี่ยวกับ
แม่ทัพชื่อถู ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดเขาสร้างความดีความชอบ
ในการทำศึก หรือเล็กขนาดเขากินข้าวไปแล้วก็ขาม ไปห้องปลดทุกข์
มาก็ครั้ง ไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ศิษย์พี่ล้วนไม่ปล่อยผ่าน กระทั่ง
บรรพบุรุษแปดชั่วคนของเขาก็ตรวจสอบมาทั้งหมด

เมื่อใดที่ท่านฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันของ
 คนผู้หนึ่งมาอย่างละเอียดจนพูดได้ชัดเจน ก็ย่อมมองออกถึงลักษณะนิสัย
 ของคนผู้นั้น เขาทำอะไรอะไร ไม่ทำอะไรอะไร มีหลักการอะไร ไม่แต่ต้อง
 สิ่งต้องห้ามอันใด ล้วนคาดเดาออกมาได้

บอกชื่อภูหรานสมคบเข้าศึกทรยศต่อบ้านเมืองก็ไม่ต่างอะไรกับ
 บอกว่าดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก เหลือเชื่อเกินไป แม่ทัพชื่อภูเป็น
 บุรุษที่อาจหาญ ทว่าเวลานี้ถูกใส่ความ จะไม่ให้ภูวันเขียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
 ได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้เมื่อนางเพ็ญจะได้รับข่าวกรีบวิ่งมาตบโต๊ะกับท่านประมุข
 ทันที

"ท่านประมุข คนดีอายุไม่ยืนยาว ตัวหายนะอยู่นานนับพันปี
 เราไม่อาจปล่อยให้เขาตาย จะทำให้หัวใจของคนในได้หล้าต้องเจ็บปวด
 ด้วยความผิดหวัง"

"ทำให้หัวใจของเจ้าต้องเจ็บปวดด้วยความผิดหวังกรรมัง" ภูมูฉิน
 ล้อนาง

ภูวันเขียนหน้าไม่แดงลมหายใจไม่สับสนยกปลายคางขึ้นยอมรับ
 "ไม่ผิด เขาเข้าคุก ข้าเสียใจ ข้าจะต้องช่วยเขา!"

ผู้คุมกฎอีกสามคนบ้างก็ส่ายหน้ามองค้อน บ้างก็แอบหัวเราะรอสวม
 บ้างก็แสดงท่าทีอย่างไรก็ได้ ภูมูฉินคิดไปคิดมา ศิษย์ที่พุดถูก ชื่อภูหรานผู้นี้
 ไม่สมควรตาย และนางในฐานะประมุขหุบเขาก็ไม่ควรว่างมากเช่นนี้
 ครานี้มีเรื่องมาให้นางได้ทำพอดี

ครั้นแล้วภูมูฉินก็สั่งการผู้คุมกฎจึงจอก "ไปเชิญผู้อาวุโสทั้งหลาย
 มาปรึกษาหารือกัน"

"ได้เลย มีเรื่องให้ทำแล้ว" ผู้คุมกฎจึงจอกยิ้มแล้วลุกขึ้นมา ตอนเดินผ่านผู้คุมกฎอินทรีก็ตบๆ บ่านาง แล้วไปหาผู้อาวุโสทั้งหลาย ด้วยท่าทางเบิกบานใจ

อูมูจินกับสี่ผู้คุมกฎรวมทั้งผู้อาวุโสทั้งหลายประชุมลับกันอยู่หนึ่งวัน ร่างแผนการชิงตัวนักโทษออกมา

แผนชิงตัวนักโทษครั้งนี้เป็นผลงานชิ้นแรกที่อูมูจินจะทำตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งประมุขมา แต่นางไม่ใช่ประมุขหุบเขาคนแรกที่ทำเรื่องแบบนี้ นับแต่ปฐมาจารย์ก่อตั้งสำนักหุบเขาหมีนบุปผา ประมุขแต่ละยุคในอดีตมากน้อยล้วนเคยปล้นคุกชิงตัวนักโทษกันมาแล้ว เพียงเพราะโลกนี้ไม่เคยขาดแคลนคดีที่ต้องโทษอย่างไม่เป็นธรรม

ในหุบเขาหมีนบุปผามีช่างหยกที่ถูกกดขี่ประทุษร้าย มีนักกวีที่เปี่ยมไปด้วยความปรารถเปรี๊ยะแต่กลับต้องระเห่ร้อนอยู่ตามถนน มีหญิงปักผ้าที่ถูกข่มเหงและกดขี่ ยังมีนักวาดภาพ ช่างตีเหล็ก หมอตำแย ที่ปรึกษาการทหาร ช่างแกะสลัก หมอ เป็นต้น บุคคลที่มีความสามารถในทุกสาขาอาชีพที่พึงมีก็มีครบ ขอเพียงประมุขหุบเขาเห็นว่าคนผู้นั้นไม่สมควรตาย ก็จะทำพากองกำลังจำนวนมากปิดหน้าปดอมแปลงโคมลงจากเขาไปชิงตัวคน

วันนี้อูมูจินพากำลังคนมาดักข่มอยู่ละแวกใกล้เคียงเนินสยบวิญญูณสิบปีก่อน ที่นี้เดิมเป็นสุสานที่ฝังศพรวมกันแห่งหนึ่ง เนื่องจากมีกลิ่นอายความเยียบเย็นน่าสะพรึงกลัวมากเกินไป และมีคำเล่าลือว่าถูกผีหลอกกันอย่างมากมาย ขุนนางท้องถิ่นได้เชิญนักพรตฝีมือเลิศล้ำท่านหนึ่ง

มาทำพิธีร้ายอาคมและตั้งป้ายศิลาแผ่นหนึ่งที่บนเนิน ป้ายศิลาแผ่นนี้
สลักตัวอักษรใหญ่ไว้สามคำ 'เนินสยบวิญญูณ' นับแต่นั้นที่แห่งนั้นจึงมีชื่อว่า
เนินสยบวิญญูณตามป้าย

"เจ้าแน่ใจว่าพวกเขาจะต้องผ่านมาทางนี้?"

"พวกเขาแยกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งไปทางน้ำอย่างเปิดเผย
อีกกลุ่มหนึ่งลอบมาทางบกอย่างลับๆ เพราะพวกเขากลัวว่าระหว่างทาง
จะมีคนมาชิงตัวนักโทษ ดังนั้นจึงให้ชื่อภูตवलลอมไปทางน้ำ แต่พวกเขา
หลอกเข้าไม่ได้ ข้าอุหนั้นเชียงมีดาววิเศษที่มองทะลุแม้แต่ปัญหาเล็กน้อย
ชื่อภูตวรานตัวจริงถูกพวกเขาคุมตัวมาทางถนนสายนี้"

ผู้คุมภูตเสือดาวถามผู้คุมภูตอินทรีด้วยความอยากรู้ "เจ้าแยกแยะ
ชื่อภูตวรานตัวจริงกับตัวปลอมได้อย่างไร"

"ข้าวางหนอนพิษคล่องใจไว้ในตัวเขา ต่อให้เขากลายเป็นเถาเถา
ข้าก็จำได้"

อุ่มฉินฟังแล้วเบิกตากว้าง ผู้คุมภูตงูหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก
ผู้คุมภูตเสือดาวทำตาปะหลังปะเหลือก ผู้คุมภูตจิ้งจอกกลับยกนิ้วหัวแม่มือ
ให้นาง

อุหนั้นเชียงผู้คุมภูตอินทรีเป็นชนเผ่าเหมียว ชาวเหมียวเชี่ยวชาญ
การใช้หนอนพิษ หนอนพิษคล่องใจเป็นหนอนพิษฝาแฝดสองตัว
เอาหนอนพิษตัวหนึ่งใส่ไว้ในตัวเป้าหมาย อีกตัวหนึ่งไว้ที่ตัวผู้ให้หนอนพิษ
หนอนพิษฝาแฝดสามารถสัมผัสรับรู้ถึงกันและกันได้ การเคลื่อนไหวของ
คนที่ถูกใส่หนอนพิษไว้ในตัวจะไม่มีวันหนีพ้นจากคนที่ให้หนอนพิษไปได้
นั่นก็หมายความว่าคนที่ให้หนอนพิษสามารถตามติดอีกฝ่ายดูดวงวิญญูณ

ที่ไม่แตกสลาย สุดหล้าฟ้าเขียวก็หาตัวเขาพบ

ผู้คุมกฎจึงจอกถามด้วยความอยากรู้ "เจ้าลากเขาขึ้นเตียงไปแล้ว?"

อุหวันเซียงสีหน้าขมขื่น "กำลังจะลงมือ คนก็ถูกจับเสียก่อน
เข้าไปก้าวหนึ่ง!"

วุ่นวายกันมาเป็นนาน ที่อุหวันเซียงแค้นใจก็คือเรื่องนี้เอง
เนื้อหอมหวานที่กำลังจะเข้าปากถูกชิงไปแล้ว นี่ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้นาง
คลุ้มคลั่ง

อุหวันเซียงเป็นคนใจกล้าบ้าบิ่น รักแรงเกลียดแรง บุรุษในหุบเขา
ที่หลงไหลในตัวนางมีมากมาย แต่อุหวันเซียงไม่พึงใจแม้แต่คนเดียว
ส่วนผู้คุมกฎเสือดาวกับผู้คุมกฎงูแม้จะเป็นบุรุษรูปงามไร้ผู้เทียมทาน
แต่สำหรับอุหวันเซียงแล้ว นางกับพวกเขาสนิทสนมกันจนไม่ต่างอะไรกับ
พี่น้อง มีเพียงชื่ออุหวันเซียงที่หลังเสือดูลึบในสมรภูมิ อาบโลหิตสังหารศัตรู
จึงจะถูกใจนาง

อุหมุ่ฉินเผยสีหน้าว่าเข้าใจ พลังตบอกเอ่ยขึ้น "วางใจเถิด
ข้าจะช่วยเจ้าชิงขึ้นเนื้อต้องห้ามกลับคืนมา"

'ขึ้นเนื้อต้องห้าม' คำนี้นางรู้จักตอนอายุเก้าขวบโดยอาจารย์ของตน
ผู้คุมกฎเสือดาวถามด้วยสีหน้าเรียบขม "ท่านประมุข นี่เรามาช่วยคน
หรือผลักคนลงขุมไฟนรกกันแน่"

ผู้คุมกฎงูยิ้มชั่วร้าย "นี่เรียกว่าโชคดีได้ใจหญิงงาม ไม่เพียง
ช่วยชีวิตน้อยๆ ของตนไว้ได้ ยังได้โอบกอดหญิงงามอีกด้วย"

ผู้คุมกฎจึงจอกยิงยั่วเย้า "เป็นการช่วยคน และได้ตัวคน ยิ่งงูคุดอกเดียว
ได้นกสองตัว"

ทุกคนหัวเราะจนไหล่สั่น คาดเดาว่าเมื่อถึงเวลานั้นหากมิใช่
 ลมตะวันออกเฉียงใต้พัดมา ก็ย่อมต้องเป็นลมตะวันตกพัดดับลมตะวันออกเฉียง
 แม่สิ่งที่กำลังรอพวกเขาอยู่คือการชนฆ่าสังหารที่เปียกไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต
 พวกเขาที่ยังคงพูดคุยกะเผลอเข้าเฝ้ากันอย่างไม่สะทกสะท้านไร้ข้อห้ามใดๆ
 เพราะตั้งแต่เด็กพวกเขาก็เป็นเช่นนี้

เวลานี้ผู้สอดแนมที่ส่งตัวไปได้กลับมาแล้ว

"เรียนท่านประมุข ขบวนนำส่งตัวนักโทษปรากฏขึ้นแล้วขอรับ"

อุมูจินเก็บสีหน้าล้อเล่น เปลี่ยนเป็นท่าทางเคร่งขรึมนำเกรงขามของ
 ผู้เป็นประมุข ในดวงตาคู่งามเปล่งประกายเจิดจ้าด้วยความเบิกบานใจ
 เพราะได้ออกมาล่าสัตว์ คนอื่นๆ ก็ดูไม่ดูมือไม่ต่างจากนาง รอคอยด้วย
 ดวงตาที่เปล่งประกายแวววาว

ตีขุนนางสูงชัน ซึ่งตัวผู้ถูกกลั่นแกล้ง ภารกิจนี้ช่างน่าสนใจยิ่งนัก!

อุมูจินมองไปข้างหน้า กองกำลังขบวนหนึ่งค่อยๆ ปรากฏตัวขึ้น
 มุมปากนางหยักโค้งเป็นรอยยิ้มงดงาม ชูมือขึ้น แล้วโบกธงเป็นสัญญาณ
 ให้บุกเข้าโจมตี ฉับพลันนั้นกำลังคนที่ดักข่มอยู่ทุกทิศทางก็บุกเข้าหาเป้าหมาย
 ด้วยความรวดเร็วดุจพยุหะ ลี้อดาว และสุนัขป่า

ภารกิจในการช่วยคนเปิดฉากอย่างเป็นทางการแล้ว

นุรุษท่าทางหยาบกระด้างแต่งกายแบบคนหาพินผู้หนึ่งกำลัง
 เดินไปตามเส้นทางบนภูเขาที่ห่างไกลผู้คนเช่นปกติ เขาแบกลูกธนู
 และคันธนูไว้บนหลัง มือหิ้วสัตว์ป่าที่ล่ามาได้ สวมเสื้อสีเทาผ้าเนื้อหยาบ

* หากมิใช่ลมตะวันออกเฉียงใต้พัดมา ก็ย่อมต้องเป็นลมตะวันตกพัดดับลมตะวันออกเฉียง หมายถึงสองฝ่ายต่างชนกันไปมา

มีรอยปะ เท้าสวมรองเท้าหญ้าเก่าๆ ที่เต็มไปด้วยดินโคลน ผิดจากแดด
จนคล้ายเกรียม ไว้หนวดเคราเต็มหน้า

ไม่ว่าผู้ใดเมื่อเห็นเขาก็จะรู้สึกว่าเขาเป็นคนหยาบกระด้าง ไม่มีทาง
เอาเขาไปคิดโยงกับรัชทายาทของคัมภีร์ปัจจุบันไปหลี่ซีที่รูปโฉมงดงาม
สุภาพเรียบร้อย

เขาก็คือองค์รัชทายาทที่หายตัวไปเมื่อครั้งเดือนก่อน ฐานะ
ในเวลานี้คือหมาเจวียน อายุสิบแปดปี ไร้บิดามารดา อาศัยอยู่ใน
กระท่อมมุงหญ้าคาที่ฝั่งตะวันตกของหมู่บ้านเซอจิ่งตามลำพัง
มีที่นาเช่าทำอยู่แปลงหนึ่ง ปกติทุกวันก็จะไปทำไร่ไถนา บางครั้งบางครั้ง
ก็ไปล่าสัตว์มาขายแลกเงิน นิสัยซื่อๆ รักสันโดษ เป็นคนไม่ค่อยพูด

บนใบหน้าที่เหลือแหลมมากพอให้หญิงสาวพอใจให้ยามนี้
ถูกหนวดเคราปิดคลุมไว้หมดสิ้น ในสายตาของคนในหมู่บ้าน เขาเป็น
คนแปลกประหลาด เพราะเขาอาศัยอยู่ข้างสุสาน ที่นั่นบรรยากาศ
ค่อนข้างเยียบเย็นน่าสะพรึงกลัว ปกติคนในหมู่บ้านไม่กรายใกล้ แต่
สำหรับไปหลี่ซีแล้วกลับเป็นสิ่งที่เขาต้องการพอดี

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าหมาเจวียนผู้นี้ไปหลี่ซีเป็นคนสร้างขึ้นมา โดยให้ลูกน้อง
ของเขาเป็นตัวแสดง อาศัยอยู่ในหมู่บ้านมาเป็นเวลาห้าปีแล้ว ทั้งนี้
ก็เพื่อแผนการใหญ่ในวันนี้ เขาจะได้เข้ามาสวมบทบาทนี้อย่างราบรื่น
อำพรางร่องรอย ไม่ให้ผู้ใดรู้ว่าเขาอยู่ที่ใด

เขาเป็นพระโอรสของฮ่องเฮาองค์ก่อนซึ่งสิ้นพระชนม์ไปแล้ว
ส่วนไต้วของฮ่องเฮาองค์ปัจจุบันเป็นฮ่องเฮาองค์ต่อมา ไต้วชื่อ* สมคบกับ

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

พระประยูรญาติสร้างอิทธิพล ลอบแก่งแย่งช่วงชิงตำแหน่งรัชทายาท กับเขาอย่างลับๆ มานาน ฮองเต้ชราประชวรหนัก ยิ่งทำให้การแย่งชิง ตำแหน่งรัชทายาทเปิดเผยชัดเจนมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายเข้าไปเข้ามา ต่อกันอย่างดุเดือด

เพื่อแผนการนี้ไปหลี่ซีเตรียมการมาหลายปี การหายตัวไปเป็นเพียง การเริ่มต้นดำเนินการตามแผนเท่านั้น

เขามาถึงข้างผนังหินผาแห่งหนึ่ง หลังจากแน่ใจแล้วว่ารอบด้านไม่มีคน เกรงาก็หลันฟงถลันไปอย่างรวดเร็ว ฉลุเข้าไปในถ้ำที่ซ่อนเร้นอยู่ถ้ำหนึ่ง ในนั้นมีคนรอเขาอยู่ก่อนแล้ว

พอเห็นเขา หยวนเจียก็คุกเข่าลงข้างหนึ่งทันที "รัชทายาท"

"ช่วยคนมาได้หรือไม่"

"คนช่วยได้แล้ว แต่ไม่ใช่คนของเราเป็นคนช่วย"

"อะไรนะ" ลูกตาดำสนิทคมกริบคู้้นของไปหลี่ซีพลันนิ่งขีมิ รวหุบเหวลึก อานุกาพกดข่มคุกคามคนแฝดลุ่มออกมาทั่วร่าง หยวนเจีย หวั่นหวาดจนร้องแยะแล้วอยู่ในใจ ยิ่งก้มหน้าลงต่ำกว่าเดิม

"เรื่องเป็นมาอย่างไร เล่ามาให้ละเอียด"

หยวนเจียเล่าเรื่องที่ชื่อถูหรรานถูกคนลึกลับกลุ่มหนึ่งชิงตัวไป อย่างละเอียด แม้ทัพชื่อถูเป็นคนของรัชทายาท พวกเขารับคำสั่งจาก รัชทายาทให้ดักรออยู่ข้างทาง วางแผนจะชิงตัวคนมา ผู้ใดเลยจะคาดคิดว่า มีคนมือไม้ว่องไวยิ่งกว่าพวกเขา ชิงตัวคนตรงเนินสยบวิญญานได้แล้วหนีไป

"คนกลุ่มนี้ลึกลับซับซ้อน แนวทางวรยุทธ์แปลกประหลาด

ทั้งปิดหน้ากันทุกคน ตรวจไม่พบว่าเป็นคนกลุ่มใด แต่ผู้น้อยแนใจ พวกเขาไม่ใช่คนของสองเฮา เพราะยามต่อสู้วพวกเขาหาได้ยั้งมือไว้ไม่ตรีสังหารอย่างเหยี้ยมโหดยิ่ง"

ไปหลี่ซีสีหน้าอ่อนคลายลงเล็กน้อย แต่ยังคงเจียบขริ้ม ชื่อถูหราน เป็นแม่ทัพคนสำคัญในแผนการของเขา ขาดชื่อถูหรานไป แผนการของเขา ย่อมมีโอกาสผิดพลาดสูงขึ้น

"ถ่ายทอดคำสั่งลงไป สืบหาต่อไป ต้องเอาตัวชื่อถูหรานกลับมาให้ได้"
"พะยะคะ"

หยวนเจี๋ยถอนหายใจด้วยความโล่งอก หลังจากทูลลาองค์รัชทายาท เเงาร่างก็โผนทะยาน หายลับไปในป่า

ไปหลี่ซีคิดว่าสัตว์ที่ล่ามาได้เดินออกจากปากถ้ำ เหลือข้วยแลขวา เมื่อแนใจแล้วว่าไม่มีคนจึงเดินไปยังทิศทางที่จะกลับกระท่อม เวลานี้ ท้องฟ้ามืดแล้ว แต่เส้นทางนี้เขาเดินจนชำนาญ ต่อให้หลับตาก็เดินถูก

พอเดินเข้ามาในลานบ้าน เขาก็พบสิ่งผิดปกติทันที...มีคนบุกรุก เข้ามาในบ้าน นัยน์ตาทั้งสองของเขาหริ่งเล็กน้อย มีประกายจิตสังหาร ผุดขึ้น เขาวางสัตว์ที่ล่ามาได้ลง ลอบโคจรพลั่งลมปราณและก้าวซ้าๆ เข้าไปในบ้าน

หลังเปิดประตูเข้าไป เขากวาดตามองไปทั่วๆ รอบหนึ่งก็อดตะลึงงัน ไปไม่ได้ บนโต๊ะมีเปลือกผลไม้ทิ้งอยู่ ทั้งยังมีเสียงหายใจส่ม่าเสมอ ดังมาจากในห้องนอน คนผู้นี้ไม่ได้ปิดบังเสียงแม้แต่น้อย ถ้าเป็นคนร้าย เป็นไปไม่ได้ที่จะทิ้งร่องรอยไว้มากมายเช่นนี้

เขาเดินเข้าไปในห้องนอนอย่างไร้สຸ້มเสียง พบว่าบนเตียง

มีหญิงสาวผู้หนึ่งนอนอยู่ เขาย่นหัวคิ้ว อาศัยแสงจันทร์เพ่งพิเนิจดู เป็นแม่นางน้อยเยาว์วัยผู้หนึ่ง เพียงแต่ทว่าร่างกายสกปรกมอมแมม ดวงหน้าน้อยก็ดำและเทาๆ กำลังนอนหงายกางแขนขาหาลับสบาย อยู่บนเตียงของเขา

ประสาทมัสต์ทั้งหกของเขาดมมัสต์ไม่ได้ถึงกลิ่นอายอื่นใดที่น่าสงสัย มีเพียงกลิ่นอายของนาง แสดงว่าในบ้านนอกจากนางแล้วไม่มีผู้อื่น

เขาสลายจิตสังหารลง ชมวดหัวคิ้วมองนาง ก่อนจะใช้มือผลักหัวไหล่ ของนาง

"นี่ ตื่น!"

อูมูจินถูกรบกวนการนอน นางลืมตาขึ้นมาช้าๆ เห็นใบหน้า หยาบกระด้างของบุรุษกำลังเขม่นตามองอยู่ก็ไม่ตื่นตระหนกหวาดกลัว ยังคงนอนอยู่เช่นนั้น

"พี่หมาฉวยิน" เสียงของนางเหนื่อยหน่ายเจือความง่วงงุน หนึ่งตา เพียงลืมขึ้นมาครั้งเดียว

ไปหลี่ซีวางหน้าขริม "เจ้าเป็นผู้ใด ข้าไม่รู้จักเจ้า"

"ข้าชื่ออูเออร์ หนีมาตั้งหลายวัน เหนื่อยยิ่งนัก ท่านให้ข้านอน สักประเดี๋ยว ฟ่ำสวางแล้วก็จะไป..." ช่วงทำยไม่มีเสียงแล้ว ดูท่าทาง จะหลับไปอีกแล้ว

ไปหลี่ซีขยับหัวคิ้วเข้าหากันอีกครั้ง หนี? เขาจ้องมองนาง แม้จะ รู้สึกไม่พอใจหญิงสาวที่จู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาผู้นี้ แต่เขาก็ไม่ได้ปลุกนางอีก

เขาซุกซ่อนตัวอยู่ในหมู่บ้านเซ่อจิ้ง นอกจากคนสนิทไม่กี่คนแล้ว ก็ไม่มีผู้ใคร่ หญิงสาวผู้นี้ดูไม่เหมือนคนร้าย แต่เขาก็ไม่กล้าเชื่อง่ายๆ ว่า

นางเป็นหญิงสาวที่ประสพภัย แม้นางจะดูซอมซ่อยิ่ง แต่เขาที่แต่ไรมา
รอบคอบระมัดระวังยังคงไม่กล้าประมาทเลินเล่อ

ไม่ว่านางจะน่าสงสัยหรือไม่ เขาตัดสินใจค่อยเฝ้าจับตาดู
การเปลี่ยนแปลงเสียๆ ไปก่อนแล้วค่อยว่ากัน ถ้าเขาพบสิ่งใดน่าสงสัย
เขาก็สังหารนางได้ทันที แต่ถ้าเป็นหญิงสาวที่ประสพภัยมาจริง เขาก็
ไม่อยากจะให้นางกลายเป็นวิญญาณอาฆาตผูกพยาบาท

เขายืนมองนางต่ออยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวเดินออกไปเสียๆ
สละเตียงให้กับนาง

เช้าวันรุ่งขึ้นอุ้มฉันทกเสียงฝ่าฝืนที่ด้านนอกทำให้ตกใจตื่น
นางลุกพรวดพราดขึ้นมา นั่ง เบิกตากว้างมองห้องที่โกลโกลและอึ้งตะลึง
ไปชั่วขณะ หลังจากนั้นจึงนึกได้ว่าตนมาอยู่ที่กระท่อมมุงหญ้าคาหลังนี้
ได้อย่างไร

พวกนางแม้จะช่วยซื้อถูหรรณมาได้โดยราบรื่น แต่คิดไม่ถึงว่า
ระหว่างทางจะมีต้นไทรชิงไผ่ล่อออกมาอีกคน

พูดถึงต้นไทรชิง คนผู้นี้คือยอดฝีมือนามกระเดื่องในยุทธภพ
ฝ่ามือสยบมังกรของบ้านสกุลตันเป็นที่รู้จักทั่วยุทธภพ ต้นไทรชิง
ที่อายุเพียงสิบเก้าปีเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นผู้มีฝีมือไม่ธรรมดา
และเป็นผู้สืบทอดฝ่ามือสยบมังกร

ขุนนางทหารที่ควบคุมนำส่งตัวซื้อถูหรรณล้วนไม่ใช่ขุนนางทหาร
ธรรมดา แต่เป็นยอดฝีมือของราชสำนักปลอมตัวมา เพื่อจะช่วยซื้อถูหรรณ
ผู้คุมกฎทั้งสิ้นได้เข้าต่อกรกับยอดฝีมือเหล่านี้ ซึ่งก็พอรับมือได้ แต่จู่ๆ ก็มี

ต้นโหม่งงั้นเพิ่มมาอีกคน จึงรุนแรงขึ้นมาทันที

ทั้งสองคนประมือกันเป็นครั้งแรก อู่มู่ฉินก็พบว่าคนแซ่ตันฉลาดเฉียบแหลมยิ่ง รับมือไม่ง่าย

ดังคำกล่าวที่ว่าจับใจต้องจับหัวหน้าก่อน ต้นโหม่งงั้นไม่ไปชิงตัวชื่อถูหราน แต่พุ่งเป้าหมายมาที่นาง ผู้ใดก็ไม่จับ จะจับแต่เพียงนางเห็นได้ชัดว่าเขามองออกว่านางเป็นผู้นำ

เพื่อให้ผู้คุมกฎทั้งสองคอยคุ้มกันชื่อถูหราน สิ่งที่ทำมาทั้งหมดจะได้ไม่สูญเปล่า นางจึงหลอกล่อต้นโหม่งงั้นออกไป นางหนีไปตลอดทาง แม้นางจะไม่ใช้คู่ต่อสู้ของอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน*

นางเติบโตอยู่ในหุบเขาตั้งแต่เล็ก เชี่ยวชาญการใช้สภาพทำเลของป่าเขาในการหลบซ่อนตัว ต้นโหม่งงั้นแม้จะมีวรยุทธ์สูง แต่นางมีข้อได้เปรียบของตน หลังจากซ่อนตัวอยู่ในเขตภูเขาไม่ดื่มไม่กินไม่นอนมาหลายวัน นางก็ลอบเข้ามาในกระท่อมหลังนี้ กินผลไม้แก้หิวอย่างไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น ถึงที่สุดกำลังกายก็ทานไม่ไหว ล้มตัวลงได้ก็หลับไปทันที

หลังจากหลับไปตื่นหนึ่ง กำลังวังชาก็กลับคืนมาดังเดิม นางลงจากเตียงเดินออกมานอกห้อง ก่อนจะไปตามเสียงฝ่าฝืน พอเห็นอ่างน้ำก็ตรงรี่เข้าไปตักน้ำมาดื่ม

น้ำในอ่างน้ำเย็นชื่นใจยิ่ง นางตักดื่มไปห้าชามถึงดับกระหายได้จากนั้นก็เดินไปทางลานด้านหลัง เห็นบุรุษผู้หนึ่งกำลังฝ่าฝืนอยู่ที่นั่น

นางรู้คนผู้นี้ชื่อหว่าเฉวียน และนางก็หาได้บุกเข้ามาในบ้านของเขา

* ไม่ใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน เป็นสำนวน หมายถึงผู้มีปัญญาหลักแหลม มีพื้นภูมิดี หรือมีผู้คอยสนับสนุน

ส่งเดช หากแต่ตั้งใจเลือกเขา

หม่าเจวียนไปไหนมาไหนตามลำพัง ในบ้านมีเขาเพียงคนเดียว ปกติก็อาศัยอยู่ในกระท่อมมุงหญ้าคาที่ข้างสุสาน ไม่ไปมาหาสู่กับคนอื่น ๆ ในหมู่บ้าน เป็นคนนิ่งขี้นมพูดน้อย ดังนั้นนางจึงไม่ต้องกลัวว่าเขาจะแพร่พรายร่องรอยของตนออกไป

เมื่อวานแม้เขาจะปลุกนางตื่นขึ้น แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ไล่นางไป น่าจะเป็นคนที่คบค้าได้ นางมองเนื้อตัวที่สกปรกมอมแมมของตน สภาพเหมือนคนไม่มีบ้านให้กลับอย่างยิ่ง ครั้นแล้วก็บั้นหน้าเครื่องขี้นม เดินออกไปอย่างระแວดระวัง

"พี่ชาย" นางเรียกขึ้นเบาๆ

เพียงเห็นหม่าเจวียนหยุดงานที่กำลังทำอยู่ หันหน้ามามองนาง และในที่สุดนางก็เห็นรูปร่างหน้าตาของบุรุษผู้นี้ได้ชัดเจนแล้ว...

ฮ่าๆ ไม่ผิดจากที่คนในหมู่บ้านบรรยายไว้ คล้ายหมี่ดำตัวหนึ่ง

3

ไปหาลีซีมองนางด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทิวร่างของนางสกปรกมอมแมม เพียงดูก็รู้ว่าไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน แล้วยังทำทางที่ทิ้งหิวทิ้งเหนื่ออีก สภาพเหมือนหญิงสาวที่หนีภัยมาอย่างแท้จริง แต่เขาไม่ปริปากแสดงท่าที รอดูว่านางจะพูดอะไร

"พี่ชาย ข้าขออภัยด้วยที่บุกรุกเข้ามาในกระท่อมของท่าน โดยไม่ได้เจตนา ทั้งยังยึดครองเตียงของท่าน ต้องขออภัยท่านอย่างยิ่ง" อู่มูฉินค้อมคำนับไปทางเขา จากนั้นก็ยืนอยู่ที่นั่นมองเขาอย่างทิ่มทื่อ

เขาไม่ได้ตอบ และไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ หันหน้ากลับไปผ่าฝืนต่อ อย่างไม่สนใจนาง

อู่มูฉินคิดในใจ มีนาคนในหมู่บ้านต่างบอกว่าหมาเฉียนผู้นี้ นิสัยแปลกประหลาด แต่ก็ดี เขาไม่พูดจา จะได้ไม่ต้องมาถามโน่นนี่กับนาง ทำให้นางตัดเรื่องยุ่งยากออกไปได้มาก

เพื่อหลบหนีการตามจับของต้นไทรชิง นางได้ปลอมแปลงโฉมบนใบหน้า ใช้ยาแปลงโฉมเป็นสุดยอดวิชาเฉพาะตัวของหุบเขาหมื่นบุปผา ไม่เหมือนกับวิธีแปลงโฉมที่เอาสิ่งของติดบนใบหน้า ยาที่นางหาสามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างและอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้า ปิดบังรูปโฉมที่งดงามของนางไว้เจ็ดส่วน เหลือความเป็นหญิงงามในหมู่ชาวบ้านอยู่ตามส่วนเหมาะสมยิ่งกับการแต่งตัวเป็นหญิงชาวบ้านของนางในเวลา

ในเมื่อหมาเจวียนไม่มีข้อคิดเห็นที่นางบุกรุกเข้ามาในบ้าน นางก็จะไม่ถือเครงในกรอบแล้ว จึงหมุนตัวเดินไป ยามนี้นางหิวจนท้องแทบแบนติดแผ่นหลังจึงตัดสินใจเดินไปหาของกิน

นางได้กลิ่นหอมของอาหารโขมมาแต่ไกล จึงเดินตรงไปยังห้องครัว เปิดฝาหม้อ พบว่าในนั้นมีเส้นหมี่เหลืออยู่ จึงหยิบขามหยิบตะเกียบมาคีบเส้นหมี่อย่างไม่เกรงใจ บนโต๊ะมีเนื้อสัตว์และผักเหลืออยู่ นางประคองขามนั่งลง กินเส้นหมี่ไปคำหนึ่ง แล้วก็คีบเนื้อเข้าปากชิ้นหนึ่ง

แหะ...รสชาติแย่มาก!

นางเอามือปิดปาก เกือบจะคายออกมา เส้นหมี่อืดแล้วนางทนได้แต่รสชาติของเนื้อสัตว์และผักทำให้คนไม่กล้าสรรเสริญเยินยอจริงๆ พุดหยาบหน้อย อาหารที่ให้หมูกินยังดีกว่านี้

ศิษย์พี่ใหญ่เคยบอก คนทนนิวนานเข้า อาหารง่ายๆ ก็กลายเป็นอาหารเลิศรส นางหิวมาตั้งหลายวัน แต่อาหารรสชาติแย่นี้ยังคงทำให้ความอยากอาหารของนางหายไปหมด เห็นได้ว่ารสชาติแย่นี้เพียงใดให้หมูกิน หมูยังรังเกียจกระมัง

นางคิดไปคิดมา ในเมื่อนางนอนเตียงของผู้อื่นแล้วก็สมควร

ตอบแทนบ้าง คิดถึงว่าฝีมือการทำอาหารของนางอู่มูฉินอยู่ในหุบเขาหมื่นบุปผาก็มีชื่ออยู่ในอันดับหนึ่งอันดับสอง ด้วยเพราะต้องการจะเอาใจอาจารย์จึงได้ฝึกฝนฝีมือการทำอาหารจนชำนาญ ทุกครั้งที่ทำความผิด กลัวอาจารย์จะลงโทษ นางก็จะทำอาหารรสชาติดีขึ้นมานึ่งมือให้อาจารย์คลายโทสะ เวลาอาจารย์ลงโทษนางจะได้เบามือหน่อย

นางพบว่าที่นิวตฤติบในห้องครัวมีน้อยจนน่าสงสาร ก่อนจะเจอหลุมเก็บอาหาร จึงเอาเนื้อสด ผักป่าออกมาจำนวนหนึ่ง ยังมีแบ่งหมี่หยากนางนวดแป้ง ใส่น้ำมันใส่เครื่องปรุงรส แล้วอย่างเป็นแผ่นแป้งออกมา ก่อนจะเอาเครื่องเทศที่คิดขึ้นและทำเองเทลงไปบนเนื้อสัตว์แล้วหมักไว้ จากนั้นก็เอาไปผัดเร็วๆ ผักป่าก็เอากันที่ขมออก เหลือส่วนที่กรอบอ่อนไว้ แล้วก็ทอดไข่ใบหนึ่ง เอาแผ่นแป้งย่างห่อส่วนผสมทั้งหมดที่ทำเป็นไส้เอาไว้

นางทำออกมาสองชิ้น กินเองชิ้นหนึ่งเติมท้องให้อิ่ม อีกชิ้นหนึ่งวางไว้ในหม้อและปิดฝาเอาไว้ นางระบายลมหายใจออกมาด้วยความพอใจ ตอนหลบหนีเพื่อจะไม่ให้ต้นไทรชิงพร่องรอย กระทั่งกินอาหารก็ต้องพยายามลดน้อย เพื่อจะได้ไม่ทิ้งเบาะแสใดๆ ไว้ มีเพียงกินอาหารอยู่ในบ้านชานาจึงจะไม่ถูกคนสงสัย

ไปหลี่ซีแม้จะกำลังฝ่าฟัน หางตากลับคอยสังเกตการเคลื่อนไหวของนางตลอดเวลา กลิ่นหอมของเนื้อสัตว์โชยมาจากห้องครัว เขาไม่ได้ขัดขวางนางทำอาหาร ถ้าหญิงผู้นี้ถูกส่งตัวมาเพื่อสอดแนมเขา เขาก็ยังต้องรอบคอบระมัดระวัง ก่อนจะยืนยันให้แน่ใจ ไม่อาจแต่ต้องนางชั่วคราว ทั้งนี้จะได้ไม่แหวกกฎำให้รู้ตื่น ทว่ากลิ่นหอมของเนื้อสัตว์

กลับทำให้ห้องเขาร้องจ๊อกๆ ด้วยความหิว

ผ้าพื้นเสร็จแล้วเขาวางขวานลง เดินไปทางห้องครัว ในห้องครัว
ไม่มีใคร แต่ในหม้อที่อยู่บนเตามีตัวอักษรเขียนด้วยถ่านอยู่บรรทัดหนึ่ง

'ขอบคุณมาก มู่เออร์'

เขามองตัวอักษรเหล่านี้และนั่งเงยบอญู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นมือ
ไปเปิดฝาหม้อ ในนั้นมีแผ่นแป้งม้วนอยู่จานหนึ่ง ข้างแผ่นแป้งม้วน
ยังมีก้านผักป่าที่เกาะเป็นดอกไม้ดอกเล็กๆ วางอยู่

เขาจ้องมองแผ่นแป้งม้วนที่อยู่ในจาน จากนั้นก็เดินออกจากห้องครัว
เหลียวมองไปทั่วสี่ทิศ พบว่านางไม่อยู่แล้ว ดูเหมือนจะไปแล้ว

เขาเดินกลับเข้าไปในห้องครัว หยิบแผ่นแป้งม้วนขึ้นมาแล้วเดินไปยัง
ลานด้านหลัง สุนัขป่าตัวหนึ่งได้กลิ่นหอมก็วิ่งมา เขาโยนแผ่นแป้งม้วน
ให้สุนัขป่า สุนัขป่ากัดกินคำโตทันที ประเดี๋ยวเดียวก็กินผักและเนื้อสัตว์
ที่ห่ออยู่ข้างในจนหมด

สุนัขป่าเงยหน้าขึ้นและแลบลิ้นออกมา ก่อนจะมองเขาอย่างเผื่อรอย
ความหมายก็คือมันยังอยากกินอีก

ไปหลี่ซีจับตามองสุนัขป่าที่แกว่งหางเดินวนไปรอบตัวเขา รอคอย
พักใหญ่ เห็นสุนัขป่าไม่เป็นไร เขาจึงเดินกลับไปในห้องครัว กินหมั่นโถว
ลูกหนึ่งให้อิ่มท้อง แล้วเอาสัตว์ที่ล่าได้เมื่อวานไปขายที่เมืองข้างเคียง

ในเมืองได้จัดวางกำลังคนของเขาเอาไว้ ปกติลูกน้องเหล่านั้น
ก็จะปะปนอยู่กับชาวบ้านในเมือง อาจจะเป็นขอทานที่ข้างถนน

พ่อค้าแผงขายผัก หรืออาจจะเป็นคนงานในร้านค้า

ถ้ามีข่าวแรงด่วน หยวนเจียก็จะทำเช่นเมื่อวานคือมาหาเขา ที่หมู่บ้านเซอจิง ปกติแล้วเขาจะอาศัยการมาขายสัตว์ป่าเข้ามาในเมือง ลูกน้องจะเป็นคนถ่ายทอดคำสั่งของเขาหรือนำข่าวมาบอก

ลูกน้องแจ้งข่าวให้เขาทราบเรื่องหนึ่ง เมื่อไม่นานมานี้มีคนพบเนจกร กลุ่มหนึ่งเข้ามาในเมือง ว่ากันว่าเป็นเพราะหมู่บ้านที่พวกเขาอยู่มีโจรผู้ร้ายสังหารคนชิงทรัพย์ เพื่อจะหลบซ่อนตัวจากโจรผู้ร้าย คนในหมู่บ้านจึงพากันอพยพหนีภัย

ตอนไปหลี่ซีเข้าเมืองมาก็เห็นคนพบเนจกรจำนวนไม่น้อยเดินเตร่ไปมา อยู่นอกกำแพงเมือง พวกเขาไม่มีเงินติดตัวสักอี่เปะ เนื้อตัวซอมซ่อ สภาพคล้ายกันมากกับหมู่บ้านเออร์หญิงสาวผู้นั้น

หรือว่านางหนีภัยมาจริงๆ

ไปหลี่ซีเดินเข้าไปในร้านขายหนังสือร้านหนึ่ง หลังจากเอาหนังสือที่ถูกลอกออกมามอบให้หลงจู่แล้วก็เอาจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของเขา ส่งออกไปอย่างแนบเนียน

บนจดหมายระบุชื่อซุยเฮ่า ซุยเฮ่าเป็นเสนาบดีกรมทหาร เป็นหมากสำคัญตัวหนึ่งของเขาในเมืองหลวง หลังจากหลงจู่เก็บจดหมายที่ซ่อนอยู่ในหนังสือแล้ว ก็สร้างทำเป็นหยิบลูกคิดมาติด จากนั้นก็เอาเงินจำนวนหนึ่งมอบให้เขา

"วันนี้ก็ได้ราคาเท่านี้ รับไปเถิด"

"หลงจู่เพิ่มให้อีกหน่อยเถิด"

"หนังสือสัตว์ของเจ้าธรรมดาเกินไป เอาไปขายให้ร้านอื่นก็ได้ไม่มาก

เท่าที่ข้าให้ เจ้าสมควรยอมรับแล้ว ไปๆ ออย่ามาเกะกะข้าทำการค้า"

ไปหลี่ซี้คว่าเศษเงินมาแล้วหมุนตัวเดินออกไป เขาเดินเตร่อยู่ในเมืองรอบหนึ่ง หลังจากซื้อข้าวของบางอย่างแล้วก็ออกจากเมืองกลับไปหมู่บ้านเซ่อจิ่ง

กลับมาถึงในกระท่อม หัวคิ้วของเขาก็ขมวดมุ่นขึ้นอีก บนเตียงของเขามีคนผู้หนึ่งนอนอยู่ เป็นนางอีกแล้ว มู่เอ๋อร์

นางนอนหลับสนิท กระทั่งเขาจุดเทียนสว่างขึ้น เสียงฝีเท้าก็ไม่ได้ตั้งใจให้เบาลง นางก็ยังคงไม่ได้ตื่นขึ้นมา

ไปหลี่ซี้มองนางอย่างเงิบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้องไป สละเตียงให้นาง ส่วนเขาไปนอนต้งแข็งที่ห้องด้านนอก

วันรุ่งขึ้น ก่อนจากไปนางก็ทำแผ่นแป้งม้วนให้เขาจานหนึ่ง เขายังคงไม่กินและเอาไปเลี้ยงสุนัขป่าเช่นเดิม

ตอนกลางวันนางไม่อยู่ ไม่รู้ไปที่ใด ทว่าพอตกกลางคืนเขาก็จะพบเงาร่างของนางอยู่บนเตียงในห้องนอนอีก

เขาไม่ได้นาง นางก็นอนตามเดิม นอนอิมแล้วก็ต้องทำแผ่นแป้งม้วนให้เขาจานหนึ่ง ผักและเนื้อสัตว์ที่อยู่ในแผ่นแป้งม้วนยังเปลี่ยนรูปแบบไปไม่เหมือนกันทุกวัน

นางทำมาเก่าครั้ง เขาก็เอาไปเลี้ยงสุนัขป่าเก่าครั้ง สุนัขป่าตัวนั้นจะมารายงานตัวตรงเวลาตอนเช้าตรู่ทุกวัน แลปลิ้นแผลิบๆ ด้วยความตื่นเต้นดีใจ กวัดแกว่งหางอย่างมีความสุข มองเขาด้วยสีหน้าประจบเอาใจ ดวงตาของสุนัขเปล่งประกายแวววาว ไม่มีเค้าส่อให้เห็นว่าถูกพิษแม้แต่น้อย

มาถึงครั้งที่สิบ ไปหาลีซิมองแผ่นแป้งม้วนแล้วล้งเลอยู่ชั่วขณะ เขารู้
นางจะทำแผ่นแป้งม้วนสองชั้น ชั้นหนึ่งกินเอง อีกชั้นหนึ่งเก็บไว้ให้เขา
เขาคิดไปคิดมา ในที่สุดก็ตัดสินใจหยิบแผ่นแป้งม้วนขึ้นมากัดคำหนึ่ง
โบหน้าที่เดิมที่ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกสักเท่าไรพลันปรากฏแววประหลาดใจ

รสชาติของแผ่นแป้งม้วนดีถึงเพียงนี้ อร่อยจนทำให้คนไม่อยากจะเชื่อ
เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เพียงไม่กี่คำก็กินแผ่นแป้งม้วน
จนหมดเกลี้ยง ตอนกินหมดยังอดใจไม่อยู่ เสียดรบน้ำมันที่ติดอยู่บน
นิ้วมือ

นางทำด้วยวิธีใด รสชาติถึงได้หอมกลมกล่อมเพียงนี้

บนจานยังมีก้านผักที่แกะเป็นรูปกระต่ายน้อยตัวหนึ่ง เขา
หยิบกระต่ายน้อยขึ้นมาพลิกดูอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็โยนเข้าปาก กินลงไป
คำเดียว

ในเมื่อเขาจะแสดงเป็นหมาเฉยียนคนในหมู่บ้านชนบท ย่อมต้อง
แสดงท่าทางให้เหมือนคนในหมู่บ้าน ช่วงกลางวันไปหาลีซิมองทำงานอยู่ในนา
ตะวันตกดินก็กลับมาที่กระท่อม พอเข้ามาด้านใน เขาก็จะเบาผีเท้า
เดินมาถึงหน้าประตูห้องนอน ก่อนจะค่อยๆ เลิกมานั้น

บนเตียงไม่มีคน เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง หมุนตัวเดินไปที่ลานด้านหลัง
ตักน้ำมาอาบ เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าที่แห้งสบาย อาหารคำคือหมั่นโถว
ที่แห้งแข็งกินกับผักดอง รสชาติไม่ดี เพียงกินให้อิ่มท้องเท่านั้น

เขาอดนึกถึงแผ่นแป้งม้วนที่กินไปตอนเช้าไม่ได้ เมื่อเปรียบกับ
แผ่นแป้งม้วนแล้ว รสชาติของหมั่นโถวกับผักดองทำให้คนกลิ่นไม่ลงคอ
จริงๆ

เขายัดหมั้นโถวคำสุดท้ายเข้าปาก คว่าถั่วขึ้นมาตีมน้ำคำหนึ่ง และกลืนหมั้นโถวลงท้องไป

เมื่อถึงเวลานอน เดิมที่เขาจะนอนบนเตียงในห้องนอน แต่พอนั่งลงไป เขาก็ปลิ้นปลั่งเลื้อยขึ้นมา เพราะอยากรู้ว่าคืนนี้นางจะวิ่งพรวดพรวดกลับมานอนหรือไม่

วันนี้เขาใช้เวลาช่วงพักกลางวันไปสืบข่าวในหมู่บ้านมา ไม่ได้ยืนยันว่ามีผู้ใดเคยเห็นมูเออร์ อีกฝ่ายเป็นคนที่มาจากต่างถิ่น ถ้าคนในหมู่บ้านพบเจอนางย่อมพูดถึงเรื่องนี้กันอย่างแน่นอน

นางไปทีใดกันแน่ เขานึกสงสัยอยู่ในใจ สตรีผู้นั้นนอกจากกลับมานอนตอนกลางคืนแล้วก็ไม่ได้รบกวนเขา ไม่ได้เพิ่มความยุ่งยากให้กับเขา หลังจากทำอาหารเช้าให้มื่อหนึ่งแล้วก็จากไป

เขาคิดไปคิดมา ตัดสินใจไปนอนที่ตั่งด้านนอกเช่นเดิม กระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา เพียงที่อยู่ในห้องนอนก็ยังคงว่างเปล่า

บางทีนางคงจากไปแล้วระมัง

เขาเดินไปที่ลานด้านหลัง เปิดฝาปิดอ่างน้ำ ใช้ถังตักน้ำขึ้นมา ก่อนจะสาดน้ำเย็นชุ่มชื้นไปบนใบหน้า

หลังจากล้างหน้าบ้วนปากเสร็จแล้ว หางตาปลิ้นเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง สายตาคมกริบมองไปที่ห้องเก็บฟืน เขาคว่าชวานขึ้นมา และเดินซำๆ ไปที่ห้องเก็บฟืน

เมื่อเขาเข้าไปใกล้และมองดูอย่างละเอียดก็ต้องตะลึงงันไป

บนกองหญ้าในห้องเก็บฟืนมีหญิงสาวผู้นั่งนอนอยู่ นางก็คือมูเออร์ เห็นเพียงนางนอนขดตัว หลับไม่รู้เรื่อง ร่างกายยังคงมอมแมม

ไปทั้งตัว ทั้งสกปรกยิ่งกว่าเดิม ทั่วร่างกายมีแต่ดินโคลน และยังมีกลิ่นเหม็นขมหนึ่ง
ไชยออกมา

เขาเข้มนมองนาง สงสัยว่าสตรีผู้นี้ใช้ตกลงไปในบ่ออุจจาระหรือไม่
นางดูเหมือนเหน็ดเหนื่อยมาก กระทั่งเขาเดินเข้ามาพิจารณาดูใกล้ๆ
นางก็ยังไม่รู้ตัว เขาทนต่อกลิ่นเหม็น จ้องมองนางอยู่เช่นนั้นพักหนึ่ง ถ้านาง
แก้งหลังเขาต้องรู้แน่ แต่นางไม่ใช่

ความมระแวงสงสัยที่ไปหลืซีมีต่อนางหายไปกว่าครึ่ง สตรีผู้นี้คงรู้ว่า
เนื้อตัวของตนสกปรกเกินไปเหม็นเกินไป ด้วยเหตุนี้จึงเกรงใจไม่กล้าไปนอน
ที่เตียงของเขา และหนีมานอนที่ห้องเก็บฟืน

เขายืนคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยื่นมือไปปลักนาง
อู่มูจินตกใจตื่นทันที นางกะพริบตาสะลึมสะลือ พอเห็นเป็นเขา
ก็มองจ้องเขาอย่างทิ่มทื่อ

"ตามเข้ามา" หลังจากทิ้งคำพูดไว้ประโยคหนึ่ง ไปหลืซีก็ลุกขึ้น
เดินออกจากห้องเก็บฟืน

เมื่อได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากด้านหลัง ไปหลืซีจึงรู้ว่านางตามมาแล้ว
เขาเดินเข้าไปในกระท่อม หยิบเสื้อผ้ากับกางเกงเก่าๆ มาชุดหนึ่ง รวมทั้ง
ผ้าเช็ดตัวและแจ่วไต้* ที่ใช้ในการอาบน้ำ เห็นอีกฝ่ายยืนเหม่อลอยหน้าประตุ
เขาก็ยื่นสิ่งของให้นาง และชี้ไปที่ห้องอาบน้ำที่ลานด้านหลัง

"ไปอาบน้ำให้สะอาด" พูดยจบเขาก็หมุนตัวเดินเข้าไปในกระท่อม
ไม่ได้สนใจนางอีก

อู่มูจินสีหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ นางมองเสื้อผ้าที่อยู่ในมือ

* แจ่วไต้ (แก้วอาบน้ำ) เป็นสัญลักษณ์โบราณ ทำจากตับอ่อนหมูบดละเอียดผสมผงถั่วและเครื่องหอม
นำมาตากแห้งแล้วให้ตัวช่วยขจัดคราบสกปรกและบำรุงผิวพรรณ

แล้วมองเขาที่อยู่ในกระท่อม ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็หัวเราะออกมา ก่อนจะ
หมุนตัวเดินไปที่ลานด้านหลัง

หม่าเจี๋ยยืนผู้ที่ไม่ค่อยพูด แต่กลับเป็นคนโอบหน้าเย็นชาจิตใจอบอุ่น
นางนอนเตียงของเขา เขาไม่ได้ไล่นาง นางกินอาหารของเขา เขาก็
ไม่ได้ตำหนาง ตอนนีเห็นนางสกปรกมอมแมมไปทั้งตัว ยังเอาเสื้อผ้ากับ
เจ้าตัววีนางไปอาบน้ำให้สะอาด

นางดมๆ ตนเองก็พบว่าเหม็นมากจริงๆ สมควรต้องไปอาบน้ำ
ชำระล้างร่างกายให้สะอาด

นางอาบน้ำไปพาลงคิดไปพาลง ตันไหวชิงผู้นี้เป็นคนรับมือด้วย
ยากจริงๆ เขาวางค่ายกลไว้รอบเขตภูเขา คิดจะใช้ค่ายกลปิดล้อมนาง
เมื่อวานเพราะนางพลาดเข้าไปในค่ายกลและเผยแพร่รอยออกไป
คนแซ่ตันจึงตามจับตัวนางอย่างไม่ลดละ ทั้งสองนยอดเขาเจ้าตามข้าหนี
หลายครั้งหลายหนที่ต้องแตกตื่นตกใจแต่นางก็เอาตัวรอดมาได้หวุดหวิด

ขณะจวนตัวนางจึงหนีลงไปบนดินโคลนสกปรก ผังร่างตนเองอยู่ใน
เลนที่ทั้งเหม็นทั้งสกปรก เพื่อหลบเลี่ยงการค้นหาของตันไหวชิง

ในเลนนั้นนอกจากมีกิ่งไม้ใบไม้ที่เน่าเปื่อยแล้ว ยังมีกลิ่นเหม็นของ
ซากสัตว์โรยมา ทว่าก็มีแต่ต้องทำเช่นนี้จึงจะอำพรางประสาทสัมผัสทั้งหก
ของตันไหวชิงได้

หุบเขาหมื่นบุปผาก็วางค่ายกลไว้ทั้งสี่ด้าน ป้องกันไม่ให้คนนอก
บุกเข้ามา นางได้รับการฝึกฝนให้ทำลายค่ายกลตั้งแต่เด็ก ศึกษาค้นคว้า
เรื่องค่ายกลมาก็ไม่น้อย ค่ายกลของตันไหวชิงกล่าวได้ว่าสำหรับนางแล้ว
เป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง ปลุกเร้าจิตใจด้านต่อสู้ของนางขึ้นมา

นางไม่เชื่อว่าจะทำลายไม่ได้

นี่ก็คือสาเหตุที่ว่าเพราะอะไรช่วงกลางวันนางจึงไม่อยู่ ค่อยกลับมา นอนตอนกลางคืน กอปรกับเจ้าของบ้านไม่ได้ไล่นางไป และไม่ถือสา ที่นางมากินข้าวที่มีมือหนึ่งโดยไม่ได้รับเชิญ นางจึงยินดีกลับมานอนต่อ

แม้ก่อนจะกลับมาที่กระท่อมนางได้ไปล้างตัวที่แม่น้ำมาแล้ว แต่จะอย่างไรก็อยู่ในป่าตอนกลางคืนมีตมิต ต้องคลำทางมองเห็นไม่ชัด จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะล้างได้สะอาดเอี่ยม บนตัวจึงยังคงมีกลิ่นเหม็น และความสกปรกเหลืออยู่

ไปहींที่ช่วยโอกาสตอนที่มู่เออร์ไปอาบน้ำออกจากบ้าน จนอีก หนึ่งชั่วยามให้หลังจึงกลับมา ตอนกลับมา ในมือถือห่อของมาด้วย ห่อหนึ่ง

เขาเดินไปที่ลานด้านหลัง ไม่ได้ยินเสียงน้ำในห้องอาบน้ำ เหลียวมองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นคนจึงหมุนตัวกลับมา แล้วก็ต้องตะลึงงัน เพราะเห็นตรงราวตากผ้ามีแม่นางหน้าตาสดใสดงามผู้หนึ่งยืนอยู่ นางหน้าตาขาวผ่องสะอาดสะอาด ดูแล้วน่าจะอายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี รูปร่างหน้าตาหมดจดงดงาม ดวงตาคู่นั้นสุกใสแวววาว เส้นผมบนศีรษะ ไม่ได้เกล้ามวยแบบหญิงสาว หากแต่ปล่อยยาวคลุมแผ่นหลัง เพียงรวบไว้ อย่างเรียบง่าย จนผมทัดไว้หลังหู เผยให้เห็นใบหูขาวผ่องนวลเนียน ดูจหยกคู่หนึ่ง แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องกระท่อมนาง ทั้งที่ ไม่มีเสื้อผ้ามหึหราบีนปักผมเครื่องประดับ แต่กลับมีท่วงท่าของ ความสูงส่งเหนือผู้คนเผยออกมาให้เห็น

หัวใจดวงตาที่บริสุทธิ์ไร้ราศีคู่นั้นกำลังมองดูเขาด้วยความประหลาดใจ

อยู่พอดี หากไม่เพราะบนร่างของนางสวมเสื้อผ้าบุรุษที่เธอให้ยืมใส่ เธอไม่มีทางจำได้เลยว่านางก็คือมูเออร์

นี่เป็นครั้งแรกที่คนทั้งสองมองกันและกันเต็มตา และเป็นครั้งแรกที่ไปหลี่ซีได้เห็นรูปโฉมของมูเออร์อย่างชัดเจน เขาคิดไม่ถึงว่านางที่อาบน้ำชำระล้างร่างกายจนสะอาดเอี่ยมจะดูสดใสงดงามเช่นนี้ แม้จะพูดไม่ได้ว่างามเพริศพิริ้ง แต่รอยยิ้มของนางก็ชวนหลงใหล ในยามเช้าตรู่ที่เงียบสงบ เช่นนี้ เป็นภาพที่เขาเห็นแล้วสะดุดตา เกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้ง

"พี่ชาย อรุณสวัสดิ์" แม้แต่เสียงก็ไพเราะเสนาะโสด

ไปหลี่ซีมองประเมินนางไม่พูดไม่จา จากนั้นก็เบนสายตาดูออกขณะกำลังคิดว่าควรจะเอ่ยปากอย่างไร นางก็เดินเข้ามาหา ทักทายพูดคุยกับเขาด้วยท่าทางคล้ายรู้จักกันมานาน

"พี่ชาย ขอขอบคุณที่ให้ยืมเสื้อผ้า สวมแล้วเหมาะกับตัวมาก มูเออร์ไม่มีอะไรจะตอบแทน จึงทำอาหารเข้าไว้ให้ พี่ชายคงจะหิวแล้วรีบมากินเถิด" นางพูดยิ้มๆ บนใบหน้าไม่มีความเคอะเขินที่ทั้งสองคนเพิ่งพบหน้ากันจริงๆ เป็นครั้งแรก ตอนมองสบตากับเขาก็ไม่มีความขวยอายของอิสตรี กลับดูเป็นธรรมชาติประหนึ่งสนทนากับพี่ชายที่อยู่ข้างบ้านอย่างไรอย่างนั้น

ไปหลี่ซีพอได้ยินว่านางทำอาหารแล้ว จึงเก็บคำพูดที่คิดจะพูดไว้ชั่วคราวก่อน เดินตามนางเข้าไปในบ้าน แล้วก็เห็นบนโต๊ะมีอาหารจานเล็กสามจานกับแผ่นแป้งอย่างสองชิ้นวางอยู่

เขานั่งลงเสียบๆ ร่วมกินอาหารกับนาง แผ่นแป้งย่างได้กำลังพอดี กัดแล้วกรุบกรอบยิ่ง ทั้งยังเคี้ยวก็ยิ่งหอม อาหารสามจานเป็นเนื้อสัตว์สองจาน

กับผักป่านึงจาน กินแก้มกับแผ่นแป้งย่าง กลืนลงท้องไปแล้วในปาก ก็ยังมีกลิ่นหอมติดอยู่

อาหารที่นางทำรสชาติอร่อยจนไม่มีอะไรให้ติ ตอนเขาอยู่ในวัง แม้กินอาหารรสเลิศทุกวัน ทว่ากลับตั้งดูดีเขาเหมือนอาหารที่นางทำไม่ได้ ยั่วเข้าจนหนอนตะกละในกระเพาะของเขาไม่สงบ แต่เขาก็อดทนไว้ พยายามเหลืออาหารไว้ให้นางกินมากหน่อย

ไปหลังที่คิดในใจว่าอาหารมื้อนี้ก็ให้นางกินจนอิมเกิด กินอิมแล้ว จะได้ไล่คนได้ถนัดปาก

หลังกินอิมอุมูฉินลุกขึ้นมาจะเก็บจานชาม แต่กลับถูกเขาห้ามไว้

"รออยู่ที่นี้" เขาหมุนตัวเดินเข้าไปในห้อง ครู่เดียวก็เดินกลับออกมา ในมือถือของของห่อหนึ่ง เป็นของที่เขาเอากลับมาจากข้างนอกในวันนี้

"รับไป" เขาเอาห่อของยัดใส่มีอนาง

"พี่ชาย นี่คืออะไร" อุมูฉินถามด้วยความอยากรู้

"ในนี้มีเสื้อผ้าอู่สามชุด เอามาให้เจ้า"

นางมีสีหน้าคาดคิดไม่ถึง ทำท่าจะถามต่อ เขาก็ยื่นเหอเปา* ให้นางไปหนึ่ง

นางรับมาถือไว้ พบว่าเหอเปามีน้ำหนักพอสมควร แล้วก็ได้ยิน เขาพูดต่อ "นี่เป็นเงิน เจ้าเอาเก็บไว้ ใช้สอยอย่างประหยัด น่าจะพอใช้ไปได้ สักสามเดือน ที่ข้าช่วยเจ้าได้ก็มีเพียงเท่านี้ วันนี้เจ้าจงไปเสียเถิด"

กล่าวคำพูดเหล่านี้จบ เขาก็รอนางร้องไห้และเตรียมใจไว้พร้อมแล้ว ไม่ว่าจะนางจะขอร้องวิงวอนหรือร้องไห้คร่ำครวญบอกตนเองน่าสงสารเพียงใด

* เหอเปา คือกระเป๋าทดตัวใบเล็กสำหรับใส่เศษเงินหรือของจุกจิก มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมายเป็นมงคล

เขาก็จะปฏิเสธไปทั้งหมด

เขาไม่อาจให้นางอยู่ด้วยได้ ถ้าให้นางอยู่ต่อไป เกรงว่าสุดท้ายนางจะไม่ยอมจากไป ดังนั้นเขาจำเป็นต้องพูดต่อหน้าให้เข้าใจ

ผู้ใดจะรู้ได้ ความจริงกลับไม่เป็นเช่นที่เขาคาดหมาย นางไม่ได้เสียใจเช่นที่เขาคิด ไม่เพียงมิได้ร้องไห้ ยังไม่มีทำที่น้อยอกน้อยใจ หลังจากฟังเขาพูดจบกลับยิ้มออกมาด้วยความซาบซึ้งใจ

"พี่ชาย ท่านเป็นคนดีจริงๆ เป็นห่วงกลัวข้าจะไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ซื้อเสื้อผ้ามาให้ข้า ไม่เพียงเท่านั้น ยังให้เงินข้าอีกด้วย" นางส่ายหน้าและเอาเหอเป่ายดีใส่มือคืนให้เขา "พี่ชาย ท่านซื้อเกินไปแล้ว ข้าเป็นคนแปลกหน้า คนแปลกหน้าบุกเข้ามาในบ้านท่าน ท่านไม่ไล่ไปนอนบนเตียงของท่าน ท่านก็ไม่ว่าแม้แต่คำเดียว เกิดข้าเป็นคนเลวจะทำอะไร โชคดีคนที่ท่านเจอคือข้า หากจะเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้"

ไปหลี่ซื้อสิ่งตะลึงงัน นางถึงกับว่าเขาซื้อเกินไป? เขาก็กำลังไล่นางอยู่มิใช่หรือไร

"เสื้อผ้าเหล่านี้ข้าจะรับไว้ ส่วนเงินท่านยังคงเก็บไว้เองเถิด ข้าไปละท่านดูแลตนเองให้ดี จำไว้ เงินทองไม่อาจให้ผู้ใดเห็น ท่านต้องระวังอย่าให้คนหลอกเอาเงินไปเปล่าๆ" อู่มุฉินพูดจบก็ไม่ไอ้อั๊กซ้า รับเอาห่อของแล้วหมุนตัวเดินจากไปทันที

เขาใช้สายตามองส่งนาง เห็นนางยังหันกลับมายิ้มให้เขา พลางโบกมืออำลาอีกหลายครั้ง เขาให้เสื้อผ้ากับเงินแก่นางก็เพราะเห็นนางน่าสงสาร และเพื่อความสะดวกในการไล่นางไป ปรากฏว่าหญิงสาวกลับไม่รู้สึกเสียหน้าที่ถูกไล่แม้แต่ถ้อยคำซ้ำๆ เขาก็กลับมากำชับเขา

ให้ดูแลตนเองดีๆ อีกด้วย

กระทั่งเงาร่างของนางออกจากประตูรั้วหายลับไปจากหัวโค้ง
ใบหน้าที่ไร้อารมณ์ความรู้สึกของเขาจึงมีรอยยิ้มปรากฏออกมาเล็กน้อย

ดูเหมือนเขาจะเข้าใจผิดไปแล้ว นางเป็นเพียงหญิงสาวที่ใสซื่อ
แต่เช่นนี้ก็ดี อย่างน้อยก็ไม่ร้องไห้คร่ำครวญ ลดความยุ่งยากให้เขาไปได้
ไม่น้อย

ทว่าเขาไหนเลยจะรู้ ภูมูฉินเติบโตอยู่ในหุบเขาที่เนินบุปผาตั้งแต่เล็ก
ในการอบรมสั่งสอนที่นางได้รับมา ไม่มีความคิดว่าสตรีจะต้องพึ่งพาบุรุษ
อยู่เลย ทุกอย่างล้วนต้องพึ่งพาตนเอง ด้วยเหตุนี้ในสายตาของนาง
การกระทำของหมาเจียนจึงดูซื่อเกินไป บุรุษผู้นี้กระทั่งนางมีความเป็นมา
อย่างไรก็ยังไม่ได้ถามให้แน่ชัด ทั้งยังให้นางอาศัยนอนมาตั้งหลายคืน
ตัวเขาเองก็ยากจนข้นแค้นมากอยู่แล้ว เสื้อผ้าบนตัวยังมีรอยปะชุน
แต่ก็ยังจะให้เสื้อผ้านางและเชอซาเอาเงินให้นางอีกด้วย

เฮ้อ ช่างซื่อเสียจริง ดีที่เขารูปร่างหน้าตาดูดี ยังพอข่มขวัญคนได้
หาไม่ต้องถูกข่มเหงแน่นอน

หลังจากนางจากไปแล้ว ไปหลี่ซี้ก็ทำเช่นทุกวัน หยิบจอบ
ไปทำงานในนา ตกกลางคืนเขานอนอยู่บนเตียงของตนเอง คิดอยู่ในใจว่า
นางคงไปแล้วจริงๆ กระทบ

เขาหลับตาลง ภาพนางยิ้มยิ้มพลันผุดขึ้นมาในสมอง จึงย่นหัวคิ้ว
น้อยๆ พลิกตัวไปไม่คิดเรื่องอะไรอีก

วันถัดมาเขาลุกจากเตียงไปล้างหน้าบ้วนปากที่ลานด้านหลัง
ตอนผ่านห้องเก็บฟืนก็ชำเลื่องมองไปข้างในแวบหนึ่งโดยสัญชาตญาณ

ข้างในไม่มีเงาร่างคน ในห้องครัวก็ไม่มีแผ่นแป้งม้วน

ถัดจากนั้นติดต่อกันสามวันก็ไม่เห็นนางกลับมา เขาจึงแน่ใจว่านางจากไปแล้วจริงๆ

วันนี้ไปหลิซึ่ขึ้นเขาล่าไก่ฟ้ามาได้ตัวหนึ่ง พอเห็นว่าเที่ยงวันแล้ว เขาจึงหาที่ร่มเย็นแห่งหนึ่งนั่งลง หยิบห่อผ้าน้ำมันออกมา ในนั้นมีแผ่นแป้งม้วนไส้เนื้อที่เขาทำเมื่อเช้า จากนั้นเขาก็กดไปคำหนึ่ง ก่อนจะย่นหัวคว

รสชาติของมันแย่มาก เปรียบกับที่มู่เออร์ทำแล้วแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ก็แค่แผ่นแป้งม้วนไส้เนื้อมิโซะหรือ เขาก็ทำตามแบบทุกอย่างดูภายนอกก็คล้ายกันมาก เหตุใดรสชาติกลับยากจะกลืนลงคอ

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง "ไม่มีความอยากอาหารเหลืออยู่จึงเก็บแผ่นแป้งม้วนหยิบตุงหนึ่งใสน้ำขึ้นมาดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหว เขายังคงนั่งงัน ไม่กระโดดกระตาก แสร้งทำเป็นดื่มน้ำต่อแต่เมื่ออีกข้างหนึ่งเลื่อนไปกุมดาบที่เอวแล้ว

ยามนั้นเองเงาร่างสี่ขาวยาวหนึ่งทะยานลงมา ตามมาด้วยใบไม้ร่วงหลายใบ ร่างนั้นลงสู่พื้นอย่างไร้สัมเสียด เงาร่างสูงโปร่งยืนอยู่เบื้องหน้าเขาห่างไปราวสิบก้าว

ไปหลิซึ่แสร้งทำเป็นตกใจลุกขึ้นยืน เขาจ้องมองอีกฝ่าย อีกฝ่ายก็จ้องมองเขา

ทันใด! เขาประหลาดใจเล็กน้อย คิดในใจว่าเหตุใดคนผู้นี้

จึงมาปรากฏตัวที่นี้ได้

บ้านสกุลตันแห่งที่ราบทางตอนใต้แต่ไรมาก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้มั่งคั่งคุณธรรม และต้นไทรซึ่งอยู่ในยุทธภพก็มีชื่อเสียงว่าเป็นฝ่ายธรรมะไปหल्लीแม้จะเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่ก็ลอบคบหาสหายในยุทธภพอยู่ไม่น้อย ครั้งปีก่อนเขาแต่งตัวเป็นสามัญชนออกมานอกวัง ปลอมตัวเป็นชาวบ้าน เคยเห็นต้นไทรซึ่งไกลๆ ในงานเลี้ยงใหญ่โตงานหนึ่ง ตอนนั้นยังนึกชื่นชมท่วงทีและรูปร่างลักษณะของคนผู้นี้

ต้นไทรซึ่งเห็นเขาเป็นชาวบ้านคนหนึ่ง คล้ายถูกการปรากฏตัวของตน ทำให้ตกใจจนที่มือที่ถือไปแล้วจึงประสานมือด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอ่อนโยน "พี่น้องท่านนี้ ผนวชนแล้ว อยากรจะถามท่านว่าเคยเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งหรือไม่ นางอายุราวสิบหกสิบเจ็ด สูงประมาณนี้" เขาพูดพลางทำมือบอกระดับความสูง

ไปหल्लीประสานมือให้เขาด้วยท่าทางเกรงใจ "จอมยุทธ์ท่านนี้ ในหมู่บ้านของเรามีหญิงสาวอายุสิบหกสิบเจ็ดอยู่หลายคน ที่สูงประมาณนี้ ยังมีมาก"

"นางไม่ใช่หญิงสาวในหมู่บ้าน มาจากต่างถิ่น"

พออีกฝ่ายบอกว่ามาจากต่างถิ่น หัวใจของไปหल्लीพลันกระตุกวามนี้ไปถึงมูเออร์ นางหาใช่หญิงสาวในหมู่บ้าน มาจากต่างถิ่น อีกทั้งอายุและความสูงก็สอดคล้อง

ไปหल्लीแสวงหาทำเป็นงงงวยพลางสั่นศีรษะ "ไม่เคยเห็น และไม่เคยได้ยินว่ามีหญิงสาวมาจากต่างถิ่น คุณชายมีใครในครอบครัว พลัดพรากจากกันหรือ ช้าหน่อยจะได้บอกคนในหมู่บ้าน ทุกคนจะได้

ช่วยกันหา"

"ขอบอกตามตรง คนที่เข้าตามหาเป็นโจรหญิง"

ไปหลี่ซีมีสีหน้าประหลาดใจ "โจรหญิง?"

"โจรหญิงผู้นี้เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก เข้าตามจับนางมาหลายวัน นางหนีมาที่นี้
ซ่อนตัวอยู่ในภูเขาแห่งนี้ ท่านเคยเห็นผู้ใดน่าสงสัยหรือไม่"

ไปหลี่ซีขมวดคิ้วสั้นศีรษะ "ขอถามจอมยุทธ์ โจรหญิงผู้นี้รูปร่างหน้าตา
เป็นอย่างไรหรือ"

"นางรูปร่างงดงามยิ่ง พรราวเสน่ห์ชวนลุ่มหลง บุรุษเห็นแล้วเกรงว่า
จะต้องถูกรูปโฉมโฉมพรรณอันงดงามของนางทำให้หลงใหล"

พรราวเสน่ห์ชวนลุ่มหลง? เช่นนั้นก็ไม่ใช่มู่เอ๋อร์แน่นอนแล้ว

ไม่รู้เพราะเหตุใดไปหลี่ซีพลันรู้สึกวางใจแล้ว

"ข้าเหนื่อยไม่เคยพบ ถ้ามีหญิงสาวลักษณะเช่นนี้ปรากฏตัวขึ้น
จะต้องโจษจันเล่าขานกันในหมู่บ้าน ชาวต้องแพร่กระจายออกมา
เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ได้ยินข่าวคราวอะไร"

ตันไหวซิงเองก็คิดเช่นนี้ เขาถามคนในหมู่บ้านไปหลายคน
ก็ไม่มีผู้ใดเคยเห็นโจรหญิงผู้นั้น

เขาประสานมือให้ชาวบ้านผู้นี้ "ยังอยากจะขอให้พี่น้องท่านนี้
ช่วยบอกคนในหมู่บ้าน หากพบเห็นหญิงสาวรูปร่างงดงามที่มาจากต่างถิ่น
จะต้องระวังตัวให้มาก"

"ขอบคุณจอมยุทธ์ที่เตือน ข้าเหนื่อยจะบอกให้คนในหมู่บ้านทราบ"

ไปหลี่ซีรีบค้อมเอวเคารพตอบ แสดงท่าที่ซื่อๆ ดูชาวบ้านในชนบท

"รบกวนแล้ว" ตันไหวซิงพยักหน้า จากนั้นก็สะกิดปลายเท้า

ใช้วิชาตัวเบา พริบตาเดียวคนก็หายลับไปในป่า เหลือเพียงใบไม้ที่ร่วง
ปลิดปลิวตามลมไม้ก็ใบ

ไปหลี่ซีมองไปยังทิศทางที่ต้นไทรซึ่งหายตัวไป ขณะกำลังครุ่นคิด
พลันได้ยินเสียงแมลงร้องเรียกจากที่ไกล เขาคว้าสัตว์ที่ล่าได้ขึ้นมา
และเดินเข้าไปในภูเขา หลังจากมาถึงถ้ำที่ซ่อนอยู่ในผนังผาแห่งนั้น
ร่างก็พุ่งถลันเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่เขาเข้าไปในถ้ำ หยวนเจี๋ยก็ปรากฏตัวขึ้น

"รัชทายาท"

"พุดมา มีข่าวอะไร"

"กระหม่อมตรวจพบว่าในเขตภูเขาลูกนี้ทั้งสี่ด้านมีคนวางค่ายกลไว้
พะยะค่ะ"

ไปหลี่ซีชะงักอึ้ง สีหน้าเคร่งขรึมลง "เป็นผู้ใดกัน"

"คุณชายใหญ่บ้านสกุลตันแห่งที่ราบทางตอนใต้ ต้นไทรซึ่ง"

ได้ยินชื่อต้นไทรซึ่ง ไปหลี่ซีก็นึกถึงเรื่องที่เขาพูดเมื่อครู่ก่อน แล้วก็
เข้าใจในทันที

"ไม่เป็นไร ค่ายกลนั้นหาได้พุ่งเป้ามาที่เรา ไม่ต้องกังวล เมื่อครู่
ระหว่างทางมา ข้าพบกับต้นไทรซึ่งเข้า เขากำลังตามจับโจรหญิงผู้หนึ่ง"

หยวนเจี๋ยฟังแล้วก็ตระหนักรู้ขึ้นมา จากนั้นย่นหัวคิ้วพลาบกล่าว
"รัชทายาท ค่ายกลที่เขาวางไว้ทำให้คนของเราถูกขัดขวางอยู่ภายนอก
ไม่กล้าเข้ามา ด้วยกลัวจะเปิดเผยร่องรอย แหวกหญ้าให้รู้ต้น"

"คนในหมู่บ้านก็ออกไปไม่ได้หรือ"

"คนในหมู่บ้านจะออกไปได้เพียงเส้นทางเดียว เส้นทางสายนั้น"

ค่ายกลที่เขาวางไว้ไม่ทำอันตรายคน แต่มีคนเฝ้าจับตาดูอยู่พะยะค่ะ"

ไปหลี่ซี้หนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วสั่งการหยวนเจี๋ย "หวังเหล่าเอ๋อร์ที่อยู่ทางตะวันออกของหมู่บ้านทุกห้าวันจะออกจากหมู่บ้านเอาสินค้าไปขายเงินใก่ว่จื่อที่ทางใต้ของหมู่บ้านทุกสองสามวันจะต้องออกจากหมู่บ้านไปเล่นการพนัน ยามเข้าออกจงปลอมตัวเป็นสองคนนี่"

"พะยะค่ะ"

"ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ไปสืบดูว่าโจรที่ต้นไทรชิงผู้้นั้นต้องการจับตัวไปซ่อนตัวอยู่ที่ใด ถ้าจับตัวได้ก็เอาไปมอบให้เขา"

"น้อมรับพระบัญชา"

หยวนเจี๋ยจะผละไปทว่ากลับถูกเขาเรียกกลับมา

"รัชทายาทยังมีสิ่งใดจะรับสั่งหรือพะยะค่ะ"

"ปล่อยข่าวออกไป ดูว่ามีหญิงสาวที่ชื่อมู่เอ๋อร์ออกจากหมู่บ้านหรือไม่ ถ้าพบเจอ ดูว่านางจะไปทีใด ช่วยส่งนางไปให้ถึงที่หมายโดยปลอดภัย"

"กระหม่อมน้อมรับพระบัญชา"

"ไปเถิด"

"พะยะค่ะ"

หยวนเจี๋ยจากไปอย่างรวดเร็ว ไปหลี่ซี้ก็เดินไปตามเส้นทางที่จะกลับกระท่อม เขาเห็นในพงหญ้ามีสุนัขป่าอยู่หลายตัว จึงนึกถึงแผ่นแป้งม้วนที่กินเหลือ และหยิบแป้งม้วนที่ยากจะกลืนลงคอออกมาโยนไปที่ข้างทางให้สุนัขป่า

ทันใดนั้นก็มီးเสียงคนดังขึ้นมาจากในพงหญ้า "แหวะ...รสชาติแย่มาก"

เขาจ้องมองไปที่พงหญ้าด้วยความตกใจ มือข้างหนึ่งจับดาบที่เอว

ด้วยสัญชาตญาณ เอ่ยถามเสียงหนัก "ผู้ใด"

เงาร่างคนร่างหนึ่งยืนขึ้นมา ในมือถือแผ่นแป้งม้วนที่เขาโยนทิ้ง
พลางต่อว่าเขา "ทำแผ่นแป้งม้วนอย่าใช้เนื้อหมักเกลือ จะไม่อร่อย"

เสียงนี้... ไปหลี่ซีเซมั้นตามองคนที่เนื้อตัวสกปรก ทั้งร่าง
ไม่มีส่วนใดสะอาดเลยด้วยความประหลาดใจ สิ่งเดียวที่พอจะจำได้ก็คือ
ดวงตาที่สุกใสแวววาวดุจลูกกวาอ่อนโยนนั้น รวมทั้งเสียงที่สดใสกังวาน
เสนาะโสตนั้น

"มู่เออร์!" เขาอุทานออกมา

4

ไม่ได้พบกันหลายวัน นางยิ่งนำสังเวชใจจนทำให้คนทนดูไม่ได้ ไม่ใช่เพียงแค่สกปรก แต่สภาพเหมือนเพิ่งคลานออกมาจากบ่ออุจจาระ เช่นนั้น แม้แต่ขอทานข้างถนนยังสะอาดกว่านางกระมัง

"พี่ชาย" อูมูฉินทักทายเขาพลางยิ้มด้วยความดีใจ

ไปหาลีซีมองแวบเดียวก็รู้ว่าหลายวันมานี้นางผ่านวันเวลามาได้อย่างไร พูดได้ว่าคนไม่เหมือนคน ผีไม่เหมือนผี เห็นอยู่ว่าทั้งเนื้อทั้งตัวดูไม่ได้ ใช้ชีวิตอย่างกินไม่อิ่มท้อง เทียบไม่ได้กระทั่งสุนัขตัวหนึ่ง แต่นางกลับยังยิ้มออกใส่ชื่อเสียจนไม่รู้ว่าโลกมนุษย์เต็มไปด้วยความน่าหวาดกลัวและอันตราย

เพลิงโทสะมุมหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมาจากในห้องของเขา เขาก้าวร้าวๆ เข้าไปคว้าข้อมือนาง ไม่พูดไม่จาลากนางเดินไป

การกระทำของเขาฉับพลันกะทันหันยิ่ง ทำให้นางคาดคิดไม่ถึง การถูกลากดึงไปโดยแรงอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวทำให้นางเดินโซซัดโซเซ

"พี่ชาย ท่านเป็นอะไรไป"

อุมุฉินใบหน้าเต็มไปด้วยความมึนงงสงสัย คนผู้นี้เหตุใดไม่พูดไม่จา ก็ลากนางเดินมา ทั้งยังโมโหฮึดฮัด ผู้ใดไปตอแยเขาเข้า

เห็นเขาไม่ฟัง นางจึงถามอีก "พี่ชาย ผู้ใดทำให้ท่านโมโหหรือ"

เขายังคงไม่ตอบ ฝึเท้าทั้งยาวทั้งเร็ว ฝ่ามือใหญ่กุมข้อมือนางไว้แน่น เอาแต่ลากนางเดินไป

อุมุฉินฉงน เขาโมโหเพียงนี้ ทั้งจับมือนางแน่นไม่ปล่อย นางพลันนึกอะไรขึ้นได้จึงรีบเอ่ยขึ้นเสียงดัง "พี่ชาย ข้าไม่ได้ขโมยของท่านนะ"

ไปหลี่ซีร่างชะงักค้าง ก่อนจะหันหน้ากลับมาสั่งด้วยความเดือดดาล "เจ้าหุบปาก!"

อุมุฉินจู่ๆ ถูกเขาตะคอกใส่จึงตะลึงงันไปทันที จากนั้นก็ถูกเขาลากไปข้างหน้า เดินโซซัดโซเซต่อ

เป็นครั้งแรกที่นางเห็นเขาบันดาลโทสะเช่นนี้ หรือว่าของเขาหายไปจริงๆ นางคิดไปคิดมา ในกระท่อมโกโรโกโสของเขาก็ไม่มีสิ่งของมีค่าอะไร คงไม่ใช่เงินถูกขโมยไปกระมัง

ไปหลี่ซีโมโหมาก แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่ว่าเหตุใดจึงโกรธมากเช่นนี้ หลังจากเห็นสภาพน่าสังเวชใจของนางแล้ว เขาก็ขมก้นเพลิงโทสะในใจไม่อยู่ มาถึงขั้นนี้แล้วนางยังมีอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเช่นนั้นออกมาได้อีก เขาทนดูต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ!

ไปหลี่ซีพลันหยุดฝีเท้าลง หันกลับมาถามอีกฝ่ายเสียงเย็น "เสื้อผ้าที่ข้าให้เจ้าเล่า"

นางหดคอคเล็กน้อย ซีเสื้อผ้าที่สวมอยู่บนร่าง เสื้อผ้าที่ขาดกระรุ่งกระริ่งตัวนี้

ก็คือเสื้อผ้าที่เขาให้

เขาเพลิงโทสะพวยพุ่งอีกครั้ง แต่พุ่งขึ้นมาถึงลำคอกก็ถูกเขากดข่มไว้
ดิ่งนางเดินไปข้างหน้าต่อ

ไปहींซีไม่เคยเห็นสตรีที่โด่งเงาเช่นนี้ ไม่มีที่พักอาศัย ไม่มีของกิน
ถูกเขาไล่ไปก็ไม่ป่นว่า นางต้องขัดเซพเนจรถึงขั้นนี้ เพราะอะไรยังยืมออกมา
ได้ รอยยิ้มนั้นบริสุทธิ์เสียจนไม่มีอะไรปลอมปน ไม่ถูกกลืนกลายด้วย
กรอบปฏิบัติใดๆ ตอนนี้อย่างไรแล้ว สตรีโง่เขลาผู้นี้ใส่เสื้อเสียจนไม่รู้ว่ามี
โลกมนุษย์เต็มไปด้วยอันตรายและน่าหวาดกลัว

ถ้าวันนี้เขาไม่ได้เจอนาง นางไซ้จะซุกหัวอยู่กับสุนัขป่าฝูงนั้น
ตลอดไป และเก็บอาหารที่คนทิ้งให้สุนัขมากินให้อึดท้องหรือ คิดถึงตรงนี้
เพลิงโทสะไร่นามในใจของเขาก็ลุกโชนชิ่งขึ้นมาอีก

ไม่ถูกสุนัขป่าจับกินก็นับว่านางดวงแข็งมาก!

ไปहींซีลากนางเดินไปตลอดทาง ดิถีถนนบนภูเขาสายนี้ปกติไม่ค่อย
มีคนเดินผ่านจึงไม่มีใครได้เห็น

เป็นครั้งแรกที่อู่มูฉินถูกเขาทำท่าดูดันใส่ แต่นางไม่กลัวเขา
เพียงอยากรู้ว่าคนผู้นี้คิดจะทำอันใด เพลิงโทสะของเขามาจากเรื่องใด
หรือเพราะเขาเป็นห่วนาง

ความจริงนางจงใจทำให้ตนเองสกปรก จุดประสงค์ก็เพื่อกำบัง
พรางกาย นางกับศิษย์ที่ศิษย์น้องเล่นอยู่ในเทือกเขาหุบปีศาจตั้งแต่เล็ก
การละเล่นที่เล่นบ่อยที่สุดคือซ่อนแอบ ซ่อนแอบยิ่งเล่นมากครั้ง
ระดับความยากก็ยิ่งเพิ่มสูง คนที่ถูกจับได้จะต้องถูกลงโทษ จากโทษเล็ก
ในตอนเริ่มต้นกลายเป็นโทษใหญ่ การลงโทษยิ่งทำให้ชายหน้าเท่าไร

ในใจของทุกคนก็ยิ่งรู้สึกตื่นเต้นหวาดกลัว จึงพยายามสุดชีวิตที่จะชุกซ่อนตัว

ไม่มีผู้ใดอยากอยู่บนดับสุดท้าย ดังนั้นต่างจึงสำแดงความสามารถของตน ทุ่มเหตุความคิดหาวิธีซ่อนตัวต่างๆ นานา ซ่อนอยู่ในโคลนเลนสกปรก แต่งตัวเป็นสัตว์เล็กมุดเข้าไปอยู่ในถ้ำของสัตว์หรือฝังตัวอยู่ในกองกระดูกคนตาย เรื่องที่เลยเถิดอะไรล้วนทำออกมาได้ทั้งนั้น และอูมูฉินรู้ว่าจะไม่ค้นหาตัวไม่พบก็ต้องกลืนกลายไปกับสภาพแวดล้อม ด้วยเหตุนี้นางจึงทำให้ตนเองเหม็นเหม็นเหมือนกับพวกสุนัขป่า เพราะสุนัขป่าวิ่งไปทั่ว ไม่ทำให้คนสงสัย และสามารถอำพรางตัวนางได้

เพื่อไม่ให้คนเข็ดต้นจับตัวนางได้ นางไม่อาจทิ้งร่องรอยเบาแสะอะไรไว้ นี่เป็นการต่อสู้กันด้วยสติปัญญา ไม่ว่าจะอย่างไรวรยุทธ์ของนางก็สู้ต้นไหวชิงไม่ได้ ได้แต่ใช้สติปัญญาเอาชนะ

ถ้าไม่ใช่นางเผยร่องรอยออกไปเอง หม่าเจี๋ยนไม่มีทางสังเกตเห็นนางได้

ไปหลี่ซีไห่เลยจะรู้ว่านางก็คือคนที่ต้นไหวชิงต้องการจะจับตัว เขารู้เพียงหญิงโง่มนผู้นี้ปล่อยให้ตนเองย่าแยะเพียงนี้ ทำให้เขาโมโหอย่างมาก

เขาลากตัวนางมาจนถึงลานด้านหลังกระท่อม ผลักนางเข้าไปในห้องอาบน้ำและเอ่ยสั่งด้วยความโมโห "รออยู่ที่นี้!"

นางรีบผงกศีรษะหงึกหงัก

ไปหลี่ซีไห่ลิ่งตาใส่นางที่หนึ่งแล้วจึงหมุนตัวเดินไป

อูมูฉินรออย่างว่าง่าย นางไม่กลัวเขาโกรธ นางเพียงรู้สึกว่างาน

พร้อมกันนั้นก็อยากรู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร

ครู่เดียวก็เห็นเขาถือเสื้อผ้ามาชุดหนึ่งยัดใส่มือนาง

"ชำระล้างเนื้อตัวตั้งแต่หัวถึงเท้าให้สะอาดเอี่ยม" เขาทิ้งคำสั่งซูขวัญ
ประโยคนี้ไว้ หมุนตัวจะเดินจากไป แต่พลันก็อะไรขึ้นมาได้ หันหน้า
กลับมาถามทันที "ข้าให้เสื้อผ้าเจ้าไปสามชุด นอกจากชุดที่เจ้าสวมอยู่แล้ว
อีกสองชุดที่เหลือเล่า"

นางมองเขาอย่างหวั่นหวาด ก่อนจะเขยร้อยยิ้มแก้มเขิน "เหลือแค่
ชุดนี้..." ชุดอื่นตอนนางทำลายค่ายกลก็ล้วนฉีกขาดทั้งหมด สวมใส่ไม่ได้
แล้ว

ไปหลี่ซีหางตากระตุก เขาไม่รู้ที่เสื้อผ้านางขาดรุ่งริ่งเพราะเกิดจาก
การทำลายค่ายกล คิดว่านางจะต้องเจอสัตว์ป่าอะไรบนภูเขาอย่างแน่นอน
เมื่อถูกวิ่งไล่ก็หกล้ม จากนั้นเสื้อผ้าถูกเกี่ยวขาด ถึงได้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้
หาไม่เสื้อผ้าดีๆ จะฉีกขาดอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร

ความรู้สึกที่เขามีต่อนางคือทั้งปวดใจทั้งเดือดดาล อยากด่านาง
แต่พอเห็นท่าทางหวั่นหวาดขลาดกลัวของนาง ดวงตาคู่นั้นดูใสซื่อไร้ความผิด
จึงกดข่มเพลิงโทสะเอาไว้

หญิงสาวผู้นี้ไม่ได้ตายอยู่ในป่าเขากร้างเปล่าเปลี่ยวก็นับว่า
นางดวงแข็งแล้ว!

"ใส่ของข้าไปก่อน พFRINGนี้คอยหาชุดใหม่กลับมาให้เจ้า" เขาทิ้งคำพูดไว้
แล้วก็หมุนตัวสาวเท้ายาวๆ เดินจากไป กระทั่งเงาด้านหลังก็ยิ่งเจือ
ความมกรุ่นโกรธ

นางถือเสื้อผ้าอยู่ในมือ คลื่นออกมาดูเห็นเป็นเสื้อกับกางเกงของเขา

ในที่สุดนางก็หัวเราะพรีตออกมา นึกไม่ถึงว่าที่เขาพานางกลับมา ก็เพราะทนดูนางสกปรกมอมแมมเช่นนี้ไม่ได้ ตัวโง่งมผู้นี้ เขาเป็นห่วงนางจริงๆ ด้วย

อู๋มูจินไม่ถือสาแม้แต่น้อยที่เขาบันดาลโทสะใส่นาง ในใจกลับรู้สึกดีใจ บุรุษผู้นี้แม้สีหน้าเย็นชาแต่หัวใจอบอุ่นยิ่งนัก

ยามนางเป็นประมุขหุบเขา ฐานะปุถุชนอยู่ตรงหน้า รูปโฉมก็สะอาดสวยงาม ผู้อื่นดีต่อนางย่อมเป็นเรื่องสมเหตุผล แต่เวลานี้นางปิดบังรูปโฉมทั้งสกปรกทั้งเหม็น เขาไม่เพียงไม่รังเกียจนาง ยังดีต่อนางถึงเพียงนี้ ทำให้หัวใจของนางรู้สึกอบอุ่น ซาบซึ้งตื้นตันใจยิ่ง

นางคิดมาโดยตลอดว่าผู้คนที่ด้านล่างภูเขาคงเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนเสียส่วนใหญ่ จิตใจก็คับแคบ ชอบซุบซิบนินทาว่าร้ายผู้อื่นลับหลัง แต่บุรุษที่ชื่ออย่างหมาเฉวียนนางเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก

ไม่รู้ว่ากับสตรีอื่นเขาได้เอาใจใส่เช่นนี้หรือไม่ หรือว่าสำหรับเขาแล้ว นางพิเศษกว่าสตรีคนใด ถ้าเขาไม่สนใจนาง แล้วเหตุใดจึงได้เดือดดาลเช่นนั้น

คิดมาถึงตรงนี้นางก็หัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ รู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ในใจหวานล้ำ

ตอนนางอาบน้ำ ไปห่อผ้าไปทำอาหารที่ห้องครัว เขาเอาเนื้อหมักเกลือออกมา พลันนึกได้ว่านางบอกเนื้อหมักเกลือไม่อร่อย เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ แล้วเอาเนื้อหมักเกลือวางกลับลงไปไห เอาไก่ฟ้าที่ล่ามาได้วันนี้ออกมา แล้วเริ่มถอนขนเอาเครื่องในออก

เขาถนัดวางอยู่ในห้องครัวพักใหญ่ก็นำบะหมี่สองซามใหญ่และ

เนื้อไก่ฟ้าผัดมาวางบนโต๊ะ

ตอนเขาเข้ามาในบ้าน มูเออร์อาบน้ำเสร็จแล้ว ยืนอยู่ในห้องรอเขา พอเขาเห็นนางก็อึ้งตะลึงไป

เสื้อผ้าตัวกว้างของบุรุษถูกสวมใส่อยู่บนร่างของนาง ห่อหุ้มร่างอรชรอ่อนแอของหญิงสาวไว้ เสื้อผ้าแนบติดเนื้อตัว เส้นโค้งเส้นเว้าที่อยู่ข้างในถูกขยับดูให้เด่นขึ้น เส้นผมบนศีรษะที่เพิ่งแห้งได้สามส่วนของนางปล่อยสลายลงมา เผยให้เห็นด้านที่งดงามละมุนละไม หยดน้ำบนเส้นผมหยดถูกเสื้อ ทำให้เนื้อผ้ายิ่งแนบตัว

นางที่เป็นเช่นนี้ดูงดงามชวนลุ่มหลงอย่างคาดคิดไม่ถึง และทำให้คนลอบมองส่วนโค้งส่วนเว้าที่อยู่ภายใต้เสื้อผ้า นาง...ดูอบอ้อมมีเนื้อนุ่มมากกว่าที่คิด

ไปหาลีซี่มอจ้องนางแล้วจึงนึกขึ้นได้ เขาเอาเสื้อผ้าของตนให้นางยืม แต่เพราะเขาไม่มีเอี๊ยมของอิสตรี ดังนั้นข้างในนางจึงไม่ได้ใส่อันใดเลย และเมื่อครู่เขาเพียงคิดอยากให้นางล้างเนื้อล้างตัวให้สะอาดแต่โดยเร็ว ลืมนึกถึงเรื่องที่ต้องป้องกันระหว่างบุรุษสตรี เวลานี้เมื่อได้มาเห็นนาง เรือนร่างที่งดงามน่าประทับใจก็พลันปรากฏต่อสายตา ปลุกเร้าความคิดต่างๆ นานาภายในใจของเขา

"เอ๋? พี่ชาย นี่ให้ข้ากินหรือ" อุมุฉินมองบะหมี่ที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยความประหลาดใจ

ไปหาลีซี่ตั้งสายตากลับ หลบสายตา ทลุดตัวลงนั่ง

"กิน" เขาสั่ง

อุมุฉินรีบนั่งลง หยิบตะเกียบขึ้นมาด้วยความเบิกบานใจ ท้องของนาง

หิวแล้วจริงๆ หลายวันมานี้กินแต่ผลไม้ป่าจนเบื่อแล้ว เวลานี้มีเนื้อสัตว์ให้กิน นางยอมดีใจ

ไปหลี่ซีหียบตะเกียบขึ้นมากินบะหมี่ เขาปั้นหน้าขรึม ไม่มองร่างกายของนางอีก เพียงคิดในใจว่าต้องรีบหาเสื้อผ้าสตรีมาสักหลายชุด ไม่อาจให้นางสวมเสื้อผ้าเช่นนี้ เพราะดูช่าง...ขัดหูขัดตาเขายิ่งนัก!

อู่มู่ฉินชดบะหมี่จนหมดชาม ตอนนางกำลังกิน ไปหลี่ซีชายตามองนาง เห็นนางกินอย่างเอร็ดอร่อยคล้ายทนหิวมานาน ในใจก็อดสงสารไม่ได้ เหลือบตามองไปเห็นหยดน้ำบนเส้นผมของนางกำลังหยด ทำให้เสื้อผ้าของเขายิ่งแนบติดร่างกายนางมากขึ้น หัวคิ้วของเขาพลันขยับเข้าหากัน มีอะไรบางอย่างกำลังก่อวนอยู่ในหัวใจ ทำให้เขารู้สึกจิตใจรุ่มร้อนว้าวุ่น

"กินอิ่มแล้ว ขอขอบคุณพี่ชาย ข้าจะไปล้างชาม" นางลุกขึ้นมาจะเก็บจานชาม ทว่ากลับถูกเขาตวาดห้าม

"ไปเช็ดผมให้แห้ง"

"ไม่ละ ยุ่งยากมาก ปล่อยให้มันแห้งเอง"

ไปหลี่ซีถลึงตาใส่นางที่หนึ่ง คิ้วผ้าผืนหนึ่งโยนให้นาง "เช็ดให้แห้ง"

นางเห็นเขาทำหน้าตาดุตันราวปีศาจร้ายจึงได้แต่ทำหน้ามู๋ย "ก็ได้" เช็ดก็เช็ด คนผู้นี้เหมือนศิษย์พี่ใหญ่ของนาง ทนไม่ได้ที่จะเห็นนางหลังอาบน้ำเสร็จแล้วเส้นผมยังเปียกอยู่

นางหียบผ้าขึ้นมาเช็ดผมพลางเดินออกไปข้างนอก

"ซักก่อน จะไปที่ใด"

"เข้าไปเช็ดข้างนอก ถือเป็นโอกาสตากลม เช่นนี้จึงจะแห้งเร็ว"

นางออกไปนอกบ้านทั้งสภาพนี้ เส้นโค้งเส้นแว้งตามบร่างกายนาง แม้แต่เขาเห็นแล้วยังร้อนรุ่ม ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบุรุษด้านนอกที่อาจผ่านมา เห็นเข้า

นางอยากตายหรืออย่างไร!

ความจริงเขาคิดมากไปแล้ว นอกบ้านไม่มีผู้ใด มีเพียงสุสานที่อยู่ ด้านข้างเท่านั้น ทั้งหมดเป็นเพราะเขาใส่ใจนาง เขาไม่ยอมให้ผู้ใดเห็นนาง ในสภาพนี้

ไปหีสี่ขึ้นขึ้นด้วยความโมโห ก่อนจะคว้าตัวนางให้กลับมานั่งที่เดิม เอาผ้าโยนไปที่ศีรษะของนาง เริ่มขีดเส้นผมให้นางแรงๆ

ลูมูจินพยายามกลั้นหัวเราะ นางนั่งนิ่งๆ ให้เขาขีดแต่โดยดี ฝ่ามือของเขาใหญ่มาก ยามขีดผมให้นางคล้ายกำลังนวดหนังศีรษะให้ อย่างไรอย่างนั้น ช่างสบายยิ่งนัก สบายจนทำให้นางรู้สึกง่วงงุนขึ้นมา

นอนอยู่ในป่าไหนเลยจะสบายเหมือนนอนอยู่บนเตียง อีกทั้งนางอาบน้ำแล้ว ทว่าทั้งร่างสดชื่นเย็นสบาย เสื้อผ้าที่สวมใส่ตัวใหญ่ และสะอาด มีหน้าซำยังเพ็งกินอิมและมีคนนวดให้ ไม่ง่วงก็แปลกแล้ว

ไปหีสี่ช่วยขีดผมให้นางจนแห้ง พลันพบว่าศีรษะของนางเปียกพิบ ไปข้างหนึ่ง เขาหยุดการเคลื่อนไหว จากนั้นก็ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอ ที่บ่งบอกว่านางหลับสนิท

เขาจ้องมองนางพลางคิดในใจว่าหญิงโง่มผู้นี้ไม่เพียงใส่ชื่อ ยังไม่รอบคอบระมัดระวัง ถึงกับหลับไปเช่นนี้ นางช่างโง่ใจเขาจริงๆ

"ตื่นขึ้นมา ผมยังไม่แห้งสนิท ห้ามนอน"

นางลืมตาสะลึมสะลือ ร้องอ้อออกมาคำหนึ่ง พยายามขยับนั่งตัวตรง

บังคับตนเองให้ลืมตาเข้าไป แต่ไม่นานหนังตาก็เริ่มหนักอีก ศีรษะก็หงุบตามไปด้วย พอรู้สึกตัวว่าตนเองเผลอหลับไปอีกก็รีบขยับขึ้นมานั่งตัวตรง บังคับตนเองให้ลืมตา กลับไปกลับมาอยู่เช่นนี้ นางไม่เหนื่อย แต่เขาเห็นแล้ว กลับทนไม่ไหว

เขาไปที่ห้องนอนหยิบผ้าห่มผืนหนึ่งมาห่อร่างนาง ปิดคลุมเส้นโค้งเส้นเว้าที่ทำให้คนคิดภาพไปไกลเอาไว้ แล้วลากนางไปที่นอกบ้าน ให้นางนั่งตากลมอยู่บนเก้าอี้ด้านนอก ตอนเขากลับเข้าบ้านหันหน้าไปมองอีกคราก็ไม่ผิดจากที่คาด...นางสับหงกไปอีกแล้ว

เขาเข้ามาในบ้านเก็บจานชาม ยังต้องแบ่งสมาธิไปมองนางที่อยู่ด้านนอกด้วยกลัวว่านางจะสับหงกจนเผลอร่วงตกจากเก้าอี้ คิดไปคิดมาก็เห็นว่าไม่เหมาะ เขาจึงเดินออกไปอีกครั้ง อุ้มนางขึ้นมา ก้าวยาวๆ ไปที่ลานด้านหลัง วางร่างนางลงบนเก้าอี้หิน ให้นางพึงเสาไม้ที่อยู่ด้านข้างหลังลานด้านหลังมีผ้าห่มตากอยู่ บดบังร่างนางไว้ได้พอดี ไม่ถูกผู้ใดเห็นเป็นแน่ เขาจึงวางใจกลับเข้าไปทำงานในบ้านต่อ

เขาคิดการวางแผนอยู่ในใจ หลังจากนั้นจะต้องสั่งคนให้จัดการหาที่อยู่ให้นางให้เรียบร้อย ตนจะได้ไม่ต้องรำคาญใจคอยห่วงพะวง ไม่รู้จริงๆ ว่าเขาไปติดค้างอะไรนางตั้งแต่เมื่อไรกัน

เขาเก็บกวาดเรียบร้อย จากนั้นก็ตรวจดูรอบด้าน หลังจากแน่ใจแล้วว่าไม่มีคนจึงหยิบสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ* ออกมาเขียนอะโรวงอย่าง นี่เป็นจดหมายลับที่จะส่งไปเมืองหลวง เขียนเสร็จแล้วเขาก็หยิบถุงหนังสือดำใบหนึ่งออกมาจากช่องลับที่พื้นกระดาน หยิบตราประทับแกะลายอันหนึ่ง

* สิ่งล้ำค่าทั้งสี่ในห้องหนังสือ หมายถึงของสำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ กระดาศ พู่กัน หมึก และแท่นฝนหมึก

ออกมา มีแต่คนของเขาเท่านั้นจึงจะรู้จักตราประทับนี้

เขานึกจดหมายลับ หลังจากประทับตราลงไปก็เอาเก็บไว้ในช่องลับด้วยกัน

ทำเรื่องเหล่านี้เสร็จเขาก็เดินไปที่ลานด้านหลัง พอเห็นสภาพของมู่เออร์เขาก็เกือบจะหัวเราะออกมา นางหนูผู้นี้ทำทางจะว่างมาก แต่ก็กลัวตนเองจะล้มลงไป ถึงกับเอาผ้าห่มที่คลุมอยู่มัดตนเองติดกับเสาเอาไว้ จากนั้นก็พึงเสาะหลับสบาย

นางที่อยู่ใต้อาสนวิหารเห็นแล้วทั้งน่ารักและน่าสงสาร แสงแดดสาดส่องใบหน้านางจนแดงนํามองยิ่ง นางหลับสนิทเสียขนาดเขาเข้ามาใกล้ก็ยังไม่ตื่น เขายื่นมือไปลูบเส้นผมของนาง เส้นผมแห้งแล้ว เพียงรู้สึกนุ่มมือดูจวบพรต่วน ทำให้เขาแทบไม่อยากจะมือ

เส้นผมนุ่มนวลระผ่านนิ้วมือของเขา คล้ายระผ่านส่วนที่นุ่มนวลที่สุดในหัวใจของเขา เขามองนางเสียวๆ จะว่าไปก็แปลก นางหาได้งามเลิศเลอเพียงนับเป็นหญิงงามในหมู่ชาวบ้าน แต่เขาก็ไม่อาจละสายตาจากนางได้

เขาชอบความใสซื่อของนาง มองใบหน้าที่หลับอย่างสงบสุขของนางทำให้เขาลืมความมืดมนอัปมงคลของโลกนี้ไปได้ชั่วคราว

นางในยามหลับ มุมปากหยักขึ้นเล็กน้อยคล้ายกำลังยิ้ม เขาอยากจะกามนางยิ่งนัก กินไม่อิ่ม สวมใส่ไม่อุ่น ไม่มีที่ให้หลบแดดบังฝน เพราะเหตุใดนางจึงยังนอนหลับอย่างสบายใจเช่นนี้ได้ หรือไม่กลัวเขาซึ่งเป็นบุรุษจะเกิดความคิดไม่ดีมีร้ายต่อนางหรือ

บางที่เขาควรจะชู้ขวัญนาง นางจะได้รู้จักระวังตัว ด้วยรูปโฉมที่งดงามของนาง เทียบระเห่ระร้อนอยู่ในป่าเปล่าเปลี่ยวแห่งนี้จะต้อง

ประสพภัยอันตรรายแน่นอน

ครั้นแล้วเขาก็ไม่คำนึงถึงเรื่องที่ต้องระวังระหว่างชายหญิง จู่ๆ ก็อุ้มนางขึ้นมา การกระทำนี้รบกวนการนอนของนาง นางลืมหัดจ้องเงาขึ้นมาด้วยความฉงน

"พี่ชาย ท่านจะทำอะไร" ด้วยความง่วงงุนเสียงของนางจึงอู้้อนุ่มนวลอ่อนหวาน คล้ายมีผู้ใดเอาขนนกเข้าไปเฝ้าแหยหัวใจบุรุษ

ไปหลีกที่แสร์งยกยิ้ม กดเสียงลงต่ำ พุดกับนางอย่างคลุมเครือมีเลศนัย "ข้าจะอุ้มเจ้าเข้าไปนอนในห้อง"

"อ้อ" นางพยักหน้า หลับตาลง เอาศีรษะหนุนไปที่หัวไหล่ของเขา และหลับต่อ

ไปหลีกที่ขียนหัวคิ้ว "ข้าจะอุ้มเจ้ากลับไปเตียงของข้า" เขาเอ่ยเสริมกลัวนางฟังไม่เข้าใจ

"อืม" นางพยักหน้า กระทั่งตายังไม่ลืมหัดขึ้นมา

อืมอะไร ถึงกับยังฟังไม่เข้าใจหรือ หญิงโง่งมผู้นี้!

เขาเพลึงโทสะพวยพุ่ง ถ้าเขาเป็นเต็งดูจื่อ* นางจะทำเช่นไร

ไปหลีกที่อุ้มนางตรงเข้าบ้าน หลังจากวางนางลงบนเตียงแล้ว เขาไม่ได้ผลไป หากแต่เอามือทั้งสองข้างค้ำยันไว้ซ้ายขวาข้างตัวนาง จากนั้นก็นั่งตัวลง ขยับใบหน้าเข้าไปจนชิด ลมหายใจเป่ารดใบหน้าของนาง ใจยิ่งเข้าผิวหนังของนาง รอให้นางลืมหัดตาและหวาดกลัวเขา

ทว่าคนตัวเล็กกลับไม่ตื่น ยังคงหลับต่อ ประมาทไม่ระวังตัวเสียจน

* ในสมัยโบราณมีขุนนางแคว้นจู่ชื่อ 'เต็งดูจื่อ' เขาอีกชื่อซ่งอวี ราชเลขาฯ ของจู่ไหวอ่องที่เป็นบุรุษรูปงามและมีปัญญา จึงกล่าวหาว่าซ่งอวีเป็นคนเจ้าชู้ ซ่งอวีจึงว่าตนมีสาวงามข้างบ้านมาเสนอไมตรีทุกวันยังไม่สนใจ แต่เต็งดูจื่อมีภรรยาซื่อรักกลับมีบุตรกับนางถึงห้าคน ใครกันแน่ที่เจ้าชู้มักมาก นั่นแต่นั้นมาผู้คนจึงเรียกคนเจ้าชู้ว่าเต็งดูจื่อ

ทำให้คนขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เขาทนไม่ไหว ชูขวัญนางเสียงต่ำ "นี่เป็นเตียงของข้า ไม่สู้เราสองคนมานอนด้วยกันเสียเลย เจ้าไม่ตอบ ข้าก็ถือว่าเจ้าตกลงแล้วนะ"

ตอนเขาพูด ลมปากเป่าระเส้นผมนาง ทำให้นางคันหน้ายุบยิบ นางถูกรบกวนจากการหลับฝัน คิ้วงามขยับเข้าหากัน ฉับพลันนั้น นางก็ยื่นมือคล้อยคอเขา จุ่มพิตไปที่ริมฝีปากเขาที่หนึ่ง

"อย่าคือ ไปเล่นข้างๆ อย่าส่งเสียงรบกวน" นางพิมพ์ำออกมาราวกับเสียงนกนางแอ่นร้อง แล้วพลิกตัวนอนต่อ

ไปหลี่สี่ตัวแข็งที่ออกไปทั้งร่าง เบิกตามองนางอย่างงงัน นางจูบเขา... นางถึงกับจูบเขา

ลมหายใจของนางสม่าเสมอ หัวใจเต้นเป็นปกติ ทั้งร่างผ่อนคลาย ถ้าแสรงหลับเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะมองไม่ออก นี่เท่ากับว่านางหลับไปแล้วจริงๆ คำพูดที่ละเมอเมื่อครู่ก็เป็นความจริงเช่นกัน

กลีบปากอ่อนนุ่มนี้หอมและน่าหลงใหลยิ่งนัก แม้จะเพียงแต่เบาๆ แต่กลับปลุกเร้าความรู้สึกลึกซึ้งในใจของเขา ทำให้เขาตะลึงงันไปชั่วขณะ

เขามองจ้องนางเหม็ง ปรกกายตาจุดเปลวไฟ แต่หญิงผู้นี้ยังคงหลับไหลราวกับคนไร้หัวใจจิตหัวใจ คล้ายว่าต่อให้ถูกคนจับขายไปแล้วก็ไม่ตื่น จุ่มพิตเขาในฝัน แต่กลับนอนอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ช่าง...ประเดี๋ยวก่อนนางเข้าใจว่าคนที่นางจูบคือผู้ใดกัน

เขาอยากปลุกนางขึ้นมาถาม แต่เห็นนางนอนหลับสบายเช่นนี้ กลับไม่อาจตัดใจปลุก ทำให้เขาในเวลานี้ไม่รู้ควรทำอย่างไรดี

เขาพบว่าตนเองไม่รังเกียจจุ่มพิตที่เหมือนแมลงปอแตะะผิวหน้านี้

แม้แต่น้อย กลับมีความปรารถนาอยากจะมีลูกอีกผู้ขึ้น

แววตาข่มขู่คุกคามคนของเขาจับจ้องนางอยู่เป็นนาน เสียตายนางไม่รู้ตัวเลย สุดท้ายเขาก็ทอดถอนใจ ตัดสินใจปล่อยนางไปชั่วคราวให้นางนอนให้เต็มที่สักคืน พรุ่งนี้เขาค่อยมาคิดบัญชีนี้กับนาง

เขาหยัดร่างขึ้น ก้าวยาวๆ เดินออกจากห้องไป

หลังจากเขาออกไปแล้ว คนที่อยู่บนเตียงพลันลืมตาขึ้น หันหน้ามองไปทางด้านนอก เมื่อแน่ใจว่าเขาไปแล้วนางก็หัวเราะซุกซนออกมาอย่างไร้สัมเสียง

นางตื่นอยู่!

ตอนหมาฉเวียนอุ้มนางที่ลานด้านหลังนางก็ตื่นแล้ว เพียงแต่อง่วงจนคร้านจะลืมตา แต่คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินเขาเอ่ยถ้อยคำคลุมเครือมีเลศนัยเรื่องการชู้ขวัญเช่นนั้นออกมา

นางประหลาดใจมาก คิดไม่ถึงว่าเขาจะชู้ขวัญนางเช่นนี้

ตอนแรกที่นางกล้ามาบ้านหมาฉเวียน นอนเตียงของเขาโดยไม่กลัวเขาจะทำเรื่องผิดศีลธรรมกับนาง ก็เพราะนางเคยซ่อนตัวอยู่ในหมู่บ้านและได้ยินหญิงสาวหลายคนพูดคุยเล่นกัน พวกนางได้เอ่ยถึงหมาฉเวียน บอกเขาไม่เคยสนใจสตรี หญิงม่ายสกุลจ้าวที่อยู่ด้านตะวันออกของหมู่บ้านรูปโฉมงดงาม ทั้งอายุก็ยังไม่มาก นางพอใจในตัวหมาฉเวียนที่รูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรง เคยบอกกับเขาว่าขอเพียงเขายอมแต่งงานเป็นภรรยา ไม่ต้องมีสินสอดทองหมั้น ที่นาของนางและสินสอดฝ่ายเจ้าสาวจะเป็นของเขาทั้งหมด ทว่ามีหญิงงามมากมายคอยตัวให้ถึงประตูบ้านเช่นนี้หมาฉเวียนกลับปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย

คนในหมู่บ้านต่างหัวเราะหมาเฉวียนว่าโง่เขลา หัวเราะเยาะเขาที่มีเนื้อหอมหวานมาป้อนให้ถึงปากกลับไม่กิน ยิ่งกว่านั้นยังมีคำพูดที่ชั่วร้ายกว่าบอกว่าหมาเฉวียนไม่อาจมีสัมพันธกับอิสตรี หาไม่เหตุใดจึงปฏิเสธการพาตัวมาส่งถึงอ้อมกอดของแม่มายแล้ว

แน่นอนอูมูฉินยอมไม่ได้เชื่อคำพูดของคนในหมู่บ้านทั้งหมด แต่ที่นางมั่นใจได้ก็คือหมาเฉวียนไม่ใช่คนที่มึนสติมามอบตัวให้ถึงบ้านก็ไม่รู้อะไรควรไม่ควร เท่าที่นางดู เขาเป็นบุรุษที่ชื่อตรงเปิดเผย

ที่ว่าเวลานี้บุรุษที่ชื่อตรงเปิดเผยผู้ที่กำลังพูดจาคลุมเครือมีเลศนัยกับนาง เขาถึงกับบอกว่าจะนอนร่วมเตียงกับนาง นางไม่เพียงไม่รู้สึกลุกลวงละเมิด ยังถูกยั่วเย้าให้นึกสนุก ด้วยเหตุนี้เมื่อครุ่นถึงได้ยื่นมือไปคล้อยคอเขา ประทับจุมพิตไปที่หนึ่ง จากนั้นก็แสรังทำเป็นหลับต่อ

โชคดีเขาไม่ได้อยู่นานและจากไปก่อนที่นางจะหลุดหัวเราะออกมา หากไม่ถ้าเขายังจับจ้องนางต่อไป นางคงแสรังทำเป็นหลับต่อไปไม่ไหว

พูดตามตรง นางเองก็ถูกการกระทำที่บ้าบิ่นของตนทำให้ตื่นตะลึงตนเองถึงกับขโมยจูบเขาไปที่หนึ่ง แต่นางหาได้เสียใจไม่ ทั้งยังดีใจที่สำเร็จนางเพียงเสียดายที่ตนเองหลับตาอยู่ ไม่ได้เห็นสีหน้าท่าทางของเขาในตอนนั้น

ตอนนางจุมพิตเขา เขาไซ้ทิ่มที่ออกไปเลยหรือไม่ เขาดีใจหรือไม่ ไซ้เป็นเหมือนนางที่มีกวางน้อยวิ่งโลดอยู่ในหัวใจหรือไม่

นางแสรังทำเป็นหลับต่อ เพราะแสรังหลับเป็นเกราะกำบังที่ดีที่สุด เขาจะได้ไม่เห็นวามใบหน้าของนางร้อนผะผ่าวเช่นนี้

ทวนนึกถึงความรู้สึกเมื่อครู่ แม้จะอยู่ในหลับฝันนางก็ยังยิ้ม

ไม่ผิดจากที่คาด ไม่นานหม่าเจวียนก็ช่วยหาเสื้อผ้าใหม่มาให้นางสามชุด ตอนนางตื่นขึ้นมาก็เห็นบนเก้าอี้มีเสื้อผ้าวางอยู่ นางลุกขึ้นแล้วลงจากเตียง ถอดเสื้อผ้าบุรุษบนร่างออก เปลี่ยนมาสวมเสื้อกับกางเกงของอิสตรี หลังสวมเสร็จเรียบร้อย เนื่องจากตนกลมววยผมไม่เป็น จึงรวบผมยาวไว้ข้างหลังง่าย ๆ จากนั้นก็เดินออกไปนอกห้อง

นางไม่พบหม่าเจวียนที่ด้านหน้า จึงไปหาที่ลานด้านหลัง แล้วก็พบเขาจริงๆ

เขากำลังทำรั้วบ้านใหม่ มือหนึ่งถือมีด มือหนึ่งถือท่อนไม้ ใช้มีดตากปลายไม้ด้านหนึ่งให้แหลมแล้วปักลงไปในดิน จากนั้นก็ใช้เชือกปอมัดไว้

เมื่อเขาสังเกตเห็นนางก็พลันหยุดงานในมือและหันหน้ามองมา "พี่ชาย" อู่มูฉินยิ้มน้อยๆ พลังร้องทัก

ไปหลี่ซีแหวตาสั้นไหวเล็กน้อย นางในยามนี้เปลี่ยนชุดใหม่แล้ว ใบหน้าที่ผ่านการนอนมาเต็มอิมมีสีแดงระเรื่ออมชมพูยิ่งชวนให้ลุ่มหลงกว่าเดิม

นางเดินมาอยู่ตรงหน้าเขา ยิ้มให้เขาด้วยความซาบซึ้งใจ "ขอบคุณพี่ชาย เสื้อผ้านี้ใส่ได้พอดี"

เขาเห็นนางยิ้มจนใบหน้าเต็มไปด้วยความโง่งมไร้พิษภัย ทั้งไม่มีท่าที่เก้อเขินอะไร จมพิตนั่นเกิดขึ้นในความฝันของนางจริงๆ ส่วนเขากลับคิดถึงนางมาทั้งคืนเพราะจมพิตที่ไม่มีเจตนาของนางเพียงครั้งเดียว

เขาก็รู้ว่าไม่เคยแตะต้องอิสตรีมาก่อน ในวังหลวง เมื่อองค์ชายถึงวัยเหมาะสมก็จะมีการจัดนางกำนัลมาปรนนิบัติบนเตียง แม้นตอนนี้

เขาจะแอบซ่อนตัวมาอยู่กับชาวบ้าน ไม่ได้แต่ต้องอึดสีตรีมานาน แต่ก็ไม่ถึงกับถูกจุมพิตที่ไม้ได้เจตนาทำให้จิตใจล่องลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อีกรั้งแบบนั้นไม่อาจนับว่าจุมพิต เพียงแค่แตะถูกริมฝีปากเท่านั้น ไม่ต่างอะไรกับถูกขนนกระผ่าน ยังไม่ทันได้ลิ้มรสใดจริงจัง...

ทว่าหัวใจเขาพลันร้อนวูบ ยามมองจ้องริมฝีปากของนางก็ถึงกับรู้สึกปากคอแห้งผาก

"พี่ชาย บนหน้าขามีสิ่งใดหรือ หรือว่าบนร่างมีอันใดไม่ถูกต้อง"

ไปให้พี่ชิมองท่าทางใสซื่อและทิมที่อไร่เดียวสขาของนาง ก่อนจะเอ่ยสั่งอย่างน่าเกรงขาม "ข้าหิวแล้ว ไปทำอาหาร"

อุมู่ฉินงงัน จากนั้นก็คลี่ข้อมออกมา "ได้"

นางหมุนตัวเดินไปที่ห้องครัว หลังจากเข้าไปในครัวก็รีบหลบที่หลังประตูและลอบมองไปข้างนอก

หมาเฉียนผู้นี้ สายตาที่เขาองนางในวันนี้แตกต่างจากเมื่อก่อน เขาไม้ได้ไล่นางไป ทั้งยังเรียกนางให้มาทำกับข้าว นี้ไม้ใช่ชัดเจนยิ่งหรือ เขาชอบนางแน่นอน

คิดมาถึงตรงนี้ แก้มนางก็ร้อนวูบวาบขึ้นมามาก โนใจมีความเบิกบานที่บอกไม้ถูก

นางยินดีจะเป็นหญิงโง่งมใสซื่อต่อหน้าเขา นางทำอาหารสามอย่าง น้ำแกงหนึ่งอย่างและแผ่นแป้งสองชิ้น เสร็จแล้วก็ยกอาหารเข้าไปในบ้าน ครูเดียวหมาเฉียนก็เข้ามา

อุมู่ฉินจัดวางชามตะเกียบเรียบร้อย ก่อนจะกล่าวขี้ม ๆ ว่า "พี่ชายลองชิมดูว่ารสชาติถูกปากหรือไม้"

ไปหลี่ซีได้กลิ่นหอมแต่ไกล ท้องร้องจ๊อกๆ มานานแล้ว เขาริบนั่งลง
หยิบแผ่นแป้งอย่างขึ้นมา เริ่มลงมือกิน

ไม่อาจไม่บอกว่าอาหารที่นางทำรสชาติดียิ่ง เขากินอย่างเอร็ดอร่อย
จนแทบจะลืมบ้านลืมช่อง

ไปหลี่ซีลอบมองนาง เห็นนางก็หยิบตะเกียบขึ้นมาเริ่มกิน แม่นางจะ
ไม่ใช่หญิงงามเพริศพร้ง เมื่อเปรียบกับหญิงงามในวังที่เขาเคยเห็นแล้ว
นางเพียงนับว่ารูปโฉมไม่เลวเท่านั้น แต่ก็แปลก เขาเห็นนางแล้ว
กลับสบายหูสบายตา ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็น่ารัก

มองนางกินเนื้อสัตว์คำเล็กๆ ปากน้อยมีคราบน้ำมันติดอยู่
ทำให้ดูวอบอิมันวาว ดูแล้วก็น่าอร่อยเหมือนเนื้อที่นางผัด ชิมแล้ว
รสชาติต้องดีแน่นอน เขาู้สึกว่าตนเองหิวกระหายมากขึ้น อดกลิ่นน้ำลาย
จนลูกกระเดือกเลื่อนขึ้นลงไม่ได้

เขาตั้งสายตากลับ กัดแผ่นแป้งอย่างคำโต คล้ายอาศัยการกระทำนี้
มาระบายความหิวกระหายประหลาดยากจะทานทนนั้น

หลังกินอิมนางไปเก็บโต๊ะ ไม่ต่างอะไรกับภรรยาตัวน้อย ดวงตา
ของเขาจับบึงอยู่ที่ร่างนาง นางเดินเข้าๆ ออกๆ สายตากก็เลื่อนไปตาม
การเคลื่อนไหวของนาง ตอนนางหมุนตัวมา เขาก็รีบหันหน้ากลับ
แสวงทำเป็นทำเรื่องของตน

หลังจากเก็บกวาดทำความสะอาดเรียบร้อย อู่มูฉินก็เดินเข้ามาในบ้าน
แล้วพูดกับเขา "พี่ชาย ข้าเก็บกวาดเสร็จแล้ว"

เขาพยักหน้าพลาบส่งเสียงอืมออกมาคำหนึ่ง นางไม่พูด เขาก็
ไม่ปริปาก

คู่มูฉินคิดในใจ เขาคิดว่านางไม่รู้ว่เขาแอบมองนาง ดูท่า
ถ้าไม่กระตุ่นเขาสักหน่อยคงไม่ได้

"พี่ชาย ขอขอบคุณท่านมาก ข้าไปแล้ว" ไม่ผิดจากที่คาด พอนาง
กล่าวออกมาเช่นนี้ก็เห็นเขาเงยหน้าขึ้น ปันหน้าขริมพันที

"เจ้าจะไป?"

"ใช่"

"ไปที่ใด"

"เอ่อ...ไม่รู้ ไปก่อนค่อยว่ากัน"

"เจ้ามีที่พักอาศัย?"

"ไม่มี"

"หิวแล้วมีของกินหรือ"

"นี่..."

เขาพลันก้าวยาวๆ มาที่นาง เพลิงโทสะทั่วร่างถูกนางปลุกเร้าขึ้นมา
อีก ขณะเดียวกับที่คุกคามเข้ามาใกล้นาง เสียงเย็นก็ตั้งกระทู้ถามขึ้น
"ไม่มีที่อยู่ ไม่มีที่นอน เจ้าคิดจะซุกหัวอยู่ข้างนอก ทำให้ตนเองสกปรก
มอมแมมไม่ต่างอะไรกับขอทาน หรือจะทำตัวไม่ต่างกับสุนัขป่าตัวหนึ่ง
เพียงเก็บของจากพื้นมากิน"

นางถูกเขาคุกคามจนต้องถอยไปข้างหลัง นัยน์ตาเบิกกว้าง
มองหน้าตาตมึงทึ่งน่าหวาดกลัวราวกับจะจับนางกินเช่นนั้น

แต่ก่อนถึงเขาจะดุฉัน แต่ไม่เคยข่มขู่คุกคามเช่นนี้ หัวใจของนาง
เต้นระรัวขึ้นมา บุรุษผู้นี้พอดุฉันขึ้นมาแววตาน่ากลัวยิ่ง มีพลังอำนาจ
น่าเกรงขามอย่างประหลาด

ทว่านางรู้ ต่อให้เขาดูยิ่งกว่านี้ก็ไม่ทำร้ายนาง เขาก็แค่ทำท่าทำทางไปอย่างนั้น ดังนั้นนางจึงตั้งใจช่วยเขามากขึ้น

"ข้าดูแลตนเองได้"

"แม้แต่เสื้อผ้าที่ข้าให้ยังไม่มีปัญญาดูแลให้ดี ยังจะบอกดูแลตนเองได้"

"ข้าก็จนปัญญา เสื้อผ้าเป็นสิ่งที่ต้องสกปรกแน่นอนอยู่แล้ว"

"ไม่ได้"

"เช่นนั้น...รอวันหน้าข้ามีเงินแล้วค่อยซื้อเสื้อผ้ามาคืนท่าน"

"ไม่ได้"

"นี่ก็ไม่ได้นั่นก็ไม่ได้ ท่านจะเอาอย่างไรกันแน่"

แววดตาของเขาไหวระริก รีบเอ่ยบอก "เจ้ารั้งอยู่ที่นี้ก่อน"

"เอ?" นางมองเขาอย่างงงงัน

"ข้าลำบากไม่น้อยกว่าจะทำให้เจ้าเนื้อตัวสะอาดสะอาดอัน ทั้งยังให้เสื้อผ้าใหม่เจ้าสวมใส่ หากเจ้าไปแล้วก็จะทำให้เนื้อตัวสกปรกมอมแมมอีก ข้าไปมิใช่เสียแรงเปล่า"

ลูมูฉินเกือบกลั้นหัวเราะไม่อยู่ คนผู้นี้อ้อมไปวนมากก็ไม่ยอมพูดกับนางให้ชัดเจน เห็นอยู่ที่ไม่อาจตัดใจให้นางจากไป กลับเอาเสื้อผ้ามาเป็นข้ออ้าง

"อยู่ที่นี้เช่นนี้ไม่ดีกระมัง" นางแสร้งทำเป็นลำบากใจ

ไปหลี่ซีสีหน้าขมกว่าเดิม แม้แต่น้ำเสียงก็ขู่วิวมากขึ้น

"ไม่ดีหรือ ถ้าไม่ดีจริง เพราะอะไรก่อนหน้านั้นเจ้าจึงบุกรุกเข้ามาในบ้านของข้า นอนบนเตียงของข้า กินอาหารของข้า ใส่เสื้อของข้า มาบัดนี้ค่อยบอกไม่ดี ไซ้ข้าไปแล้วหรือไม่"

เขาโกรธนาง โกรธที่นางไม่ขอร้องเขา เขาให้นางอาบน้ำ ช่วยนาง

เซ็ดผม ให้เสื้อผ่านางสวม ให้เตียงนางนอน ตอนนี่แม่แต่โอกาสก็ให้นางแล้ว
ทว่านางยังไม่ฉวยโอกาสนี้ขอร้องเขา ช่างเป็น...หญิงโง่ม!

นางก้มหน้าลง กล่าวด้วยสีหน้าไม่ได้รับความเป็นธรรม "ถ้าข้าอยู่ต่อ
จะทำให้ท่านยุ่งยากหรือไม่"

ไปหีสี่เดิมนี่ยังมีเพลิงโทะสะเต็มอก พอได้ยินคำพูดนี้ของนางก็รู้ว่า
มีหวัง ในดวงตามีประกายแวววาวเพิ่มเข้ามา

"ถ้า...ข้าไม่กลัวความยุ่งยากเล่า"

"พี่ชายไม่รังเกียจว่าข้ายุ่งยาก เพราะท่านเป็นคนจิตใจดี แต่ข้า
ไม่อาจทำให้ชื่อเสียงของพี่ชายต้องแปดเปื้อน"

"เจ้านอนบนเตียงของข้า ชื่อเสียงข้าแปดเปื้อนมาตั้งแต่แรกแล้ว"

นางเงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตะลึง

"ข้าอุ้มเจ้ากลับห้อง เจ้ายังเคยสวมเสื้อผ้าของข้า ในสายตาคคนอื่น
ที่มองมา ระหว่างเขาไม่ธรรมตามานานแล้ว นอกจากนี้..." คำพูดมาถึงตรงนี้
จู่ๆ เขาก็หยุดชะงัก

"นอกจากนี้อะไรหรือ" นางซักไซ้ด้วยความอยากรู้

เขามองไปหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนาง นางใส่ชื่อเกินไป ถ้าเขา
ไม่พูดและนางจากไป เขาจะทวงบุญชื่คืนจากนางได้อย่างไร เขาไม่คิด
จะปล่อยนางไป

"เมื่อวานขณะหลับฝันเจ้ายังบังคับจูบข้า"

ฮา...เขาใส่ร้ายคนแล้ว!

"ปากแต่ะกัน ไม่ใช่จูบ" นางแก้คำผิด แต่พอคำพูดออกจากปาก
ก็แอบร้องแยะแล้ว นางไม่ระวังพลั้งปากพูดออกไปแล้ว!

เมื่อเห็นสีหน้าตะลึงงันของเขา นางก็หน้าแดงขึ้นมาทันที หมุนตัว
คิดจะหนี แต่ไปหลี่ซีหรือจะยอมปล่อยนาง เขารีบคว้าเอวอ่อนแอ้นของนาง
จากทางด้านหลังทันที รั้งตัวนางกลับมา กักไว้ในอ้อมแขนที่แข็งแกร่ง
แน่นหนาของเขา กัดฟันพลางซู่ขวัญ เสียงแหบต่ำเจือด้วยลมร้อนผะผ่าว
ดังขึ้นที่ข้างหูนาง

"ดียิ่งนัก ที่แท้เจ้าแสร้งหลับ คิดจะหนีหรือ ไม่มีทาง!"

เขาหมุนตัวนางกลับมา ก้มหน้าลงและจุมพิตนางอย่างดุตัน

5

อุ่มจินตาคิดไม่ถึงว่าหมาเฉยเย็นที่เป็นคนชื่อๆ จะใช้อำนาจบาตรใหญ่
จูบนางเช่นนี้ นางคิดมาโดยตลอดว่าเขาไม่กล้า อย่างมากก็จูมพิตนาง
อย่างขวยเขิน จากนั้นก็ค่อยๆ ก้าวเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่ดี

ทว่าเขาไม่เพียงจูมพิตอย่างอุกอาจ ยังแข็งกร้าวยิ่ง ฝ่ามือใหญ่
โอบรั้งท้ายทอยของนาง ทำให้จูบนี้ยิ่งลึกซึ้งดุจดั่ง

ปลายลิ้นร้อนผ่าวดุจมังกรรูกล้ำเข้าไปในปากของนาง ช่มเหงระราน
ลิ้นน้อยๆ ของนาง ก่อกรวนหัวใจของนาง ทำให้จิตใจของนางว่าวุ่นไปหมด
ทำเอานางอดดิ้นรนไม่ได้ ผู้ใดจะรู้การเคลื่อนไหวนี้กลับปลุกเร้าเขา
ให้จูมพิตลึกซึ้งขึ้น หน้าหงว่งขึ้น และอุกอาจเอาแต่ใจมากขึ้น

จูมพิตของเขาคล้ายจะพัดม้วนนางเข้าไปในวังน้ำวน ทำให้
หัวใจของนางสั่นไหวอย่างห้ามไม่อยู่ นางชอบการจูมพิตเช่นนี้ มันทำให้
ร้อนรุ่มไปทั้งตัว

ไปหลี่ซีพี่ผละออกไปเติกน้อยแล้วจ้องมองนาง เห็นกลีบปากของนาง ภายใต้การประทับตราของเขามีสีแดงสวยสดดงามดุจดอกอิงฮวา* ดวงตาใสกระจ่างของนางก็มีแววเลือนลอยทำอะไรไม่ถูกเพิ่มเข้ามา

นางขึ้นขอบ?!

นัยน์ตาดำของเขาเปลี่ยนเป็นล้าลึกขึ้น ลึกลงไปในดวงตาราวกับ มีเปลวไฟไหวระริก เขาทาบาปริมฝีปากลงไปอีกครั้ง หากบอกว่าจุมพิตเมื่อครู่ คล้ายลมพายุฝนที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ครั่งนี้ก็เป็นสายลม ในฤดูใบไม้ผลิโลมไล่ต้นหลิว ค่อยเป็นค่อยไปอย่างนุ่มนวล

เขาไม่อยากทำให้หญิงสาวที่ใสบริสุทธิ์ต้องตื่นตระหนกเสียขวัญ เพียงอยากให้นางเคลิบเคลิ้มอยู่ภายในวังพิศवास

อุมุจินถูกเขาจุมพิตจนเริ่มเกิดอารมณ์ปรัพัทธ์ จุมพิตนุ่มนวลอ่อนโยน ของเขามีเสน่ห์ดึงดูดใจให้เคลิบเคลิ้มลุ่มหลง ทำให้คนไม่อาจถอนตัว และอยากจะได้มากขึ้นกว่านี้

จิตใจของสาวน้อยถูกปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของความเป็นหญิง ออกมาเพียงเพราะเขามอบจุมพิตร้อนแรงให้กับนาง จุมพิตนี้สิ้นสะเทือน ไปถึงจุดซ่อนเร้นอ่อนไหวนุ่มนวลของนาง

ไปหลี่ซีพี่ลันอุมุนางขึ้นมา ก้าวยาวๆ เข้าไปในห้อง วางร่างนางลง บนเตียง ฝ่ามือใหญ่ทาบทับไปที่หน้าอกของนาง ความร้อนลวกผิว โดยมีเสื้อผ้ากั้นขวางอยู่ทำให้นางอดสั่นสะท้านไม่ได้ และดวงตาเจิดจ้า แวววาวของเขาก็จ้องมองนางนิ่ง สิ่งปรากฏชัดอยู่ในดวงตาคือไปบารวณานันร้อนแรง

* ดอกอิงฮวา หมายถึงดอกซากุระ

"ถ้าเจ้าไม่เต็มใจ ข้าก็จะหยุดแต่เพียงเท่านี้" เสียงแหบพร่าของเขา คล้ายมีเส้นหรือตริ่งใจอย่างหนึ่ง

นางมองเขา กวางน้อยในใจวิ่งวุ่น ช่วงเวลานี้คนทั้งสองแนบชิดติดกัน เช่นนี้ นางถึงพบว่าที่แท้เขามีดวงตาที่ชวนลุ่มหลงคู่หนึ่ง ดวงตาคู่นี้ลึกล้ำ มองไม่เห็นกันบึ้ง ลูกนัยน์ตาดุจหยกดำเนื้อดี และดวงหน้าที่แดงระเรื่อ ด้วยความขวยอายของนางก็ฝังอยู่ในหยกดำ

นางรู้ถัดจากนี้จะเกิดเรื่องใดขึ้น ตอนนางมีระดูครั้งแรก อาจารย์ก็สอนนางแล้ว และนางเองก็อ่านหนังสือเล่มเล็กเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้มา ไม่น้อย

นางหน้าแดงราวกับหยดโลหิต แต่นางไม่ได้ถอยหนี เพราะนาง ไม่อยากหยุด นางก็อยากจะกินเขา ยิ่งนัก...

"ข้า... ข้ากลัวเจ็บ..."

ไปหลี่ซีฟังแล้วประสาทที่ตึงเครียดอยู่ในที่สุดก็ผ่อนคลายลง เขากลัวนางจะปฏิเสธ แต่นางไม่ได้บอกไม่เต็มใจ หากแต่บอกว่ากลัวเจ็บ ลูกนัยน์ตาดุจหยกดำของเขาพลันมีรอยยิ้มผุดขึ้น

"คงเจ็บบ้าง แต่ข้าจะพยายามเบาที่สุด" มือข้างหนึ่งของเขา ค่อยๆ ปลดสายผูกเสื้อของนาง ประหนึ่งกำลังแกะห่อของกำนัลชั้นเลิศ พร้อมๆ กับการเคลื่อนไหวของเขา หัวใจของนางก็เต้นรัวแรงขึ้น ทุกขณะ

"แต่ข้าก็ยังกลัว..."

"ไม่ต้องกลัว ทุกเรื่องล้วนมีข้าอยู่" เสียงของเขาอิงเบาลง มือแกะสายผูกเสื้อเส้นสุดท้ายออก ก่อนจะเปิดเสื้อออกซ้าๆ เผยให้เห็นเอี่ยมสีชมพู

ที่อยู่ด้านใน

"ที่กลัวก็คือท่าน" เสียงนางเงือกไม่ได้รับความเป็นธรรมชาติ กลับปากที่เจ็บอวมเป็นหลักฐานยืนยันหลังถูกเขาย่ำยี

รอยยิ้มของเขากว้างขึ้น เอ่ยเสียงต่ำว่า "ตอนนี้เพิ่งมากลัวซ้ำสายไปแล้ว" ฝ่ามือใหญ่แทรกเข้าไปในเอว ลวกผิวหนังนุ่มที่เย็นเฉียบของนาง

ไปหลังนี้ก็คาดคิดไม่ถึง เขาไม่เคยแตะถูร่างกายของนาง ไม่รู้ว่าผิวหนังของนางจะเย็นชุ่มชื้นเช่นนี้ ในวันที่อากาศร้อนมาก ร่างของนางดูหยกน้ำแข็งชั้นเลิศ ความรู้สึกยามสัมผัสดีเยี่ยม นุ่มเนียนเกลี้ยงเกลา

"ผิวของเจ้า...สบายยิ่งนัก..." เขาถอนหายใจเบาๆ พลงเอ่ยชมแก้มของนางคล้ายเมฆแดงเรื่อด้วยแสงเงินแสงทองยามสายัณห์ไม่รู้เป็นเพราะคำชมของเขาหรือเพราะการลูบไล้กันแน่

"ข้ายังไม่ได้รับปากจะให้ท่านเลย" นางกอดมือที่ลูบคลำเข้ามาของเขา แสร้งทำเป็นไม่อนุญาตให้เขารุกล้ำมากไปกว่านี้

"แต่เจ้าก็ไม่ได้บอกไม่ให้" เขาจุ่มพิตนางอย่างไม่ฟังเหตุผล ปิดการทักท้วงของนางเสีย เพียงได้ยินเสียงครางอื้อของนาง ฝ่ามือใหญ่ของเขาอบกุ่มหน้าอกข้างซ้ายของนางไว้ทั้งหมด ไม่มีเสื้อผ้ากั้นขวางอีก หากแต่ใช้ความร้อนในร่างกายของเขาลวกช็อคดอกตูมเย็นชุ่มชื้นของนาง

เอาเถิด นางยอมแพ้แล้ว เพราะ...นางก็ปรารถนาในตัวเขาเช่นกัน ประมุขหุบเขาหมื่นบุผาทุกยุคทุกสมัยล้วนต้องฝึกวิชาลับเฉพาะของสำนัก เรียกว่าวิชาบุผาบิดเกลียว นี่เป็นวิชาที่ปฐุมจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักเป็นผู้คิดค้นขึ้น เหมาะสำหรับอภิสตรีฝึกฝนที่สุด มีประสิทธิภาพในการ

หยุดใบหน้าเอาไว้ ความงามไม่เสื่อมถอย

ไม่ต่างจากสำนักอื่นๆ ในยุทธรภพ ก่อนจะถ่ายทอดวรยุทธ์นี้ให้ก็ต้องเลือกศิษย์ที่มีโครงกระดูกและพื้นฐานร่างกายที่ดีมารับการถ่ายทอดวิชาบุปผาบิดเกลียวก็เช่นกัน

เค้าโครงและพื้นฐานร่างกาย รวมทั้งผิวพรรณของอู๋มู๋ฉินล้วนเหมาะสมที่จะฝึกวิชาบุปผาบิดเกลียว วิชานี้ไม่เพียงสามารถรักษาความงามในวัยสาว ยังทำให้เรือนร่างของสตรีผู้นั้นอ่อนนุ่ม ผิวพรรณนวลเนียนเกลี้ยงเกลาดูจแปรรใหม่ ทำให้บุรุษลุ่มหลง

ไปหลัที่ไม่รู้ถึงสาเหตุ ตื่นตะลึงที่ร่างกายของนางนุ่มน้อมยิ่งกว่าที่เขาคิดไว้ เพียงรู้สึกว่าร่างกายของนางนวลเนียนดูหยก แทะจะทำให้ดวงวิญญาณของเขาหลุดลอยจากร่าง และเขาก็ครอบครองหยกงามอยู่ในอ้อมแขนก็เพียงอยากจะหลงระเหิงอยู่ในความสุขนี้

เขาถอดเสื้อผ้านางออกหมด เดิมตั้งใจจะปฏิบัติต่อนางด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน ทะนุถนอมระมัดระวัง แต่ไฟปรารถนาที่พุ่งสูงกลับทำให้เขาแข็งซึ่งไปทั้งร่าง ทุกอณูผิวหนังของคนที่อยู่ใต้ร่างปลุกเร้าความรู้สึกของเขาขึ้นมามากกว่าที่คาดคิด หน้าอกของนางอวบอึ่มนุ่มน้อม เรือนร่างอรชรอ่อนแอ้นชวนหลงใหล ทำให้โลหิตของเขาสูบฉีดรุนแรง ไฟปรารถนาที่เข้มกลั่นมานานดูจัสต์วป่าที่สั่งสมพลังพร้อมจะเข้าโจมตีเพียงคิดจะย่ำยีคนที่อยู่ใต้ร่างให้สาสมใจ

เสียงครวญครางของสาวบริสุทธิ์ประหนึ่งท่วงทำนองเพลงกระซางวิญญาณ ทำให้เขาบุกโจมตีเมืองยึดพื้นที่ เพียงคิดจะพิชิตให้ราบคาบ กระทั่งลมพายุฝนผ่านไป เขาก็รู้ตัวว่าตนโถมเข้าไปใน

อารมณ์พิศواسมากเกินไป ถึงกับลืมนำต้องนุ่มนวล ส่วนนางที่อยู่ใต้ร่าง หลังจากถูกลมพายุฝนกระหน่ำอย่างรุนแรงก็มีท่าที่ระทระทวยอ่อนแรงแบบหญิงที่เพิ่งผ่านประสบการณ์ครั้งแรก ท่าทางระทระทวยนี้กลับทำให้นางดูงามรัศมีใจมากยิ่งขึ้น ดูอ่อนหวานบอบบางทำให้คนเห็นแล้วเวทนาสงสาร เขารู้สึกกระทั่งว่าแม้แต่เหงื่อที่ซึมออกมาจากร่างของนางก็ยิ่งหอมหวาน

"ขอโทษ ข้าหายบคายเกินไปแล้ว"

นางทูปเขา "หน้าของท่านกำลังยิ้ม ไม่มีความจริงใจ"

เขาหัวเราะในลำคอ เพราะนางกล่าวไม่ผิด เขาไม่รู้สึกผิดแม้แต่บ่อยกลับขึ้นมึนในความสำเร็จเพราะได้เสปซุซอันมหาศาล

เขาชอบบรังแกนางและร่างกายของนาง เขาคล้ายได้สิ่งล้ำค่ามาอย่างหนึ่ง ยังคงจุมพิตขบเม้มเนื้อตัวของนางด้วยความลุ่มหลง ประหนึ่งเพิ่งจะลิ้มรสชาติอันเอร็ดอร่อยของสัตว์ที่ล่ามาได้จนหมด แต่ยังคงไม่สนใจแกะกระดูกที่เหลือต่อ

เรือนผมยาวของคู่มูจินแผ่กระจายอยู่บนเตียง บนใบหน้ามีแววเหนื่อยล้าที่บอกไม่ถูกขุมหนึ่ง

นางหอบหายใจเบาๆ ในลมหายใจยังคงหลงเหลือกลิ่นอายอันมีเสน่ห์หลังผ่านอารมณ์ร้อนแรง คิดไม่ถึงว่าบุรุษท่าทางซื่อๆ ผู้นี้เมื่อถอดเสื้อผ้าออกแล้ววิญญูณสัตว์ป่าจะกำเริบขึ้น แทบจะกลกหนังนางออกมาชั้นหนึ่ง

เห็นหัวคิ้วงามของนางขมวดมุ่น คล้ายเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก ในที่สุดเขาก็รู้สึกผิดขึ้นมา

"เจ็บมากหรือ"

นางบอกอย่างกระพืดกระพืด "ปวดเฉว ปวดกระดูก ปวดไปทั้งตัว"
เขาหัวเราะเสียงต่ำ จุ่มพิตไปที่ใบหน้าของนาง คลอเคลียใบหน้า
กับนางราวกับสัตว์ป่าที่ได้กินอิมและไม่ดูร้ายตัวหนึ่ง คิดจะประจบเอาใจ
สตรีของเขา

"ท่านถอยไป นกจะตายแล้ว" นางผลักเขา ช่วงล่างของร่างกาย
รู้สึกไม่สบายจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครู่ ทำให้นางทนไม่ไหว
แสดงอารมณ์ออกมาเล็กน้อย หากรู้แต่แรกว่าเจ็บเพียงนี้ก็จะไม่โอนอ่อน
ตามเขามากนัก

ไปหल्लीซีประหลาดใจ ที่แท้เด็กสาวโง่งมผู้นี้ก็มีโมโหกับเขา
เหมือนกัน เขาเหมือนได้ค้นพบของล้ำค่าใหม่เช่นนั้น ไม่เพียงไม่เห็นว่าเป็น
การกระทำที่ไม่เคารพ กลับชอบใจ ประหนึ่งแมวน้อยแสนเชื่อง
ในอ้อมแขน บางครั้งบางครั้งวก็ยื่นกรงเล็บออกมาข่วนคนบ้าง ไม่เจ็บ
กลับน่ารักน่าเอ็นดู

"รีบถอยไป" นางออกแรงผลักเขา อยากรีบออกจากใต้ร่างเขา
ทั้งร่างมีแต่เหงื่อ นางอยากอาบน้ำ

เขาไม่ใช่คนที่ละโมภในกามารมณ์ และควบคุมความต้องการ
ในด้านนี้ได้ดี แต่หลังจากได้แต่ต้องนางแล้ว เขากลับเหมือนเด็กหนุ่ม
ที่เพิ่งมีประสบการณ์เป็นครั้งแรก กอปรกับกระบี่แห่งความปรารถนาของเขา
ยังอยู่ในร่างของนาง ไม่อาจตัดใจออกมา ยามนี้พอนางขยับเนื้อตัว
ไม่ระวังไปเสียดสีกระบี่ของเขาเข้า ทำให้เปลวไฟในใจเขาลุกโชนขึ้นมา
ชูกระบี่แสดงพลานุภาพขึ้นอีกครั้ง

อู๋มู่ฉินชะงักค้าง นางรู้สึกถึงการขยายตัวที่ช่วงล่างของร่างกาย เมื่อซ้อนตาขึ้นมองก็เห็นไฟปรารภในสวนนรกของดวงตาเขา จึงแอบร้องแยะแล้ว คิดจะรีบผละออก ทว่าหัวไหล่ทั้งสองพลันถูกเขากุมไว้แน่น เขาหยัดเอวขึ้น กระบี่คมแทงลึกเข้าไปในร่างของนางอีกครั้ง

"อ้อ!" นางกรี๊ดร้อง ส่งเสียงประทุ้ง "ไม่เอา ข้าเจ็บ!"

"ไม่ต้องกลัว ครั้งนี้ข้าจะนุ่มนวลขึ้น เด็กดี..." เขาทั้งโกหกทั้งหลอกล่อ ปลอบขวัญนาง ใช้ริมฝีปากร้อนผ่าวปิดปากนางไว้ คลื่นลมพัดกระพือโหมอีกครั้ง

แม้คนชื่อยามอยู่คนเดียวจะไม่ชื่อ แต่ด้านการปฏิบัติตัวจะอย่างไร ก็ยังชื่อ

หลังจากได้นางแล้ว หม่าเฉวียนก็แสดงความรับผิดชอบ บอกจะแต่งงานเป็นภรรยา แน่นอนนางเองก็เต็มใจจะแต่งงานกับเขา ทุกคนในหุบเขาหมื่นบุปผาล้วนสามารถเลือกคนที่ตนชอบแต่งงาน เป็นสามีภรรยากัน ขอเพียงทั้งสองฝ่ายผูกสม์ครรักใคร่กัน และนางในฐานะประมุขหุบเขาย่อมมีสิทธิ์ที่จะเลือกบุรุษที่ตนชอบมาเป็นสามีของนาง

นางไม่คิดจะบอกหม่าเฉวียนถึงฐานะของตนชั่วคราว และไม่ได้คิดจะพาเขากลับไปหุบเขาหมื่นบุปผาในเวลานี้ด้วยกลัวเขาจะตกใจ ยามนี้เป็นช่วงหวานชื่นของคนทั้งสอง นางอยากจะเสพสุขจากช่วงเวลาที่อยู่กันสองคนให้เต็มที่ก่อน

ส่วนไปหลี่ซีก็ยังคงปิดบังนางต่อไป ยังไม่ให้นางรู้ว่าตนเป็นรัชทายาทของราชวงศ์ปัจจุบันชั่วคราว ประการแรกไม่ยากทำให้นางตกใจ

ประการที่สองก็เพราะหวังดีต่อนาง นางใสซื่อเกินไป วิธีนี้สำหรับนาง
จึงดีที่สุดแล้ว

ไม่มีสามแม่สื่อหกพิธี่* พวกเขาสาบานต่อฟ้าดิน ให้ดวงตะวันจันทร์
เป็นแม่สื่อ ร่วมผูกสัมพันธ์เป็นสามมีภรรยา

นางทำอาหารรสเลิศโต๊ะหนึ่ง เขาไปซื้อสุรารองดีมา นางสวมชุดแดง
ที่หญิงชาวบ้านในครอบครัวชาวนาสวมใส่ ปักดอกไม้แดงดอกหนึ่ง
บนมวยผม ส่วนเขาก็เปลี่ยนมาสวมชุดใหม่ที่สะอาดสะอาด อันยังคงดูเป็น
คนหยาบๆ ซื่อๆ แต่ดวงตาของเขาเป็นประกายแวววาว ท่าทางโง่งม
เวลาี่ยมทำให้นางเห็นแล้วไม่อาจละสายตา หัวใจราวกับจะหลอมละลาย
เต็มไปด้วยความรู้สึกอบอุ่นอ่อนหวาน

ทั้งสองซุจอกร่วมดื่ม นางดักข้าวให้เขา เขาศีบกับข้าวให้นาง สองคน
ดื่มสุรามงคลของพวกตน แยมี่ยมมองสบตากันและกัน ความรักดื่มด่ำ
โดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไรออกมา

ที่ผ่านมากระต้อมงูหน้าคาแห่งนี้มีเขาอยู่อาศัยเพียงคนเดียว
บุรุษไม่กลัวถูกคนเห็นร่างกายเปล่าเปลือย ดังนั้นห้องอาบน้ำจึงสร้าง
อย่างง่าย ๆ หยาบๆ เพียงเอาไม้กระดานไม่กี่แผ่นปิดบังไว้ แต่เวลานี้
เพื่อนางแล้วเขาจึงสร้างห้องอาบน้ำใหม่ ก่อนอื่นก็ไปตัดไม้จากบนภูเขา
กลับมา เอามีดเอาขวานผ่าออก สร้างกำแพงไม้ขึ้นที่ลานด้านหลัง
กันเป็นพื้นที่มีดซิดขึ้นมา

เขายังเอาเงินเหรียญสำริดที่ได้จากการขายหนังสัตว์มาใช้กับนาง

* สามแม่สื่อ หมายถึงแม่สื่อฝ่ายชาย แม่สื่อฝ่ายหญิง และแม่สื่อที่ชักนำให้สองฝ่ายรู้จักกัน หกพิธี่ หมายถึง
ขั้นตอนพิธีการตั้งแต่การหมั้นหมายไปจนถึงสิ้นสุดงานวิวาห์ของชาวจีนในสมัยโบราณ ได้แก่ เชิญแม่สื่อแนะนำ
ถามชื่อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

ทั้งหมด ซื่อเสื่อผ้าเพิ่มให้นาง อีกทั้งซื้อหวีและเครื่องแต่งตัวต่างๆ ที่อิสตรี
ต้องใช้ คนผู้นี้ปากไม่รู้จักพูดจาให้น่าฟัง แต่สิ่งใดที่ผู้เป็นสามีควรทำ
เขาก็จะเป็นฝ่ายจัดเตรียมให้นางจนหมดสิ้น

อุมุฉินเคยได้ยินอาจารย์พูดไว้ บुरุษเพื่อจะให้ได้มาซึ่งร่างกายของอิสตรี
ก็จะพูดจาไพเราะหวานหู ฟังระวังให้จดี แต่นางรู้หว่าเฉวียนไม่เหมือนกัน
เขาปากแข็งใจอ่อน ยามค่ำคืนอากาศหนาวเย็นก็รู้จักห่มผ้าให้นาง

เขาออกจากหมู่บ้านเข้าเมืองอยู่เสมอ บางครั้งบางครั้ง
ก็จะเดินทางไปไกลบ้าง ไม่อยู่บ้านสามวันห้าวัน ซึ่งนางก็จะฉวยโอกาสนั้น
ออกไปสำรวจข้างนอก ต้นไทรซึ่งยังคงตามจับตัวนางอยู่ ค่ายกลที่จัดวางอยู่
รอบภูเขายังคงอยู่ ความจริงนางสามารถปลอมแปลงโฉมแล้วหนีไป และ
สามารถติดต่อผู้คุมกฏทั้งสิ้นให้มารับนาง แต่นางหลงรักหว่าเฉวียนแล้ว
อยากใช้ชีวิตหวานชื่นที่มีเพียงนางกับเขาสองคนสักกระยะหนึ่ง ดังนั้นครั้งนี้
นางจึงฉวยโอกาสช่วงที่หว่าเฉวียนไม่อยู่ ถ่ายทอดคำสั่งลับกลับไป
หุบเขาหมื่นบุปผา

ในยุทธภพการถ่ายทอดข่าวสารจะใช้นกพิราบส่งข่าว แต่
นกพิราบส่งข่าวบินอยู่บนท้องฟ้า เป็นการบอกให้ผู้อื่นรู้ว่ามันเป็น
พิราบส่งข่าว ไม่น่าวางใจแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้นางกับผู้คุมกฏทั้งสิ้น
จึงใช้วิธีพิเศษอีกวิธีหนึ่งในการติดต่อกัน นางหยิบขลุ่ยนกที่ทำขึ้นพิเศษ
ออกมา แล้วเป่าเป็นเสียงนกร้องขึ้นไปบนท้องฟ้า หลังจากนั้นราวสองเค่อ*
ได้ นกแร้งตัวหนึ่งก็บินลงมา เบิกนัยน์ตาที่กลอกไปมาอย่างรวดเร็ว
จ้องมองนาง

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

บนเทือกเขาหุบปีศาจมีนกแร้งเกาะอยู่จำนวนมาก นกแร้งกินซากศพ โดยเฉพาะ ถูกมองว่าเป็นนกที่ไม่เป็นมงคล ผู้คนไม่ชอบ ดังนั้นจึงพยายามอยู่ให้ห่างมัน ด้วยเหตุนี้ใช้นกแร้งถ่ายทอดข่าวสารจึงดีกว่าใช้พิราบส่งข่าวมากนัก

นกร่างบนเทือกเขาหุบปีศาจถูกพวกนางฝึกฝนจนเพียงได้ยินเสียงขลุ่ยนกก็นึกว่ามีของกิน

นางเอาข่าวสารที่จะส่งผูกไว้ที่ขานกร่าง จากนั้นก็เอาเนื้อสดให้มันชิ้นหนึ่ง นกแร้งกลืนเนื้อสดไปในคำเดียว หลังกินเสร็จก็บินจากไป มันจะบินกลับหุบเขาหิมะนุฟูผาและเอาข่าวของนางกลับไปด้วย

อุมุจินนับวันดู คาดว่าวันนี้หมาเจวียนน่าจะกลับมาแล้ว ดังนั้นนางจึงไปรอเขาอยู่ในกระท่อมอย่างว่านอนสอนง่าย คล้ายว่านางไม่เคยออกไปไหน พอพลบค่ำหมาเจวียนก็กลับมาจริงๆ ทั้งยังมีของฝากกลับมาให้นางด้วย

ตั้งแต่หวี ผ่าขีดหน้า ปีนไม้ สิ่งของที่หญิงสาวต้องการเขาซื้อมาให้นางทุกอย่าง แต่กลับไม่เคยซื้ออะไรให้ตนเอง

เขาที่เป็นเช่นนี้ทำให้อุมุจินรู้สึกอับอายในหัวใจยิ่ง แม้บุรุษผู้นี้จะหล่อเหลาสู้ศิษย์พี่ศิษย์น้องของนางไม่ได้ หน้าตามีแต่หนวดเคราไม่ชวนให้คนชื่นชอบ ทั้งยังเป็นคนในหมู่บ้านชนบท แต่นางก็รักในความเรียบง่ายของเขา ในสายตาของนาง เขาหน้าตาชวนมองกว่าศิษย์พี่ศิษย์น้องที่หล่อเหลาเหล่านั้นเสียอีก

ทว่าหลังจากแต่งงานเป็นสามีภรรยากับเขา นางจึงได้รู้ว่าตอนนั้นตนมองพลาดไปหลายอย่าง เขาเป็นคนซื่อๆ แค่ตอนกลางวัน

เท่านั้น พอดตกกลางคืนก็เหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน ปฏิบัติต่อนางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างไม่สำรวมเลย

กลางวันทะนุถนอมนางราวสมบัติล้ำค่า กลางคืนรักใคร่นางเพียงคิดจะกินให้อิ่ม!

"ท่านพี่ ท่านกินมากไปแล้ว" นางใช้ทำย่นแผ่นอกเขาไว้ ไม่นุญญาติให้เขากินอย่างตะกละตะกลาม

"น้องหญิงรสชาติเยี่ยมยอด ข้ากินเท่าไรก็ไม่อิ่ม"

"สามครั้งแล้ว ยังไม่พออีกหรือ!" นางทนไม่ไหวโมโหขึ้นมา ร่างกายนี้ไม่ใช่ให้เขามาทรมาทรรกรรมเช่นนี้ แม้นางเองก็เสพสุขอย่างมาก แต่สุดท้ายที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายังคงเป็นนาง!

"น้องหญิงเหนื่อยแล้วหรือ"

นางรีบบอกด้วยท่าทางน่าสงสาร "เหนื่อยมาก"

"เอาเถิด" เขาทอดถอนใจ นางได้ยินแล้วดีใจ ทว่าเพิ่งจะถอนหายใจด้วยความโล่งอกก็ได้ยินเขาเอ่ยขึ้น "เจ้านอนเถิด ข้าจะทำเอง เจ้าไม่ต้องสนใจข้า"

หา? บอกให้นางนอน เขาจะทำเอง เช่นนั้นยังมีใช้ไม่มีอะไรแตกต่างกันหรือ! เขากินนางเช่นนี้ นางทำตัวเป็นปลาตายได้ก็แปลกแล้วกระมัง

"ไม่ได้!" นางชักสีหน้าแล้ว ถึงตายก็ไม่ยอมแพ้

"น้องหญิงดูกระฉับกระเฉงเช่นนี้ ไม่ค่อยเหนื่อยมาก" เขาหัวเราะเสียงต่ำ รังแกนางอย่างไม่ฟังเหตุผล ขบแค้นริมฝีปากของนาง ระเบิดเข้าข้างนางไม่ยอมเลิกรา

ภายใต้การคลุกเคล้าพันพันกันไปมา นางก็ถูกปลุกเร้าแรงปรารถนา
ในร่างกายขึ้นมาอีก ส่วนใดบนร่างนางที่ไวต่อความรู้สึก บริเวณใด
ที่เป็นจุดอ่อนเขารู้ดี ดูเถิดคนผู้นี้ช่างเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวยิ่งนัก!

นางเลิกดีนรนหลบหนีและโอบกอดเขาอย่างยากจะอดใจไว้ได้
พลางคิดในใจว่าช่างเถิด ถลาลี้กตามเขาไปก็แล้วกัน

วันรุ่งขึ้น นกแร้งตัวหนึ่งบินลงมาใกล้ลานด้านหลังและหยุดอยู่บน
ต้นไม้ใหญ่

นกแร้งที่ผ่านการฝึกฝนจะแสนรู้ เมื่อเห็นว่านอกจากนาง
ละแวกใกล้เคียงยังมีคนแปลกหน้าอยู่ด้วย ดังนั้นจึงเกาะอยู่บนต้นไม้
สังเกตการณ์

คูมูจินรู้ว่านกแร้งหลบหมาเฉวียนที่กำลังจัดการหญ้าคาตากใหม่
อยู่ที่ลานด้านหน้า นางจึงฉวยจังหวะที่เขากำลังยุ่งลอบใช้วิชาตัวเบา
ทะยานออกจากลานด้านหลัง และหลบไปอยู่ตรงสถานที่มืดชิดแห่งหนึ่ง

นกแร้งบินตามนางมา พอนางยกมือขึ้น นกแร้งก็บินลงมา
อย่างว่าง่าย

คูมูจินเดินเข้าไปแกะผ้าขึ้นหนึ่งออกจากขานนกแร้งและคลี่ออกดู
ในนั้นเขียนตัวอักษรไม้เกี๊ยะ

'อินทรีตัวเมียตามกัอินทรีตัวผู้ไปหาไข่มังกร'

ตัวอักษรไม้เกี๊ยะ คนที่ไม่รู้เรื่องภายในอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจว่า

เขียนอะไร แต่คุณแม่กับผู้คุมกฎทั้งสี่เล่นด้วยกันตั้งแต่เด็กจนโต มีสัญญาอันเป็นที่รู้กันเหนือกว่าคนทั่วไป นางรู้ผู้คุมกฎเสือดาวเป็นคนเขียนเพียงครุ่นคิดเล็กน้อยก็เข้าใจแล้ว จึงอดหัวเราะพรีตออกมาไม่ได้

อุหวันเชียงเป็นผู้คุมกฎอินทรี ดังนั้นอินทรีตัวเมียจึงหมายถึงนาง ส่วนอินทรีตัวผู้ย่อมเป็นชื่ออุหราน ส่วนไข่มังกรนั้น... มังกรเป็นตัวแทนของโอรสสวรรค์ ไข่มังกรคือลูกชายของเขา ย่อมหมายถึงรัชทายาท ความหมายก็คือชื่ออุหรานเร่งรัดไปรับใช้รัชทายาท ส่วนศิษย์พี่หวันเชียงก็ไล่ตามกันเขาไปแล้ว

ที่แท้รัชทายาทหาได้หายตัวไป หากแต่ตั้งใจหายตัวไป ดูท่าจะมีแผนการใหญ่ซุกซ่อนอยู่ภายใน

การต่อสู้ในราชสำนักแต่ไรมาก็ไม่เกี่ยวกับพวกนางคนในยุทธภพ นางก็ไม่วางจะไปสนใจเรื่องของรัชทายาทผู้นั้น นางเพียงต้องการยืนยันให้แน่ใจหลังจากช่วยแม่ทัพชื่ออุแล้วและผู้คุมกฎทั้งสี่กับลูกน้องคนอื่นๆ ปลอดภัยดี

คุณแม่กลับบ้านเข้าไปในบ้าน เมื่อออกมาอีกครั้งก็เอาผ้าผืนใหม่ไปผูกที่ข้อขานกแร้ง ส่งข่าวกลับไปยังหุบเขาหมื่นบุปผา จากนั้นก็โยนเนื้อกระทายให้มันชิ้นหนึ่ง นกแร้งได้กินเนื้อเป็นรางวัลแล้วก็กางปีกบินกลับไปทางหุบเขาหมื่นบุปผา ส่วนนางก็กลับไปทีลานด้านหลังโดยไม่มีคนรู้เห็น ตากเสื้อผ้าของนางต่อไป

สองสามีภรรยาใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายไม่แก่งแย่งชิงดีทะเลาะเบาะแว้งกับผู้ใด ชายทำนาหญิงทอผ้า ยามเขาไปเพาะปลูกในนาหรือขึ้นเขาไปล่าสัตว์ นางก็อยู่ที่กระท่อมเลี้ยงเบ็ดเลี้ยงไก่ หุงหาอาหารทำกับข้าว

เมื่อถึงยามค่ำคืน ทั้งสองก็นั่งอยู่ใต้แสงจันทร์ มีอาหารจานเล็ก จานน้อยโต๊ะหนึ่งกับสุรา ชูจอกร่วมดื่ม เขาใช้ปากบ้วนสุราให้นาง อย่างซุกซน กรอกสุรานางจนสองแก้มแดงปลั่ง นางถลึงตาใส่เขา ด้วยความขุ่นเคือง ทั้งยังกัดเขาคำหนึ่ง ดวงตาที่มองจ้องมาของนางหายดื่มน้ำ เยี่ยมเสนห์ยิ่ง ทำให้เขาไม่อาจเบนสายตาหนีไปได้ แรงปรารถนาของเขา ถูกปลุกเร้าขึ้น คำว่าตัวนางมาได้ก็บัดนี้ด้วยการจูบเคล้าคลออยู่พักใหญ่

เขายังทำกระดานหมากและตัวหมากด้วยไม้แล้วสอนนางเดินหมาก นางเดินหมากเป็น แต่กลับแสร้งว่าเดินไม่เป็น หลังจากแพ้ไปหลายกระดาน นางก็เริ่มเล่นลูกไม้อย่างหน้าด้านๆ จะให้เขาขอมอ่อนข้อให้นางให้ได้ เอาเบี้ยสามตัวเรือม้าปืนใหญ่ออก นางจึงจะยอมเล่นต่อไป เขารับปากแล้ว แต่กลับตั้งเงื่อนไข แพ้ครั้งหนึ่งก็ต้องถอดเสื้อผ้าออกชิ้นหนึ่ง

นางแสร้งทำเป็นกล่อมแก้มรับปาก ในใจกลับลึงโลด เขาขาดเรือ ม้าปืนใหญ่ไป นางไม่จัดการเขาจนคืนไม่หกลูกก็แปลกแล้ว ผลที่ออกมา ไม่ต้องบอกก็รู้ เขาพ่ายแพ้ยับเยินต้องถอดเสื้อถอดกางเกง ชุดพ่าย เหลือเพียงผ้าปิดคลุมส่วนล่างของร่างกายผืนเดียว นางกลับบอกไม่เล่นแล้ว

เขารู้ตนเองหลงกลนาง บอกว่านางโง่ม ในยามนี้กลับเจตีย์จลลตยถึงกับล้อเขาเล่น เขาจึงจับตัวนางแบกขึ้นบ่าพาเดินเข้าไปในห้อง ถอดผ้าปิดคลุมส่วนล่างของร่างกายออก แล้วเล่นงานนางบนเตียง อย่างสาสม

วันเวลาผ่านไปอย่างมีความสุข ทั้งสองรักใคร่ดูดีมีเคลอเคลียกัน ไม่ห่าง แม้จะไม่มีบ้านหลังใหญ่ เสื้อผ้างามหรูหรา ทว่ากลับมีความสุข ยิ่งกว่าเทพเซียนบนสวรรค์

สองเดือนผ่านไป เข้าสู่วันนี้ท้องฟ้าเพ่งสว่าง ไปหลิซึนนอกอดภรรยา
อยู่บนเตียง เพราะได้ยินเสียงแมลงร้องเรียกจากนอกหน้าต่าง
จึงลืมตาตื่นขึ้นมาทันที เสียงแมลงร้องเรียกคือสัญญาณลับในการติดต่อ
เขาดวงตาสาดประกายคมกริบ ค่อยๆ ลุกขึ้น มองภรรยาที่อยู่ด้านข้าง
แวบหนึ่ง เมื่อเห็นนางยังหลับสบายจึงจัดผ้าห่มให้นางเบาๆ

เขาลงจากเตียงเดินออกไปนอกประตู อ้อมไปที่ลานด้านหลัง
สายตาวาดมองไปรอบด้าน จากนั้นก็เดินเข้าไปในป่าที่อยู่แถบนั้น

หลังจากเขาเดินเข้ามาในป่าก็เหยี่ยวหลังด้วยความระมัดระวัง
ไปตลอดทาง พอแน่ใจแล้วว่ารอบด้านไม่มีคนจึงลอบร่างเข้าไปในถ้ำลึกกลับ
แห่งหนึ่ง

"รัชทายาท" หยวนเจี๋ยกับบุรุษอีกผู้หนึ่งที่รออยู่ในถ้ำคุกเข่าลงข้างหนึ่ง
ให้กับเขาพร้อมกัน

ไปหลิซึ่ฝังกสิระชะให้พวกเขาลุกขึ้น หยวนเจี๋ยเป็นคนสนิทของเขา
แต่อีกผู้หนึ่งกลับเป็นคนแปลกหน้า

"เขาคือ?"

บุรุษแปลกหน้ารีบค้อมตัวประสานมือ "รัชทายาท กระหม่อมคือ
ชื่อถูหราน"

ไปหลิซึ่แววตาสั่นไหว เลิกคิ้วอย่างตระหนักรับรู้ ยิ้มแล้วตอบว่าเขา
"เจ้าแต่งตัวเช่นนี้ ข้าจำเจ้าไม่ได้เลย"

"หยวนเจี๋ยบอกพระองค์เคยมีรับสั่งให้แต่งตัวเป็นชาวบ้าน
เข้าออกหมู่บ้าน จึงจะไม่มีใครระแวงสงสัย" เพื่อจะหลบหูตาผู้คน ชื่อถูหราน
ได้ปลอมแปลงโฉม แต่งตัวเป็นชาวบ้าน ตามหยวนเจี๋ยปะปนเข้ามาในหมู่บ้าน

เพื่อมาพบรัชทายาท

ชื่อถูहरานมาด้วยตนเองย่อมต้องมีเรื่องสำคัญมารายงาน ไปหลี่ซี่
สั่งหยวนเจี๋ยไปเฝ้าที่ปากถ้ำไว้ คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวรอบด้าน
ส่วนเขาก็กับชื่อถูहरานกลับเดินลึกเข้าไปในถ้ำ

"ถูรัชทายาท ในเมืองหลวงส่งข่าวมา ผู้บัญชาการทหารเก้าประตู*
ถูกเปลี่ยนตัว มีกองกำลังลับปะปนเข้าไปในเมืองหลวง เกรงว่าตัวของเขา
จะระอไม่ไหวแล้วพะยะคะ" ชื่อถูहरานลดเสียงลงต่ำ

ไปหลี่ซี่ยิ้มหยัน "สตรีผู้นี้ส่งคนมาสังหารข้าหลายครั้งไม่สำเร็จ
ทั้งหาตัวข้าไม่พบ นางไม่อาจเอาตราบัญชาการทัพมาได้ ถึงกับคิดจะใช้
กองกำลังทหารของผู้บัญชาการทหารเก้าประตูแล้ว ถ้านางกล้าปลงพระชนม์
ข้าสาบานจะสังหารสกุลได้ของนางเก้าชั่วโคตรจนหมดสิ้น ยังมีขุนนางสุนัข
กลุ่มนั้นด้วย!" จิตสังหารนำหวั่นหวาดแผ่ออกมาทั่วร่างของเขา

"รัชทายาท กระทบมอมเป็นห่วงฝ่าบาท เวลานี้ฝ่าบาทประชวรหนัก
เกิดนาง..."

ไปหลี่ซี่มองเขาแวบหนึ่งพลางกล่าวยิ้มๆ "เกิดนางเล่นลูกไม้
ทำให้เสด็จพ่อออกเดินทางเร็วขึ้นเช่นนั้นหรือ" เขาพยักหน้าน้อยๆ
"เป็นไปได้มาก"

ชื่อถูहरานกำหมัดแน่น ความเคียดแค้นแน่นอก เขาชื่อถูहरาน
ชั่วชีวิตนี้จงรักภักดีต่อฝ่าบาท ตอบแทนคุณแผ่นดิน หลังจากถูกใส่ความว่า
ทรยศต่อบ้านเมือง ถูกจับขังคุก คนในครอบครัวของเขาก็ถูกได้วของเฮา
สังหาร ทำให้เขาเคียดแค้นอย่างที่สุด

* กองกำลังทหารเก้าประตู เป็นหน่วยองค์กรที่เฝ้าระวังความปลอดภัยและปิดเปิดประตูเมืองหลวงชั้นใน
ซึ่งมีทั้งหมดเก้าประตู มีผู้บัญชาการ (ถีตุ) เป็นผู้นำสูงสุด

"รัชทายาท ขอเพียงพระองค์มีพระบัญชาออกมาคำเดียว กระหม่อมจะออกหน้า นำกองกำลังทหารบุกโจมตีเข้าเมืองหลวง เปิดโปงแผนชั่วของสตรีผู้นี้!"

ชื่อถูहरานกับเขาเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโต จึงรักภักดีต่อเขาอย่างหาที่สุดมิได้ ที่ชื่อถูहरานถูกจับขังคุกเป็นเพราะเขาทำให้พลอยเดือดร้อนถึงได้ถูกคนเลวทำร้าย

ไปหลี่ซีตบขาของอีกฝ่าย ทอดถอนใจแล้วว่า "ข้าทำให้เจ้าต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย"

"รัชทายาทตรัสหนักไปแล้ว พวกกระหม่อมยอมห่อศพด้วยหนังม้า* เพื่อพระองค์ แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต!"

ไปหลี่ซีกำหมัดชกไปที่หน้าอกเขาไม่หนักไม่เบาทีหนึ่ง "พูดเรื่องตายอะไร มีข้าอยู่ จะไม่ยอมให้คนของข้าต้องตายอย่างไม่เป็นธรรมเด็ดขาด เจ้าเป็นแกนสำคัญของข้า ไม่มีคำอนุญาตจากข้า ห้ามตาย!"

ชื่อถูहरานประสานมือ "กระหม่อมน้อมรับพระบัญชา รัชทายาททรงทราบเรื่องราวที่แท้จริงและเห็นเหตุการณ์อย่างถ่องแท้ หลังจากกระหม่อมถูกจับขัง รัชทายาทก็ทรงหายตัวไปทันที เรื่องนี้ทำให้ฝ่าบาททรงหวาดระแวง เพราะเหตุนี้พวกใต้ฮองเฮาจึงไม่กล้าสังหารกระหม่อม" พูดมาถึงตรงนี้ ชื่อถูहरานสีหน้าพลันเคร่งขรึม "รัชทายาท กลัวก็แต่สกุลใต้ จะทำร้ายฝ่าบาท ตบตาขุนนางในราชสำนัก เราจำเป็นต้องคิดหาวิธีการไม่อาจปล่อยให้นางฉกฉวยโอกาสไปได้ก่อน!"

ไปหลี่ซีฟังแล้วกลับหัวเราะ "ข้ายังกลัวนางจะไม่ลงมือ ทำให้เรา

* ห่อศพด้วยหนังม้า เป็นคำอุปมา หมายถึงทหารที่ตายในสนามรบ

ไม่มีข้ออ้างจะเคลื่อนกำลังพล"

ชื่อภูหรานงงัน "ความหมายของพระองค์คือ?"

"ฉันงกกับหมอลวงหมาเป็นคนของข้า มีพวกเขาอยู่
อาการประชวรหนักของเสด็จพ่อเป็นเพียงเรื่องชั่วคราวเท่านั้น ทว่า
ถ้านางขวยโอกาสนี้ปลอมแปลงราชโองการ ลอบช่องสุ่มผู้คน เรียก
กองกำลังทหารเข้าเมือง ก็คือก่อกบฏแล้ว ข้าต้องการให้เสด็จพ่อ
ได้ทรงเห็นว่าสตรีที่ทรงโปรดปรานมีความทะเยอทะยานมากเพียงใด
ถึงตอนนั้นต่อให้เสด็จพ่อทรงละเว้นโทษตายให้นาง ก็ไม่มีทางให้นาง
อยู่ข้างพระวรกาย และไม่ปล่อยสกุลได้ไว้"

ชื่อภูหรานตะลึงงัน จากนั้นก็ตระหนักรู้ขึ้นมาในทันที ที่แท้
เรื่องทั้งหมดอยู่ในความคาดการณ์ขององครักษ์ทายาทอยู่แล้ว นี่เป็น
หมากที่ทรงวางไว้!

ไปเหลือที่เห็นนัยน์ตาทั้งสองของเขาเป็นประกาย สีหน้าปลาบปลืมดีใจ
ก็ยิ้มแล้วตอบว่าเขา "ตอนนี้เจ้าวางใจแล้วหรือยัง"

"รัชทายาทมีพระปรีชาสามารถ กระทบ่อมเลื่อมใสยิ่งนัก"
ชื่อภูหรานโล่งอกขึ้นจริงๆ "รัชทายาท พระองค์มีทรงรู้" ตอนได้ยินว่า
ฝ่าบาทประชวรหนัก หัวใจของกระทบ่อมเหมือนถูกย่างอยู่บนกองไฟ
สุดจะทนไหว"

"ข้าหาตัวเจ้ามาก็ด้วยตัดสินใจจะลงมือแล้ว ไต๋วสองเฮา
มีกองกำลังทหารของผู้บัญชาการทหารเก่าประตุ แต่ข้ามีเจ้า
เจ้าเตรียมพร้อมแล้วกระมัง"

ชื่อภูหรานสองตาเปล่งประกายเจิดจ้า รีบคุกเข่าลงกับพื้นข้างหนึ่ง

"รัชทายาทโปรดมีพระบัญชา"

ไปหลี่ซีผิงกัศรีชะ พุงเขาลุกขึ้นแล้วกระซิบสั่งการเบาๆ ที่ข้างหูเขา หลังจากทั้งสองปรึกษารื้อกันอีกครู่หนึ่ง ซื่อถูหฺวานกับหยวนเจี๋ยก็จากไป เมื่อพวกเขาจากไปแล้ว ไปหลี่ซีก็ออกจากถ้ำ เดินไปทางกระท่อม ตอนกลับมาถึงห้องด้านใน ภรรยาตัวน้อยของเขายังหลับอยู่ เขาหัวเราะเบาๆ แล้วส่ายหน้า ลงนั่งที่ข้างเตียงมองใบหน้าหลับฝันหวานของภรรยา คงเพราะเมื่อคืนทรงมานางหนักไปหน่อย ทำให้จนถึงตอนนี้นางก็ยังไม่ลุกไม่วิว

เขานำมัตถ์ลงจุมพิตหัวไหล่มนที่ไพล่อยู่นอกผ้าห่มของนาง ตรงนั้น ยังมีรอยขบย่ำให้เห็น ล้วนเป็นผลงานชิ้นเอกของเขา

"ท่านพี่...เจี๋ย..." อู๋มู่ฉินพึมพำแผ่วเบา

เขาหัวเราะ นางชอบบอกว่านางเจี๋ย ความจริงนางไม่เจี๋ยมาตั้งนานแล้ว เขารู้นางเพียงชอบออดอ้อน

"ยั่วยวนสามีแต่เช้าตรู่"

ในที่สุดภรรยาก็ลืมตาขึ้น มองจ้องเขาอย่างเหนียวแน่น่าย "ใส่ความข้า"

"เจ้าเองก็มีไซ้ชอบยัดเยียดข้อหาให้ข้าหรือหรือ ชอบบอกว่าข้าทำให้เจ้าเจี๋ย" เขากะซิบเบาๆ เคล้าคลอเคลียกับนาง หยอกล้อนางเล่น

อู๋มู่ฉินสัมผัสได้ถึงความเป็นใจของเขา จึงอดแปลกใจไม่ได้ "ดูเหมือนวันนี้ท่านจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ"

"เช่นนั้นหรือ"

"มีเรื่องมงคลหรือไร"

ไม่ใช่เรื่องมงคล แต่เปรียบกับเรื่องมงคลแล้วยังทำให้คนปลื้มปีติยินดี ยิ่งกว่า เพราะแผนการใหญ่ของเขาถูกลบไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่งแล้ว ช้อนตัวอยู่ในชนบทห่างไกลนานเพียงนี้ ที่เขารอก็คือโอกาสนี้

"มูเออร์ เจ้าชอบข้าหรือไม่" เขาไม่ตอบกลับย้อนถาม

"ท่านเขลาหรือไม่ ชอบจะแต่งงานกับท่านได้อย่างไร ท่านเห็นข้า เป็นคนที่ปล่อยให้ผู้อื่นกินดื่มเปล่าๆ หรือไร"

ไปหลี่ซีหัวเราะจนเนื้อตัวสั่นไหวไปทั้งร่าง ภรรยาตัวน้อยของเขา ใสซื่อทึ่มทื่อ แต่ยามพูดจากลับชวนให้ตลกขบขันยิ่ง ตอนนั้นเขารับตัวนางไว้ ให้นางกินเปล่าดื่มเปล่า ตอนนี้นางก็เอาคำพูดนี้กลับมากล่าวหาเขา จะไม่ให้เขาหัวเราะได้อย่างไร

อยู่กับนาง เขาสามารถผ่อนคลาย อะไรก็ไม่ต้องคิด ไม่มีภารต่อสู้อยู่ ในราชสำนัก ไม่มีความน่าหวาดกลัวและอันตรายในยุทธภพ เขาทะนุถนอม วันเวลาเช่นนี้ยิ่งนัก

เพียงเสียดายวันเวลาเช่นนี้ไม่ยาวนานแล้ว เขาเป็นรัชทายาท จะต้องขึ้นสืบบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ เขามีความทะเยอทะยาน มีความมุ่งมั่นผจญปรารถนาอันแรงกล้า เขาต้องรับผิดชอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ แบกรับชีวิตของทหารหาญและขุนนางที่จงรักภักดีหลายร้อยชีวิตไว้บนบ่า ขุนนางเหล่านั้นล้วนฝากความหวังไว้ที่ตัวเขา เขาจะไม่ทำให้คนเหล่านั้นต้องผิดหวัง ถ้ามีคนมาขวางเขาเอาไว้ เขาก็จะยำเหยียบโลหิตของฝ่ายตรงข้ามเดินไปสู่บัลลังก์ฮ่องเต้

เพื่อจะบรรลุเป้าหมาย ชีวิตนี้ของเขาขมไม่ใช่ว่าจะมีมูเออร์ เป็นภรรยาเพียงคนเดียว เพื่อจะควบคุมอำนาจไว้ในมือ เขาย่อมเป็นเหมือน

อดีตต้องได้ทั้งหลายที่มีสตรีจำนวนมากอยู่ในครอบครอง เขาจะ
ใช้ประโยชน์จากอำนาจและวงศ์สกุลที่อยู่เบื้องหลังสตรีเหล่านั้น

มูเออร์เป็นหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่ใส่เสื้อผู้หญิง เขาเชื่อว่านางจะเข้าใจ
อีกทั้งเขาก็จะไม่ผิดต่อนาง เขาจะจัดการทุกอย่างให้นางอย่างเรียบร้อย
ภายใต้การปกป้องคุ้มครองของเขา นางจะสุขสบายไปชั่วชีวิต

"อยากอยู่กับข้าไปตลอดชีวิตหรือไม่" เขาถามเบาๆ คำพูดนี้
นุ่มนวลละมุนละไมยิ่งกว่าที่ผ่านๆ มา

อูมูจินย่อมอยาก ทว่าเมื่อนึกถึงว่ายังไม่ได้บอกฐานะที่แท้จริงของตน
กับเขา นางก็ออกจะใจฝ่อ กล่าวสำหรับคนในยุทธภพแล้ว หุบเขามีนบุปผา
ถูกมองว่าเป็นพรหมมาร หญิงสาวในหุบเขามีนบุปผาเนื่องจาก
คงความสาวยาวนานไม่แก่ จึงถูกมองว่าเป็นนางมาร นางกังวลกลัวว่า
หลังจากสามีรู้แล้วจะโกรธนาง ดังนั้นนางจึงขออนถามเขา...

"ก็ต้องดูว่าท่านพียินดีจะอยู่กับข้าไปตลอดชีวิตหรือไม่"

"สามียอมแต่งงานดูแลภรรยาไปชั่วชีวิต"

นางฟังแล้วอุ่หนาวบในใจ รู้สึกว่าตนเองโชคดีมากที่ได้พบสามีที่ดีเช่นนี้
นางอดใจไม่ไหวยื่นมือไปโอบกอดเขาแน่น

"ขอเพียงท่านไม่ไปจากข้าไม่ทอดทิ้งข้า ข้าก็จะไม่ไปจากท่าน"
เพียงมุ่งหวังเมื่อบอกความจริงให้เขารู้แล้ว เขาจะไม่ตื่นตระหนกตกใจ
ในฐานะของนางมากนัก นางเชื่อว่าสามีจะต้องยอมรับได้ เขาจะต้อง
เข้าใจว่าคำเล่าลือเชื่อถือไม่ได้ นางหาโชนางมารแห่งยุทธภพไม่

เสียงนุ่มนวลอ่อนหวานของภรรยาที่กวนจนไปให้ลึซีไบหูร้อนผ่าว
กลีบปากของเขาคลอเคลียอยู่ข้างหูนาง

"เจ้าวางใจ ข้าพูดได้ก็ทำได้ ชั่วชีวิตนี้ของข้าจะไม่ทอดทิ้งเจ้า ไม่มีวันปล่อยมือจากกัน" น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความจริงใจ คำพูดประโยคนี้คล้ายดังคำสาบาน

นางเชื่อเขา ขณะเดียวกันก็รู้สึกซาบซึ้งใจ ครั้นแล้วนางก็เป็นฝ่ายมอบริมฝีปากหอมหวานให้เขา เรียวลั่นน้อยนุ่มนิ่มดุจดอกตึงเซียง* ยั่วเย้าเบาๆ ปลุกเร้าไปปรารถนาของเขาได้สำเร็จ

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเป็นฝ่ายยั่วชวนเขา ไปหลีกชีวีร้างร้างชิง แวดตาเปลี่ยนเป็นลึกล้ำ ความหาริมฝีปากของนาง แล้ววัดเคล้าอย่างดูดีเต็ม โดยไม่ลังเลใดๆ

ทุกครั้งเขามักบอกกับตนเองว่าอย่าฮึกเหิมรุนแรงกับนางมากเกินไป ต้องนุ่มนวลอ่อนโยนหน่อย แต่จะว่าไปก็แปลก มู่เอ๋อร์คล้ายชุมสมบัติที่ซูดเท่าไรก็ไม่หมด ยิ่งโอบกอดนางก็ยิ่งปรารถนาในตัวนางมากขึ้น เขามักได้ลิ้มรสความสุขจนวิญญูณแทบหลุดลอยออกจากร่าง ชนิดที่ตนเองก็คาดคิดไม่ถึงจากตัวนางอยู่เสมอ

"มู่เอ๋อร์ เจ้าช่างเหมือนปีศาจตัวน้อย" ลมหายใจร้อนระอุของเขา เป่ารดข้างหู จากนั้นก็ค่อยๆ ร้อนแรงบ่าคั่ง

ลุ่มจินลอบคิดในใจ หวังว่านางปีศาจน้อยตัวนี้จะไม่ทำให้เขาโมโหจนหวอดกระดิกในเวลาที่ยังไม่รู้ความจริง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

* ดอกตึงเซียง หมายถึงดอกไลแล็ก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624096.html>